

ІСТОРІЯ ФУНДАЦІЇ УВУ

ІСТОРІЯ ФУНДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

30 років діяльності
1975-2005

“Українська книжка”
Нью Йорк
2006

UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION

30 Years of Dedicated Service
1975-2005

Редакційна колегія

Володимир Стойко — *голова*

Петро Часто — *головний редактор*

Спів-редактори:

Теодор Воляник

Осип Рожка

Євген Федоренко

Члени колегії:

Іван Буртик

Євген Гановський

Богдан Качор

Ксенія Луцька

Степан Слуцький — *технічний редактор*

Любов Часто — *завідуюча проектом*

Олена-Леся Гой — *асистентка проекту*

Editorial Board

Wolodymyr Stojko, *Chairman*

Peter Chasto, *Editor-in-chief*

Editorial Assistans:

Theodore Wolanyk

Osip Roshka

Eugene Fedorenko

Editorial Staff:

John Burtyk

Eugene Hanowsky

Bohdan Kaczor

Ksenia Lutsky

Stefan Slutsky, *Technical Editor*

Lyubov Chasto, *Managing Editor*

Olena-Lesya Goy, *Project Assistant*

Copyright © Ukrainian Free University Foundation, New York, N.Y., USA, 2006

Library Card Control Number: LCCN 2006354689

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

*До 85-річчя Українського
Вільного Університету
в Мюнхені*

*і до 30-річчя Фундації
Українського
Вільного Університету
в Нью Йорку*

ЗМІСТ

Привітання	8
<i>Проф. Володимир Стойко</i> . Фундації Українського Вільного Університету – 30 років (Вступне слово).	19
Розділ І.	
Український Вільний Університет в контексті нашої історії	
<i>Володимир Потульницький</i> . УВУ починався у Відні.	22
<i>Наталія Полонська-Василенко</i> . Злата Прага: українська сторінка. (Зі спогадів).	29
Розділ ІІ.	
Час вимагає жертвенности	
<i>Іван Буртик</i> . Історія Фундації.	40
<i>Петро Гой</i> . Стежками батьків по Європі.	68
<i>Теодор Воляник</i> . Рим незабутнього 88-го.	86
<i>Софія Качор</i> . У Люрді.	92
<i>Оксана Луцька</i> . Діяльність Фундації УВУ (1975 – 2005).	95
<i>Осип Рожка</i> . Видання Фундації УВУ.	103
<i>Богдан Качор</i> . Переконлива мова цифр.	114
<i>Д-р Євген Федоренко</i> . Літературний Фонд Воляників–Швабінських.	118
<i>Д-р Євген Федоренко</i> . Співпраця з українськими університетами.	126
<i>Леся Косик</i> . Фундація УВУ в Нью Йорку допомагає у праці Педагогічного Інституту УВУ у Мюнхені.	131
<i>Оксана Луцька</i> . Ювілейні святкування 75-річчя УВУ в Нью Йорку.	134
<i>Осип Рожка</i> . Два знаменні Ювілеї.	139
Документи про Фундацію УВУ та додатки	147
Біографічні довідки про Фундаторів і Меценатів:	
Фундатори УВУ, які склали пожертви в сумі 10,000 дол. і вище.	160
Меценати УВУ, які склали пожертви в сумі від 5,000 до 10,000 дол.	222
Члени-прихильники, члени та добродії Фундації УВУ, які склали пожертви в сумі від 100 до 5,000 дол.	249
Пожертви Українських Кредитівок Америки	282
Пожертви Українських Організацій Америки	284
Жертводавці на потреби Фундації УВУ з Канади	290
Привітання	292

Привітання

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА

КИЇВСЬКИЙ

ПАТРІАРХАТ

Патріарх Київський і всієї Руси-України

буль. Пушкінська, 36
м. Київ 01004
Україна

тел.: (044) 231-10-96
тел./факс: (044) 231-30-55

“ 9 ” листопада 2005 р.

№:

До членів Американської Фундації
Українського Вільного Університету

Вітаю ювілейне зібрання Американської Фундації Українського Вільного Університету, приурочене 30-ій річниці від дня заснування Вашої Фундації. Ми в Україні високо цінуємо діяльність одного з найдавніших вищих навчальних закладів української діаспори — Український Вільний Університет. Він заснований у січні 1921 року в австрійській столиці Відні. Згодом університет діяв у Празі, а від 1945 року — в баварському Мюнхені. Тисячі вихованців університету, сотні магістрів і докторів наук з різних предметів гуманітарних і природничих наук, особливо з гуманітарства — ось результат діяльності університету за 85 років його існування в країнах Західної Європи.

Українська Православна Церква Київського Патріархату, як і інші Церкви в Україні, знає, яку поважну роль в матеріальному забезпеченні УВУ відіграє Американська Фундація цього закладу. Тому в день Ювілею Фундації я сердечно поздоровляю усіх членів Фундації, учасників цього урочистого зібрання і закликаю на Вас Боже благословення.

Патріарх Київський
і всієї Руси-України

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Верховний Архієпископ Києво-Галицький

21 січня 2006 р.
Прот. № Р 2006/18

Високодостойні панове
проф. Альберт Кіпа,
ректор Українського Вільного Університету,
проф. Володимир Стойко,
голова Фундації Українського Вільного Університету

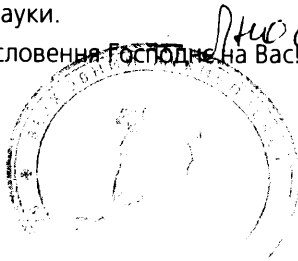
Високодостойні Панове!

На терені Європи є низка університетів, існування яких триває протягом століть. Українському Вільному Університетові – 85 років, що здавалося б незначним періодом. Однак в історії України діяльність очолюваної Вами наукової інституції впродовж восьми з половиною десятиків років нелегко гідно та належно оцінити. Подивляємо засновників УВУ, які після багатьох років поневолення України відважилися закласти у Відні підвалини цього вищого навчального закладу. Це свідчить про їх глибоке розуміння важливості науки, як також і про їх взірцеву, подиву гідну національну свідомість. Це віддзеркалено у назві інституції – Український Вільний Університет. Мандрівка цього Університету по чеській та німецькій землях продовжила історію цієї наукової установи. Її слава і заслуга перед нашим народом втілена в постатях визначних науковців та професорів, як також у багатьох студентах, які відіграли важливу роль в науковому, культурному, політичному та громадському житті нашого народу. Усім їм треба віддати честь, їм належить наша вдячність.

Маємо скласти також глибоку вдячність і тим, хто, незважаючи на бездержавний статус нашого народу, в критичних умовах удержував цю святиню науки своєю моральною та матеріальною підтримкою. Неоціненний вклад в організацію такої допомоги протягом останніх 30 років здійснювала Фундація УВУ. Усім добродіям та жертводавцям Фундації УВУ – всенародне глибоке признання та сердечна вдячність.

Наша надія у Господі, що при такій відданій науці та при всебічній підтримці нашої громади, а тепер також і при сприянні нашої вільної Держави Український Вільний Університет продовжуватиме своє віддане служіння рідному народові та вічним ідеалам науки.

Благословення Господнє на Вас!

+ ЛЮБОМИР

а/с В-125
01001, Київ, Україна
тел./факс: (044) 278-61-84
E-mail: Ver_Ark@i.com.ua

Р. О. Box В-125
01001, Kyiv, Ukraine
tel./fax: (044) 278-61-84
E-mail: Ver_Ark@i.com.ua

METROPOLITAN ARCHEPARCHY OF PHILADELPHIA
Ukrainian Catholic
827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@catholic.org

No. 558/2005 CB
This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

26 вересня 2005 р.

Слава Ісусу Христу!

Глибокоповажана Управо Фондації Українського Вільного Університету!

Щире спасибі Вам за запрошення відзначити разом з Вами 85-ту річницю існування Українського Вільного Університету та 30-ту річницю існування Фондації УВУ, а також стати членом Почесного Комітету для гідного відзначення цих двох ювілеїв.

На превеликий жаль, якраз 12 листопада я не зможу бути присутній на цих святкуваннях, оскільки мої попередні службові зобов'язання змушують мене до перебування у Вашингтоні від 11 до 17 листопада. З цієї причини я також вважаю не зовсім відповідним вписання мого імені до складу Почесного Комітету цих відзначень.

А поза тим, прошу прийняти мої щирі поздоровлення з цими двома визначними ювілеями. Український Вільний Університет і його випускники є справжньою гордістю нашого народу і дзеркалом української наукової думки. Імена науковців, які пройшли вишкіл у цьому університеті, широко відомі не лише українській громаді, але й усьому світові. Бажаю Вам подальших успіхів і нових злетів!

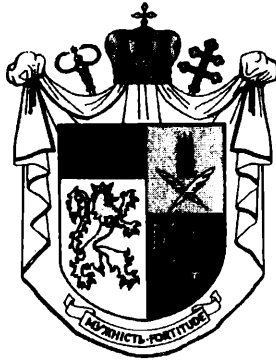
Нехай Господь благословить усі ваші починання й добрі наміри.

Щиро ваш у Христі Ісусі,

+ Стефан Сорока
Митрополит-Архієпископ

*324/05 О

Альберт Кіпа,
Ректор УВУ
Володимир Стойко,
Голова Фундації УВУ
Р.О. Box 1028
New York, New York 10276

31-го жовтня 2005 р.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі в Христі!

Мені надзвичайно приємно вітати Ректорат, Управу УВУ та учасників Наукової Конференції з нагоди 85-ліття існування Українського Вільного Університету та 30-ліття Фундації УВУ.

Український Вільний Університет, найстарша науково-педагогічна установа української діаспори, це шедевр палких і завзятих любителів та захисників української науки. Вони ще від 1921 року вміло долають усі труднощі, щоб дати можливість вищих студій українцям, а тепер вже навіть і чужинцям, у власнім вільнім університеті поза межами України. А Фундація УВУ «мозольною працею» придбання фондів на стипендії надає фінансове забезпечення університетові.

Клонимо голови перед усіма творцями, професорами, добродіями та меценатами Українського Вільного Університету, бо без них УВУ не існував би вже 84 роки, не мав би такого визначного місця в українській науці, та не було б такої сили свідомих, зрілих випускників, які збагачують українські громади по цілому світі.

Своїми поїздками, зустрічами, семінарами, конференціями та виданнями УВУ продовжує впливати на високий стан української науки. Дай Боже, щоб процвітав Український Вільний Університет ще Многі і Благі Літа!

Благословення Господнє на Вас

Василь
Єпископ Стемфордський

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Ukrainische Freie Universität --- Ukrainian Free University

Pienzenauerstrasse 15, 81679 München, Bundesrepublik Deutschland

12 листопада 2005 р.

Вш. п. проф. д-р Володимир Стойко
Голова Фондації УВУ
43 St. Marks Place
New York, N. Y. 10003

Вельмишановний Пане Професоре!

В імені Українського Вільного Університету сердечно вітаю Вас та членів Управи Фондації Українського Вільного Університету з відзначенням 30-ліття постановня та діяльності. Протягом тридцяти років Ви допомагаєте УВУ – найстаршій українській вищій школі в закордонні та могутньому осередку української духовності і науки в Німеччині та Європі – виконувати свої завдання плекати українську вільну науку, принципи демократії й державної незалежності та виховувати не одне українське покоління свідомих науковців та фахівців. Без допомоги Фондації останні тридцять років УВУ не міг би відповідно сповняти свій обов'язок перед своїм народом. Щире спасибі Вам та Вашим попередникам, включно з тими, кого сьогодні вже немає серед нас, за довгі роки наполегливої та відданої праці, та заздалегідь дякую за дальшу підтримку та співпрацю.

З побажанням кріпкого козацького здоров'я та всього добра

Проф. д-р Альберт Кіпа
Ректор

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені ІВАНА ФРАНКА**

79000, м. Львів, вул. Університетська, 1

Тел. (0322) 741262 Факс (0322) 971668 <http://www.franko.lviv.ua> код ЗКПД 02070987
Управління державної освіти у Львівській області, МФО 825914, р.р. 35221005000549
№ свідоцтва 17701483, від под. № 020709813029
Відкритий рахунок № 26007006042 в Українському банку м. Львова МФО 325718

94105р № 3748-Р
Під № _____

Управі Фондації
Українського Вільного Університету
в США
Голові Фондації
проф. Володимирові Стойку

Дорогі колеги!

Сердечно вітаємо Вас з 30-річчям з часу заснування Фондації УВУ в США. З ініціативи групи ентузіастів на чолі з бл. п. професором Петром Гоєм створено заклад, який впродовж років є надійним попертям діяльності діаспорних наукових та навчальних установ, особливо Українського Вільного Університету в Мюнхені. Ми високо цінуємо співпрацю з Фондацією, яка суттєво допомогла нашому університетові в налагодженні роботи видавництва, виступила ініціатором і фундатором створення Бібліотеки та архіву української діаспори, підтримала десятки молодих науковців, які продовжували навчання на Заході.

Висловлюємо ширю подяку Управі, тисячам жертводавців у різних країнах світу та бажаємо всім міцного здоров'я, благополуччя в родинях, успіхів у Ваших благородних починаннях.

Ректор

І. О. ВАКАРЧУК

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО
ім. ШЕВЧЕНКА

79013, Львів, вул. Ген. Чупринки, 21
телеф. (0322) 237-51-63, 237-12-29,
телеф. (0322) 79-85-82; факс (0322) 76-04-97;

засноване 1873 founded

SHEVCHENKO
SCIENTIFIC SOCIETY

21, Gen. Chuprynska Str., Lviv, 79013, Ukraine
e-mail: ntsh@ntsh.lviv.ua

Р/р 2600500013126

ОД АК УСБМФО 325019

Код ЗКПО 02030376

Голові Фондації
Українського Вільного Університету

Прошу прийняти від Наукового Товариства ім. Шевченка в Україні
найсердечніші вітання з нагоди 30-річчя Фондації Українського
Вільного Університету.

Нехай ця визначна інституція українського народу разом із її
відданими справі українства співробітниками надалі успішно
розвивається і служить розвитку української науки і культури.

10 листопада 2005 р.

За Президію НТШ в Україні
Олег Купчинський

UKRAINIAN RESEARCH PROGRAM

at the University of Illinois at Urbana-Champaign

TEL: (217) 356-9195
FAX: (217) 356-7982
email: shtohryn@ukuc.edu

104 International Studies Building
910 South Fifth Street
Champaign, Illinois 61820
USA

11 листопада 2005 р.

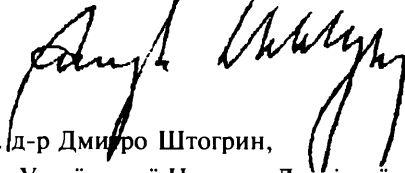
Високоповажані
Проф. д-р Альберт Кіпа, Ректор
Українського Вільного Університету
і
Проф. д-р Володимир Стойко, Голова
Фундації Українського Вільного Університету

Високоповажані і Дорогі Панове!

Дозвольте переслати на Ваші руки щирі привітання з радісної нагоди — ювілейних святкувань Ваших цінних і славних інституцій. Разом з цим я, від імені Української Науково-Дослідчої Програми при Іллінойському Університеті та Фундації Українського Вільного Університету, висловлюю глибоку вдячність за їхню дружню моральну, наукову і матерьяльну поміч Українській Науково-Дослідній Програмі в організації та проведенні низки відомих щорічних «іллінойських конференцій», які відбуваються у вищеназваній високій школі, починаючи від 1982 року.

З приводу цього Вашого ювілейного свята приєднуюсь до многих і сердечно бажаю Ректоратові Українського Вільного Університету та Фундації Українського Вільного Університету багато сил і сподіваних успіхів у їхній переважкій, зате переважливій праці в дальшій розбудові української науки поза межами України.

З глибокою пошаною

Проф. д-р Дмитро Штогрин,
Голова Української Науково-Дослідчої
Програми

145 EVANS AVENUE, #207, TORONTO ON M8Z 5X8 CANADA • TEL. (416) 323-3020 • FAX (416) 323-3250
E-MAIL: congress@look.ca • INTERNET: ukrainianworldcongress.org

225 E. 11th STREET, NEW YORK NY 10003 USA • TEL. (212) 254-2260 • FAX (212) 979-1011
E-MAIL: Askold@verizon.net

17 жовтня 2005 року

Вельмишановний Ректор Українського Вільного Університету
Професор д-р Альберт Кіпа
Нью Йорк, США

Вельмишановний голова Фондації Українського Вільного Університету
Професор Володимир Стойко
Нью Йорк, США

Вельмишановні Пані та Панове!

Світовий Конгрес Українців широким серцем вітає всіх учасників ювілейної конференції та бенкету з 85-літтям заснування Українського Вільного Університету (УВУ) та 30-літтям Фондації УВУ.

Ми високо цінуємо довголітню працю Українського Вільного Університету, який, будучи одним з найбільш поважних університетів за межами України, є центром науки і джерелом знань не одного покоління українців. Наукові досягнення учених УВУ стали надбанням усього українства — як у діаспорі, так і в Україні. Завдяки неабияким зусиллям та самовідданості працівників УВУ на ниві науки та просвітництва українці усього світу мають можливість дістати різноманітну інформацію про Україну та Діаспору, що завжди робиться на високопрофесійному рівні та подається в патріотичному дусі.

СКУ також висловлює велике признання Фондації Українського Вільного Університету, яка є відомою своєю допомоговою діяльністю у всьому світі. За її сприяння було здійснено багато важливих проєктів, одними з найважливіших є фінансування українських наукових досліджень, видань, підтримка вищих навчальних закладів, бібліотек, видавництв, українського студентства та шкільництва.

Ще раз висловлюємо велику подяку всьому колективу УВУ та Фондації УВУ за довголітню плідну працю та бажаємо нових успіхів у подальшій праці для добра української спільноти.

Щастя Вам Боже!

За Світовий Конгрес Українців

Аскольд Лозинський
Президент

Віктор Педенко
Генеральний секретар

*Голови Фундації
Українського Вільного Університету*

Мгр Іван Буртик
1975 – 1977

Проф. Петро Гой
1977 – 2001

Мгр Теодор Воляник
2001 – 2002, 2006 –

Проф. Володимир Стойко
2002 – 2006

Фундації Українського Вільного Університету – 30 років

Українська діаспора, перебуваючи на різних континентах, зуміла створити інституції та установи, які служили її життєвим потребам і водночас – українському народові в цілому. Вона зберігає й розбудовує принесену спадщину, обстоює права й інтереси України, бореться проти наклепів і перекручень щодо української справи, розповсюджує правдиву інформацію про внутрішні обставини в Україні, про боротьбу та стремління українського народу. Особливо треба відзначити, що ця діяльність, в основному, була і є можливою завдяки активній підтримці з боку української спільноти. Українська громада, попри тяжких обставин, у яких доводилося виживати в новій країні, розуміє, що тільки власна фінансова база може забезпечити незалежність дії українських інституцій.

В твоїх руках, шановний читачу, книжка, присвячена 30-річній допомогівій діяльності Фундації Українського Вільного Університету з осідком у США – установи, пріоритетом якої було і залишається підтримувати українську незалежну науку й освіту.

Нижче передусім зупинимося коротко на питанні: чому в центрі уваги поставлено саме Український Вільний Університет?

Заснування і діяльність УВУ впливали з потреб української національної рації – щоб у протигагу науковим та академічним інституціям, підпорядкованим окупаційній советській владі в Україні, діяв незалежний український академічний і науковий центр. Також, щоб дати можливість нашим науковим і педагогічним кадрам, котрі після Першої і після Другої світових воєн опинилися за кордонами України, продовжувати наукову працю,

а водночас відкрити двері для сотень студентської молоді до здобуття академічної освіти.

Український Вільний Університет у своїй безперервній діяльності пройшов декілька періодів: політичні зміни в такому бурхливому ХХ сторіччі диктували і визначали як місце розташування цього закладу, так і напрям наукової праці та відповідне достосування до потреб освітньої програми університету. При цьому треба відзначити, що які б зміни не пропонувало життя, пріоритет служіння інтересам українського народу залишався незмінним.

Новий і дуже важливий період діяльності УВУ почався з проголошенням самостійної Української держави. Бібліотечні фонди (мабуть, одна з найбільших бібліотек україністики в Західній Європі), багатющий архів та можливість безпосереднього спілкування з відомими науковцями – це ті засоби, якими УВУ дає змогу науковцям та студентам з України заповнити так звані білі плями, котрі залишила в українській культурі імперська спадщина Москви. Для студентів з України та Східної Європи УВУ, як наукова установа з багаторічним західноєвропейським досвідом, дає добру можливість поглиблювати і доповнювати професійні знання. Разом з тим, через УВУ відчиняються двері для близького ознайомлення з науковими установами, взагалі з культурою Німеччини.

Більше того: як переконуються посланці з України, УВУ для молоді незалежної держави є широким вікном до світової науки, зокрема завдяки важливим міжнародним конференціям, котрі відбуваються в УВУ за співпраці з багатьма країнами.

Поважне місце у фінансуванні діяльності УВУ займає Фундація УВУ у США. Щоправда, певна допомога для УВУ із США надходила й раніше, однак, з заснуванням Фундації УВУ було невдовзі розгорнуто таку широку діяльність, яка дозволила залучити в допомогову акцію широкі кола нашого громадянства.

За час свого існування Фундація УВУ виділила понад два з половиною мільйони доларів на стипендії, в першу чергу для студентів з України, але також і з інших країн Європи та Америки. Водночас Фундація ініціювала чи підтримувала різні проєкти, зокрема видання важливих наукових праць, створення Бібліотеки та Архіву української діаспори при Львівському університеті ім. Івана Франка, організовувала протягом 11 років молодіжні екскурсії “Стежками батьків по Європі”, з відповідною програмою, та проводить конкурс з україністики під егідою Фонду Воляників-Шва-

бінських. Все це – завдячуючи чисельним і надзвичайно щедрим нашим жертводавцям, добродіям, меценатам і фундаторам. Відзначаючи 30-річчя Фундації, передусім бажаємо відзначити цих наших шляхетних громадян, зберегти про них світлу пам'ять, залишити для наступних поколінь їхній добрий приклад.

Також теплого слова вдячності заслуговують віддані працівники Фундації, передусім проф. д-р Петро Гой, який довгі роки очолював Фундацію, багато інших осіб, котрі жертвували свій час і труд, звичайно “publico”, заради успішної діяльності нашої установи.

Отже, ця книжка розповідає як про жертводавців, так і про тридцятирічну діяльність співпрацівників Фундації та її проводу.

**Проф. д-р Володимир СТОЙКО,
голова Фундації УВУ в США**

Розділ I

Український Вільний Університет в контексті нашої історії

*Ректори Українського Вільного
Університету 1921-2005*

*Rectors of the Ukrainian Free
University 1921-2005*

Олександр Колесса
Alexander Kolessa

Станіслав Дністрянский
Stanislav Dnistriansky

Іван Горбачевський
Ivan Horbachevsky

Теодор Щербина
Theodore A. Scherbyna

Дмитро Антонович
Dmytro Antonovych

Андрій Яковлів
Andrew Yakovliv

Сергій Шелухин
Serhiy Shelukhyn

Олександр Мицюк
Alexander Mytsiuk

Іван Борковський
Ivan Borkovsky

Монс. Августин Волошин
Msgr. Augustine Voloshyn

Вадим Щербаківський
Vadym Shcherbakivsky

Іван Мірчук
Ivan Mirchuk

Юрій Панейко
Yuriy Panejko

Микола Василя
Nicholas Vasylyv

Олександр Кульчицький
Alexander Kulchytsky

Василь Орельський
Vasyl Oreletsy

Юрій Бойко
Yuriy Bojko

Володимир Янів
Volodymyr Janiv

Богдан Т. Цюцюра
Bohdan T. Ciuciura

Петро Гой
Petro Goy

Роман Дразньовський
Roman Drazniowsky

Мирослав Лабунька
Myroslaw Labunka

Леонід Рудницький
Leonid Rudnytsky

Альберт Кіпа
Albert Kipa

Володимир ПОТУЛЬНИЦЬКИЙ

УВУ починався у Відні

Внаслідок революційних подій 1917–1920 років в Україні і спричинених ними еміграційних процесів значна кількість української молоді опинилася в Польщі, Чехословаччині, Австрії, Німеччині. Багато хто з молодих українців мав намір продовжувати тут свою освіту або ж, принаймні, поглиблювати в той чи інший спосіб свої знання. Це спонукало українських професорів-емігрантів організувати для молоді цикли лекцій та інші заходи. Вперше думка про необхідність упорядкування наукового і освітнього життя української еміграції в Австрії була висловлена під час організаційних зборів ініціативної групи Українського наукового товариства у Відні, які відбулися 13 липня 1919 року з участю відомих українських вчених І. Горбачевського, С. Дністрянського та ін. На наступних зборах товариства, 11 серпня 1919 року, було вирішено заснувати Український культурний інститут у Празі або у Відні і звернутися до уряду Української Народної Республіки з проханням виділити певну суму грошей для потреб цього закладу. Згідно з ухваленим статутом, інститут мав вирішувати завдання, пов'язані не лише з освітою і наукою, але й практичними питаннями державного, економічного та культурно-просвітницького життя.

Після нетривалих переговорів з урядом УНР щодо фінансування, які закінчилися безрезультатно для науковців-емігрантів, цикл лекцій вони усе ж організували. Молоді українські люди слухали їх протягом двох місяців – листопада і грудня 1920 року. Це стало можливим завдяки ініціативі академічної секції Союзу українських журналістів і письменників, особливо його голови Володимира Кушніра (засновника, редактора і співробітника українських журналів, що видавалися у Відні в міжвоєнний період та інформували європейську громадськість про українську справу), а також його

заступника, письменника Олександра Олеся. Оскільки УВУ постав, завдячуючи Союзові українських журналістів і письменників, варто хоча б коротко охарактеризувати це творче товариство.

Союз українських журналістів і письменників був заснований у Відні 12 вересня 1919 року і діяв до липня 1923 року. Від самого початку своєї діяльності Союз мав своєю метою, крім усього іншого, сприяти піднесенню престижу української преси, ознайомленню європейської громадськості з українським питанням.

Основна праця велася в секціях і комісіях Союзу: видавничій, академічних викладів, популярних викладів, літературних сходин, пропаганди, професійних справ, науково-політичних лекцій, господарській, позичок і допомог та ін. Найінтенсивніше працювали комісія позичок і допомог, секція літературних сходин та науково-політичних викладів, з ініціативи якої і постав Український Вільний Університет.

Ця секція, до складу якої входили такі відомі вчені, як О. Колеса (голова), Д. Антонович, С. Дністрянський, С. Рудницький, займалася не лише організуванням, але й безпосереднім проведенням лекцій. Читалися вони у приміщенні Українського робітничого товариства „Єдність“ у Відні, з такої тематики: „Примітивні форми суспільного життя та їх сліди в українській традиції“ (М. Грушевський); „Українська географія“ (С. Рудницький); „Головні напрями і методи в розділах фолкльору“ (О. Колеса); „Самовизначення українського народу“, „Теорія конституції“ (С. Дністрянський); „Дерев'яні церкви в Україні“ (Д. Антонович); „Характеристика радянської конституції“ (В. Старосольський); „Технічні джерела енергії в різних країнах і їх використання“ (І. Ганицький); „Грецька і римська архітектура“ (М. Собат). Лекції були доступні для всіх, але відвідувала їх головних чином академічна молодь.

Організування цих наукових викладів було своєрідною підготовою до створення УВУ. Українські вчені-емігранти докладали всіх зусиль, щоб ці виклади трансформувати в український науково-навчальний заклад. Український соціологічний інститут, очолюваний проф. М. Грушевським, мав намір організувати виклади на теми соціальних наук. Тоді ж вчені вирішили об'єднати зусилля обидвох інституцій, при цьому Союз українських журналістів і письменників взяв на себе матеріальне забезпечення цієї справи, а організуванням академічної частини зайнялася ініціативна група професорів, що входили до академічної секції Союзу, Товариства прихильників освіти та Українського соціологічного інституту.

В жовтні–листопаді 1921 року відбулося декілька нарад представників цих організацій, було обрано Управу курсів. До її складу увійшли М. Грушевський (голова Управи з функціями ректора), О. Колесса (заступник голови з функціями декана філософського відділу, та С. Дністрянський (декан відділу права і політичних наук). Учасники наради випрацювали програму викладів, згідно з якою передбачалося прочитати курс українознавчих дисциплін (104 години): із загальної історії та географії України, української мови та літератури, історії українського права, історії українського мистецтва, та 98-годинний курс із соціальних дисциплін (соціологія, державне право, економіка, антропогеографія, історія світового мистецтва).

Проте здійснення плянів опинилося під загрозою внаслідок принципових розбіжностей між М. Грушевським і більшістю членів УВУ з організаційних питань. М. Грушевський, не бажаючи залишити створений ним у 1919 році Український соціологічний інститут у Відні, зажадав автономії для нього в структурі УВУ.

Професор О. Колесса, який запропонував проєкт академічного статуту навчальних курсів і якого підтримала більшість присутніх у Відні українських вчених, хотів організувати справді вільний (недержавний) університет, однак на зразок західноєвропейських державних університетів, тобто з обов'язковою академічною кваліфікацією для викладачів і академічним цензом для студентів. М. Грушевський та його товариші, не діставши підтримки, відмовилися від дальшої співпраці – ще до остаточного організування УВУ.

На початку 1921 року при УВУ починають діяти на постійній основі систематичні навчальні курси. Ректором новоствореного українського науково-навчального закладу було обрано професора О. Колессу. Урочисте відкриття університету у Відні відбулося 17 січня 1921 року в будинку інженерів та архітекторів. На ньому були присутні представники всіх кіл української еміграції. Звертаючись з вітальною промовою до численних гостей, викладачів та майбутніх слухачів УВУ, О. Колесса наголосив: „На аполітичному і безпартійному ґрунті зійшлися ми всі для збереження і поглиблення культурних цінностей, так занедбаних в часі воєнних доріг. Усіх нас оживляє думка, щоб нашому громадянству, а особливо нашій молодіжі, якої велика частина лягла на кривавому шляху в боротьбі за волю рідної країни, треба тій решті, недоступній до університету на рідній землі, стати в науку в рідній мові“. З привітаннями до присутніх звернулися також голова Союзу українсь-

ких журналістів і письменників В. Кушнір, представники студентського академічного товариства „Січ“, Товариства прихильників освіти, Українського жіночого союзу та інших українських організацій. Професори С. Шелухін та С. Рудницький виступили з лекціями „Право, етика, релігія, справедливість“ і „Україна як географічна одиниця“.

Було вирішено створити два факультети – філософський та права і політичних наук. Учасники зборів обрали також Раду (Сенат) УВУ у складі професорів О. Колеси, С. Дністрянского, В. Старосольського, І. Ганицького. Деканом факультету права і політичних наук став професор С. Дністрянский, деканом філософського факультету – професор С. Рудницький.

Необхідні для діяльності УВУ кошти (понад 200 тис. австрійських крон) зібрав Союз українських журналістів і письменників. У протоколі, підписаному 30 січня 1921 року у Відні представниками Ради УВУ та адміністрації СУЖіП, зазначалося, що метою УВУ, тимчасовим осідком якого буде Відень, є „поширення вищої освіти у всіх напрямках людського знання шляхом наукових викладів та інших форм навчання при забезпеченні повної свободи поглядів і напрямів діяльності“. Будучи повністю автономною установою, університет мав самостійно вирішувати всі питання, що стосувалися внутрішнього устрою, плянів навчання, призначення професорів і доцентів. СУЖіП зберігав за собою лише право відкривати при УВУ курси журналістики чи інші курси, які мали підлягати керівництву університету. Окремі референти СУЖіП в межах цього відділу могли кооптуватися до складу Ради УВУ. СУЖіП, у свою чергу, зобов'язувався дбати про матеріальне забезпечення УВУ. З цією метою був заснований окремий університетський фонд. Передбачалося, що утворення нових факультетів та інших університетських структур (оскільки це вимагало нових матеріальних витрат) обов'язково погоджуватиметься з керівництвом СУЖіП. Згідно з укладеним договором, у випадку ліквідування УВУ університетські фонди та все інше майно переходили у власність СУЖіП для використання на просвітні цілі. Слід також зазначити, що до фонду УВУ надходили значні кошти у вигляді пожертвувань від приватних осіб. Наприклад, професор О. Швець, член Директорії УНР, передав на утримання університету 10 тис. австрійських крон.

У січні – лютому 1921 року Рада УВУ провела декілька засідань, на яких остаточно затвердила програми лекційних курсів і склад професорів.

Протягом першого семестру на філософському факультеті УВУ викладали шість професорів і два доценти, на правничому факультеті – шість професорів і один доцент – всі відомі українські вчені того часу, яких доля закинула на еміграцію.

Перший і останній віденський період діяльності УВУ тривав від початку лютого до початку травня 1921 року, деякі лекції продовжувалися до кінця травня того року. Оголошення про лекції та курсові програми друкувалися українською і німецькою мовами, оскільки частину лекцій професори С. Дністрянський, В. Старосольський та М. Лозинський читали й німецькою мовою. Всього протягом першого семестру професори і доценти УВУ на обох факультетах прочитали 315 лекцій (190 годин на філософському і 125 годин на факультеті права та політичних наук).

В основу діяльності УВУ був покладений австрійський законодавчий акт від 27 квітня 1873 року про устрій і організацію університетів, запроваджувався суворий науковий ценз, навчальні програми також будувалися за зразком західноєвропейських університетів. Проте наприкінці віденського періоду УВУ дали про себе знати складні фінансові проблеми, виникли труднощі і з допливом слухачів. Як повідомлялося у листі Товариства прихильників освіти у Відні до Ради УВУ від 14 липня 1921 року, Союз українських журналістів і письменників, який виділив на утримання УВУ понад 200 тис. австрійських крон, не міг більше фінансувати його діяльність внаслідок зростання інфляції в Австрії. Виявилося також, що в результаті сприятливіших умов для проживання і прихильного ставлення до української справи президента ЧСР Т. Масарика значна частина української молоді переїхала з Відня до Праги, яка стала основним місцем зосередження української еміграції. Враховуючи ці факти, а також відсутність належної матеріальної підтримки, керівництво УВУ вирішило перенести університет до столиці Чехословаччини.

Почалася нова сторінка в діяльності Українського Вільного Університету, його найплідніша в науково-теоретичному і культурно-освітньому пляні празька доба (1921–1945).

(В. А. Потульницький, „Нариси з української політології (1919–1991)”, Київ, „Либідь”, 1994)

Наталія ПОЛОНСЬКА–ВАСИЛЕНКО

Злата Прага: українська сторінка

(зі спогадів)

...Український Вільний Університет, що його створила перша українська еміграція, відбив у своїй історії ті зміни, що переживала ця еміграція, і жив її життям. Там, за „залізною заслоною“, ми мало знали про УВУ. Доходили спочатку, у 20-их роках, час до часу, видання УВУ, але пізніше вони зникли, а в бібліотеках Советського Союзу те, що одержано було раніш, опинилося в „секретних“ відділах, доступних тільки для партійних. Що більше робився гніт марксизму та переслідування вільної думки, тим яскравішим здавалося сяйво того світоча вільної думки, що запалила українська еміграція в Празі – Українського Вільного Університету. Але тільки в 1939 році, коли після прилучення Західної України до УССР, для вчених Наддніпрянської України було відкрите вікно на Захід і стали доступні бодай частково видання емігрантів з Праги, Варшави, Відня – перед нашими очима постав у яснішому вигляді Український Вільний Університет; ми побачили, як багато зробила наша еміграція. Встановлювалися зв'язки між вченими Києва, Харкова та інших академічних осередків з „підсоветської“ України зі Львовом, а згодом і з „золотоверхою Прагою“.

У Львові влаштовувалися наукові з'їзди та конференції з участю наддніпрянських вчених; до Києва приїжджали вчені з Західної України. У кінці травня – на початку червня 1941 року у Львові відбулася Наукова сесія АН УРСР, присвячена історії, етнографії та історії літератури. У ній брали участь вчені Києва (А. Ю. Кримський, О. П. Оглоблин, Н. Д. Полонська–Василенко, В. П. Петров та інші) і Москви (Б. Д. Греков, В. І. Пічета). Конференція тривала три дні. З'ясовувалися наукові зв'язки, складалися пляни спільної праці. Зміцнювався зв'язок соборної України.

Хоча про можливість нової війни часто говорилося, але все ж раптовий напад німецьких літаків 21 червня 1941 року був справді громом з ясного неба. У нашому помешканні, в момент виступу Молотова по радіо, засідала група вчених, яка під проводом мого чоловіка, О. М. Моргуна, розробляла плян багатотомового видання історії українських килимів.

Війна застала мене в апогеї моєї наукової праці: я була старшим науковим співробітником Інституту історії Академії Наук і професором Київського державного університету. У друкарні академії лежала моя монографія „Заселення Південної України в XVIII ст.“, 1-ий том, з цінними рукописними мапами XVIII ст. (все це на початку війни було спалене разом з іншими рукописами). На черзі стояли 2-ий том цієї праці та збірник документів до історії заселення Південної України. Наукове життя обірвалося з початком німецької окупації Києва. Академія Наук, університет та інші високі школи були закриті. Цінні збірки бібліотеки Академії Наук та

Наталія Полонська-Василенко

Група професорів і гостей, присутніх на урочистій інсталяції
ректора УВУ в Празі 29. XI. 1923 р.

1-ий ряд, сидять зліва: О. Ейхельман, Ст. Смаль-Стоцький, О. Одарченко,
І. Шовгенів, Форманек, І. Гірбачевський, Яр. Бідло, Л. Білецький,
Ст. Дністрянський, Ф. Щербина;

2-ий ряд, зліва: В. Старосольський, д-р Воевідка, Ол. Шульгин, В. Наливайко,
А. Артимович, Ф. Швець, В. Тимошенко, Б. Матюшенко, Д. Дорошенко,
І. Мірчук, д-р Рихло;

3-ій ряд, зліва: д-р Кметь, Ол. Лотоцький, М. Лозинський, Ю. Добриловський,
І. Ортинський, Дідуник, В. Біднов, С. Рудницький, К. Лоський,
Б. Іваницький, д-р Сисак.

музеїв спішно вивозили до Німеччини. Середні школи також були закриті. Масу молоді депортовано на примусову працю до Німеччини.

Жити в Києві стало тяжко не тільки матеріально та інтелектуально, але й небезпечно.

Ще з 1939 року встановилися дружні стосунки між нами особисто та українською інтелігенцією у Львові. Ці стосунки створилися завдяки тимчасовому перебуванню мого чоловіка у Львові в 1939 році і були закріплені завдяки моїй участі у сесії Академії Наук у Львові перед самою війною. У Києві в 1941–1943 роках була група галицьких громадських діячів, які допомагали нам, українській інтелігенції, морально і матеріально і сприяли переїздові до Галичини. Я і мій чоловік дістали запрошення на працю у Львові. Проте німецьке начальство поставилося негативно до нашого переїзду: воно заявило, що не можна позбавляти Київ української інтелігенції (а хіба вона була німцям потрібна?). Так довелося відмовитися від переїзду з бібліотекою й рукописами, щоб провадити у Львові наукову працю.

Влітку 1943 року ми поновили наші заходи щодо переїзду. Директор РСУК-у (Ревізійного Союзу українських кооперативів), Юліян Павликовський повідомив мого чоловіка, що йому забезпечено посаду консультанта РСУК-у. Нарешті, напередодні загальної евакуації Києва, 19 вересня 1943 року, покинули ми Київ, наше затишне помешкання на Тарасівській вулиці, нашу бібліотеку, що мала понад 7,000 назв книжок, та сотні тек з матеріалами, яких вистачило б на десятки монографій. Обставини склалися так, що ми виїхали у звичайному пасажирському вагоні й могли взяти з собою тільки ручний багаж.

Чоловік мій справді дістав посаду в РСУК-у; моє ж становище було гірше: німецьке командування не затвердило мене на посаді, резервованій для мене в одному з музеїв. На допомогу прийшло „Українське видавництво“, яке замовило мені велику працю („Україна в XVIII ст“). Як я довідалася від директора видавництва д-ра М. Шлемкевича, рукописи, що їх пізніше евакуювало видавництво, здебільшого пропали в дорозі.

Проте життя у Львові незабаром також стало небезпечним: наближався фронт. Професор Д. І. Дорошенко, з яким я інтенсивно листувалася і якому ще з Києва надсилала свої рукописи для видання (так було надруковано в 1944 році мою книжку „Київ часів Володимира та Ярослава“ видавництвом Ю. Тищенка–Сірого), допоміг нам переїхати до Праги. Він дістав запрошення від УВУ для мене і професорів О. Оглоблина та П. Ковалева. Але цього було ще замало; треба було пройти складні формальності.

Український Вільний Університет містився в невеликому приміщенні на вулиці, що називалася „Ve Smeckach“. Він переживав тоді тяжкі часи; мабуть, це був найтяжчий період його існування в Празі. Проїшли безповоротно роки блискучого розквіту 1920-их років, коли молодь, що вийшла з України з армією УНР та УГА, масово вступала до УВУ та до Сільськогосподарської академії в Подєбрадах. У 1921–1922 роках загальне число студентів УВУ сягало 874 осіб. Протягом першого десятиліття в УВУ студіювало 7,800 осіб; протягом наступного десятиліття – 1931–1941 рр. – 3,366 осіб, а разом за 20 років – майже 12,000 осіб. УВУ був не тільки університетом – він став осередком наукового життя української еміграції в Празі; біля нього купчилися наукові товариства – медичне, правниче, природників. Найбільше значення мало Історично-філологічне товариство, засідання якого притягали багато слухачів. На цих засіданнях за весь час було прочитано та обговорено понад 500 доповідей; Товариство видало п'ять томів своїх праць.

Але в 1930-их роках, а особливо за німецької окупації, УВУ переживав добу занепаду. Чеська влада, шукаючи зближення з ССРСР, почала ліквідовувати українські вищі школи. Було закрито Український педагогічний інститут у Празі, майже законсервовано було Подєбрадську академію. Але УВУ вцілів. Він лише поволі занепадав, зокрема в 1939–1945 роках. Зменшилося число професорів і студентів, майже припинилося аудиторне навчання.

Такий був Український Вільний Університет, коли в березні 1944 року приїхали ми до Праги. Тоді ж приїхав до Праги історик права, професор Л. О. Окіншевич.

Ректором УВУ був тоді професор О. Колеса, а наступного року – 1945-го – професор А. І. Яковлів (за традицією УВУ, чергувалися професори філософського та юридичного факультетів). Деканами були: юридичного факультету – Л. Шрамченко, філософського – Д. Дорошенко, а після нього В. Щербаківський. Серед професорів та доцентів філософського факультету були: Д. Антонович, М. Андрусак, Л. Білецький, о. А. Волошин, Б. Крупницький, Б. Матюшенко, (помер на другий день, як ми приїхали до Праги), І. Мірчук (був мобілізований і зрідка появлявся у військовому одязі), С. Наріжний, А. Панкевич, П. Феденко; серед професури правничого факультету – О. Баранів, О. Гайманівський, М. Добриловський, В. Доманицький, І. Кабачків, В. Орелецький, Я. Падох, В. Садовський, А. Яковлів та інші.

Прага, 1922 р. Студенти УВУ і українська громада.

Життя УВУ за останній рік німецької окупації найбільше виявлялося в діяльності Історично-філологічного товариства; воно, як я вже згадувала, мало часті засідання, які, незважаючи на сумні, тривожні часи, збирали багато слухачів. На цих засіданнях виступали не раз і ми, члени Товариства з Наддніпрянської України.

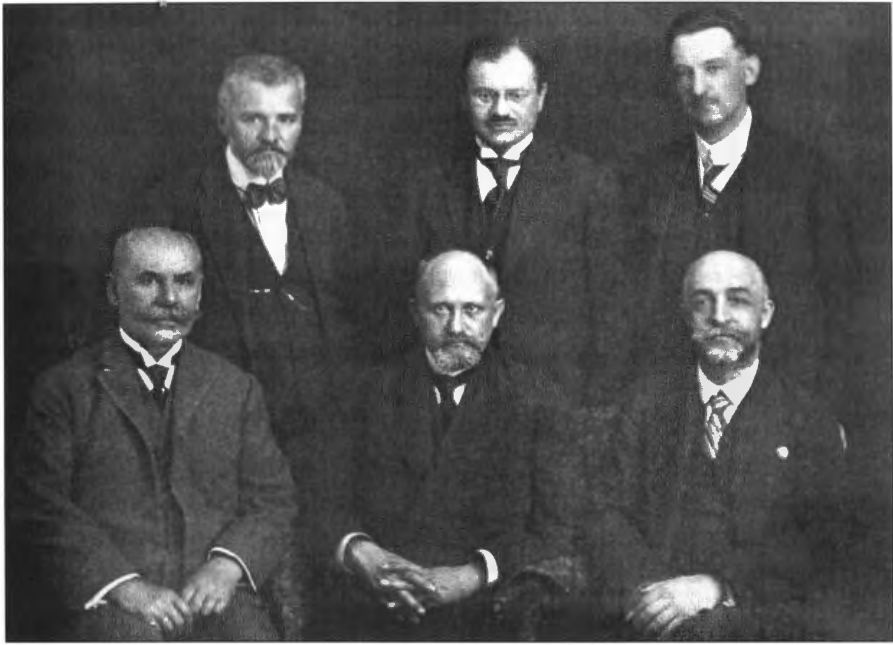
Прага жила спокійно в часи, коли повітряна війна доходила свого апогею. Повітряні атаки союзників знищили чимало великих міст Німеччини.

Становище в Празі стало небезпечне. Наближалися советські війська, і була втрачена віра в недоторканість Праги щодо повітряних атак. У розмовах при зустрічах домінувала тема – що робити? Виїздити з Праги чи залишатися?

Це питання, звичайно, хвилювало і професорів УВУ. Серед них було чимало оптимістів, які вірили, що престиж Чехословацької держави може захистити УВУ як установу, що весь час перебувала під опікою Чехії. Професори сподівалися, що їх врятує чеське громадянство і вірили в силу чеських паспортів. Багато старих емігрантів думали, що большевики змінилися. Дружина Д. В. Антоновича згадувала, як переконувала вона професорів М. Славинського та В. Садовського виїхати з Праги, але обидва вони залишилися в надії, що „большевики тепер зовсім іншими стали“ (К. Антонович, „Перегорнута сторінка життя“, „Українська літературна газета“, Мюнхен, 1959, ч. 3. стор. 7).

Пригадую засідання Філософського факультету десь на початку квітня 1945 року. Обговорювалося питання – що має робити УВУ? Професори з Наддніпрянської України радили евакуювати УВУ як установу, з його бібліотекою, архівом та персональним складом. Ця пропозиція дістала більшість голосів, і тому було ухвалено вжити заходів, щоб евакуювати бібліотеку та архів УВУ і персонал. Тому що в бібліотеці було чимало дублетів та маловартісних книжок, було створено комісію, яка повинна була переглянути бібліотеку і відібрати найцінніші книжки.

Але рішення філософського факультету не зустріло підтримки з боку юридичного факультету та Сенату УВУ. Взяла гору протилежна пропозиція: залишити в Празі бібліотеку та Музей визвольної боротьби і залишити банкове conto УВУ. Промотор цієї пропозиції мальовничо оповідав, як повинно бути: прийде от советський комісар до УВУ й питає: хто ректор? Хто проректор? Хто декани? Де бібліотека? і т. д. Тому, мовляв, неможливо вивозити УВУ. Були навіть голоси, що УВУ не має права виїхати, бо його

Перший сенат УВУ в Празі (1921-22 р.).

Сидять зліва: Степан Смаль-Стоцький, Олександр Колесса,
Степан Дністрянський;

стоять: Дмитро Антонович, Михайло Лозинський,
Володимир Старосольський.

підтримував чеський уряд. Дійшли до компромісного рішення: дати безтермінові відпустки професорам, які хочуть виїхати, та видати їм невеликі суми грошей. Суми ці були, як на ті часи, зовсім мізерні.

У зв'язку з такою постановою УВУ, було спішно проведено вибори президії: замість професора А. Яковлева, на ректора обрано о. Августина Волошина, колишнього Президента Карпатської України; на декана Філософічного факультету, на місце В. Щербаківського – професора Панкевича, на декана Правничого факультету – професора О. Гайманівського.

Справді, до УВУ прийшли агенти „СМЕРШ“-у, спитали, хто стоїть на чолі й заарештували ректора о. А. Волошина; згодом його було закатовано (Н. Синевирський, „Смерш“, стор. 95). Арештували деканів, секретаря УВУ полковника М. Росиневича та багато професорів. Бібліотеку, архів та банкові вклади було конфісковано й вивезено. УВУ у Празі перестав існувати.

В „Українських Вістях“, у статті професора В. Іваниса – „З листів інж. В. Х. Проходи“ – знаходимо дуже важливий спогад В. Проходи:

він сидів у Лук'янівській в'язниці у Києві: „У другій половині травня (1945 року) з Праги Чеської літаком доправили близько 50 українців, між якими були професори: М. Славинський, В. Садовський, М. Добриловський, лектор О. Безпалко, д-р М. Галаган, інженер М. Сипко, д-р Сухоручко-Хословський, інж. М. Росиневич; Росиневича задушили блатні; пізніше загинули – М. Славинський, Фещенко-Чопівський“. Так, – пише він далі, – „один за одним загинули, але не здавалися українські могікани визвольних змагань“.

Тоді ми ще не знали всього того, про що писав інж. Прохода. Але нам було ясно, що залишатися в Празі не можна. Почали шукати засобів, як виїхати. Виявилось, що існують різні агенти, які за великі суми допомагають виїхати; найкращою валютою були сигарети. Тяжко було знайти залізничників, щоб могли допомогти найняти товарний вагон, який причеплюється до потягу. Хтось із нашої групи, – здається, В. В. Міяковський, домовився з одним українським студентом, що за велику кількість сигарет обіцяв влаштувати виїзд. Сигарети з трудом були зібрані. Але несподівано, напередодні виїзду, той студент відмовився виконати свою обіцянку. Відчай охопив нашу групу. Здавалося, виїзд з Праги був неможливий. Проте за кілька днів енергійних розшуків знайдено було іншу можливість „придбати“ вагон за сигарети і, нарешті, ми виїхали з Праги. Їхали в товаровому вагоні: професор О. П. Оглоблин з родиною, професор П. К. Ковалів з родиною, С. Драгоманов з родиною; професор В. В. Міяковський з родиною, сестра Лесі Українки – О. П. Косач-Кривенюкова з сином; я з моїм чоловіком та декан Філософічного факультету, професор В. М. Щербаківський. До нас приєдналося ще одне українське подружжя, прізвище якого я забула. Крім того, з нами їхав улюблений кіт Оглоблиних, привезений з Києва...

Їхали ми в напрямку на Вінтенберг, а звідти – на Пассау. Інші залізничні були зруйновані налетами. До Вінтенбергу, за нормальних умов, ішли потяги 8 годин. Нам довелося їхати 9 діб... Подорож була страшна. Наш вагон, здається, на кожній станції відчіплювали, він стояв іноді кілька днів.... Важко сказати, що викликало ці затримки в дорозі; висловлювалися припущення, що чехи свідомо затримували наш вагон, про який було відомо, що це вагон Українського Вільного Університету. Було багато нападів американських літаків; ми мусили ховатися в бомбосховищах та в ярах, нарешті доїхали до Вінтенбергу, до самого кордону Чехії. Приїхали і... стали. Наш вагон відчепили від потягу. Ми почали ходити до начальства станції, благати, носити сигарети. А поки

просили – американські літаки розбили залізницю та потяг, яким так мріяли їхати ми... Довелося шукати помешкання в місті. Там пережили ми капітуляцію III Райху й прихід американського війська. Ішли тижні, а ми все сиділи у Вінтенберзі і не мали можливості виїхати. Дочекалися ми до того, що вже почали нищпорити советські агенти, й міська чеська влада намовляла нас повертатися „на родину“. Нарешті, вже в кінці травня, пощастило нашій групі найняти вантажне авто й переїхати до Баварії. Ми оселилися біля Пассав, в маленькому селі Трасфельдені.

Почалося оригінальне життя. Ми оселилися у великій залі місцевого „гастгавзу“. Там стояли ліжка, вкриті соломою, і два столи. До нас приєднався професор Окіншевич, а з ним – група київських кооператорів. У залі опинилася 32 особи – віком від 8 місяців (внук Міяковського) до 70 років (О. М. Моргун).

Але не можна уявляти собі, що населення „гастгавзу“ у Трасфельдені вело тільки вегетативне життя. У куточку залі, за столом, що його зробив Дмитро Оглоблін для свого батька, професор О. П. Оглоблін продовжував свої студії над походженням „Історії Русів“. Коли стихав гамір 30 голосів населення, чути було цокання маленької машинки до писання: це Н. Д. Полонська-Василенко ставила машинку на стілець і, примостившись на валізі, друкувала свої спогади про любий Київ... В. В. Міяковський, за допомогою молодих членів населення залі, влаштував виставку місцевих грибів, з науковими поясненнями, і населення Трасфельдену та сусідніх сіл з інтересом відвідувало її.

Індивідуальною працею не обмежувалося наше культурне життя в глухому баварському селі. З ініціативи В. В. Міяковського, відродилося там Історично-філологічне товариство при Українському Вільному Університеті. Щотижня відбувалися засідання під головуванням О. М. Моргуна, найстаршого віком члена товариства, і майже всі члени Товариства робили доповіді, що часто викликали палкі дискусії.

Коли почало налагоджуватися залізничне сполучення, професор П. К. Ковалів поїхав на „рекогносцировку“ до Мюнхену та Авгсбургу і привіз вістку, що в Мюнхені зібралася група професорів УВУ, яка хоче відродити університет.

Ця вістка дала нам надії на майбутнє, і ми вирішили їхати до Мюнхену. На початку листопада 1945 року вантажне авто мюнхенського Українського Комітету привезло до Мюнхену Ковалевих і нас – мене з моїм чоловіком. Там ми з Ковалевим негайно включилися до складу УВУ.

Відродити УВУ було справою нелегкою. Він не мав ні коштів, ні бібліотеки. Він мав тільки групу патріотів, людей з твердою волею та бажанням відродити на мюнхенському ґрунті УВУ, цей найкоштовніший твір української еміграції. Поволі почали скупчуватися професори, що розсіялися по всій Баварії. УВУ не мав ще приміщення, і перші організаційні засідання відбувалися в помешканні М. Т. Томашівської на Макс-Веберплянц. На першого ректора УВУ був обраний професор В. М. Щербаківський; серед ініціаторів відродження були професори І. І. Мірчук, Д. І. Дорошенко, О. І. Баранів, П. К. Ковалів, П. П. Курінний та інші. Ґроно ініціаторів швидко зростало; до нього приєднувалися колишні професори празького УВУ і вчені як зі Східної, так і з Західної України. Протягом перших років тут були професори М. Андрусак, Л. Білецький, Ю. Бойко, Г. Ващенко, М. Васильєв, І. Витанович, М. Гоцій, В. Гришко, В. Державин, Г. Закревська, К. Кисілевський, Б. Крупницький, П. Курінний, В. Кубійович, О. Оглоблін, Л. Окіншевич, В. Орелецький, Ю. Панейко, Н. Полонська-Василенко, В. Петров, Г. Шерех-Шевельов, В. Янів та інші. Словом, на початку мюнхенського періоду УВУ, під гаслом „Свобода науці“ зібралися представники науки західних і східних земель України, католицького і православного віровизнання, і творили во ім'я науки Соборну Україну.

Ідея відродження УВУ знайшла підтримку; її підтримала українська громадськість, німецькі установи – міністерство освіти Баварії, міська управа та керівники шкільної освіти Мюнхену, відділ вищої освіти при Американському військовому правлінні Баварії, а головне – українська молодь. Наслідком спільної дії всіх цих чинників, вже восени 1945 року УВУ мав велике гарне приміщення в німецькій школі на Версайлерштрассе, право користуватися аудиторіями, окремі помешкання для канцелярії, бібліотеки. Там університет пробув до 1962 року. З осені 1945 року університет розпочав аудиторне навчання на двох факультетах (філософічному та права і суспільних наук), надання наукових ступенів і видавничу діяльність. Перші почесні докторати були присуджені видатним вченим, професорам УВУ празької доби: Д. І. Дорошенкові, В. М. Щербаківському та А. І. Яковлеву. Тим підкреслювалася тяглість двох етапів історії УВУ – празького та мюнхенського. Ця тяглість, краще сказати – єдність, виявилася в Статуті УВУ, який прийнятий був у мюнхенському УВУ і який не зазнав великих змін.

Відродження УВУ на новому ґрунті дало блискучі плоди. Ніколи університет не мав такого великого педагогічного складу: 1947 року було біля 70 професорів та викладачів. Число студентів сягало понад 4500 осіб на обох факультетах. Частина студентів знайшла приміщення в гуртожитку ЛУПВ (Ліга українських політичних в'язнів) на Фюріхштрассе (у „Фюріхшуле“) з повним утриманням; була спеціальна їдальня – „Наша хата“.

Масова українська еміграція за океан в 1949–1950 роках перервала дальший розвиток УВУ. З 1949 року УВУ на деякий час обмежив свою діяльність підготуванням нових наукових кадрів, наданням академічних ступенів та науково-дослідною працею й виданням творів своїх професорів.

Минули десятки років з того часу, коли купка професорів УВУ, біженців з Золотої Праги, які нічого з собою не мали, що містилися десь на нарах у таборах Ді-Пі, годувалися таборовою зупою; які вдруге в житті втратили все, але зберегли святий вогонь у своїх душах і девізу „контра спем-сперо“ – вони наважилися серед руїн баварської столиці відродити Український Вільний Університет. Вони нічого не вивезли з Праги, тільки оцей символ – УВУ, той вогник, який запалено було ще у Відні, вогник, що сяяв у Празі і який вони, мов вогонь Прометея, принесли до Мюнхену. Справа була нібито безнадійна, але віра і відданість перемогли...

Розділ II

Час вимагає жертвенности

Історія фундації

Щоб зрозуміти причини й цілі творення Фундації Українського Вільного Університету, перше треба почати від самого університету. Після упадку української незалежності в 1920-их роках, щоб оминати ворожих знущань новими окупантами, багато інтелігенції виїхало за кордон. Поранена національна гордість ентузіястичних вихідців змушувала їх шукати нових засобів боротьби з переважаючою силою ворога.

Слово було, є і буде наймогутнішою зброєю в боротьбі за людське існування та Богом дані їй права бути вільною. Без сумніву, що силу й вагомість слова формує і вирощує наука, якої дошкульно бракувало тоді в Україні, саме тому поразку визвольних змагань, історики приписують бракові мудрих політиків та бракові національної свідомости в цілому. Хоч і було багато інших причин, які з перспективи часу можна ліпше бачити й розуміти. Зрозумівши вагомість цих питань, мабуть, і тому Союз Українських Журналістів і Письменників у співдії з українськими професорами, вихідцями з України, 17-го січня 1921 року, святково відкрили у Відні Український Вільний Університет. Як великий і геніальний був їх задум і чин, то незмірно багато більшими були фінансові труднощі університету, які невідступно ідуть в парі від початків і до сьогодні.

Надіючись на сприятливіші умовини та пільгові можливості, до місяця часу ентузіясти університету перенеслися до Праги. Тогочасний президент демократичної Чехословаччини Том Масарик, співчуваючи національно-визвольним змаганням українців, перший подав безкорисну допомогу українським біженцям і університетові. Його скромну особисту допомогу університетові можна назвати провісником ідеї організованої допомоги УВУ. Надії на поліпшення, частинно здійснились, але фінансові труднощі неус-

тупчиво виживали з університетом, аж до кінця другої Світової війни.

Почавши від 1928 року фінансова проблема УВУ, поглиблювалась. УВУ передано під керівництво Міністерства Шкільництва і Народної Освіти ЧСР, яке, через економічні труднощі зменшуючи бюджет, створило для УВУ ще важчу ситуацію. Невідрадні обставини змусили Університет шукати інших позаурядових джерел допомоги. В результаті цього, у 1932 році створено Товариство Приятелів УВУ, до якого входили: керівники УВУ, представники Карлового та інших університетів, включно з деякими багатшими приятелями УВУ. Це була перша експериментальна спроба допомагати університетові, яка опиралась на позауніверситетські кола. Цей перший зародок ідеї допомогового Товариства виростав і переформовувався до потреб вимог часу, аж до остаточного правового оформлення Фондації в 1973 році. Процеси такого визнання тривали дуже довго, натрапляючи на перешкоди й ускладнення. Ентузіясти вдержання УВУ, відходячи, передавали свій горючий смолоскип молодшим прихильникам, коло яких, хоч повільно, та все ж таки збільшувалося.

Для читача буде цікаво довідатись, серед яких умов відбувались процеси організованого утримання університету, хто були ці люди, які були їх ідеї та в чому полягала вагомість рідної науки на чужині. Всім відомо, що навіть державні університети змагаються з фінансовими труднощами, то неважко собі уявити становище активно діючого екзильного університету без жодної допомоги, який був самотнім середовищем правдивої, непофальшованої української науки, що сіллю пекло очі ворогам України. Без сумніву, що самого ентузіазму не вистачало уболівальникам УВУ, з цього виникає питання, як вони розв'язували ці труднощі. Саме завданням цього розділу є — з'ясувати, як і чому зродилась ідея творити допомогову мережу для постійного утримання університету. Щоб говорити про допомогову структуру, перше треба хоч коротко згадати про тогочасні існуючі обставини, в яких знаходилась українська спільнота на чужині, про її соціальну структуру та її економічне становище. Українська громада в Чехословаччині не була чисельною, ані багатою, зате була жертвенною і патріотичною. За їхні скромні пожертви та державні дотації й напівдарову працю викладачів університет виживав і діяв. Перед другою Світовою Війною і під час війни стан погіршувався. Частина професорського складу радила пакувати університетські надбання і виїхати далі на Захід, а друга, на чолі з ректором проф. о. Авгу-

стином Волошином, рішалась залишитись на місцях, бо науковцям не повинна загрожувати жодна небезпека. В останніх днях війни так і сталося: частина виїхала, а о. А. Волошин з меншою групою залишився.

З кінцем Другої світової війни празький період 24-річного існування закінчився трагічно. Сподівання ректора Августина Волошина виявились ілюзорними. Советські окупаційні власті в перших днях ліквідували Університет, забрали архів, а ректора о. Августина Волошина замордували в Бутирській в'язниці 19 липня 1945 року в Москві. Про факти тогочасних подій дізнаємось з архівних документів щойно після упадку советської імперії. Слід зазначити, що діяльність Товариства Прихильників зовсім перестала існувати. Доля Празького періоду УВУ закінчилась трагічно.

Друга світова війна закінчилась, альянти перемогли Німеччину, а Росія виграла війну. Довгоочікувані російські мрії – володіти на всіх українських землях – сповнилися. А в додатку альянти добровільно віддали Сталінові, вчорашньому союзникові Гітлера, більшу частину Європи. Скільки в світі людей потерпіло, а скільки життям заплатило за цю помилку, точна відповідь на довгі роки ще не буде відома. У розбитій, голодній Німеччині, за призначенням своєї долі, опинилось біля чотирьох мільйонів українських біженців, полонених вояків та насильно забраних на працю до Німеччини.

Не краще виглядав і професорський склад університету, який під тиском советської інвазії на Чехословаччину, рятує своє життя, залишив усі здобутки й опинився на території Німеччини. Все ж таки, беручи під увагу існуючий невідрадний стан окупованої трьома потугами Німеччини, треба з подивом висловити признание ентузіястам української науки, які, не побоявшись злиднів і невгод, поновно почали формувати вже третій осідок Університету в Мюнхені.

Без притулку, в голоді й страху перед енкаведистами, які у вигляді військовиків, з поміччю альянтів, різними засобами, ловили й насильно вивозили наших людей на "родіну", боячись злого ока, вони ховались, де тільки могли, щоб зберегти своє життя. В знак протесту проти ворожого насильства були й випадки самогубства. На запити альянтів, чому ці люди не бажають повернутися на Батьківщину, – союзницькі советські "лапайдухи" відповідали, що вони є воєнними злочинцями. Вони приховували правду, що повернення на "родіну" був однозначним самозасудженням

себе на переслідування, тортури чи смертну кару. Цілі довгі поїзди насильно депортованих советами людей пропали в північних таборах праці. Окремої статистики для повоєнних втрат українців ніде немає, вони сумаризовані в советській статистиці.

Доля бездержавних українців на чужині не була легкою. Однак ті, що гуртом поборювали буденну гіркоту, вижили й здобули успіхи. Зате живучі поодинокі згубились в чужому довкіллі. Ідейно наснажена українська еміграція, завдяки гуртовій співдружності, пережила лихоліття і не тільки зберегла національну ідентичність, а також популяризувала добре ім'я українського народу та його ідеї боротьби за незалежність.

Всупереч всіх невигод і небезпек, керуючись вимогами потреби, зібрані викладачі УВУ, з новоприбулими ентузіастичними професорами, рішили відновити діяльність, УВУ в Мюнхені. В багато гірших обставинах від попередніх, УВУ розпочав свій третій еміграційний етап праці. З великими трудами в збомбардованому Мюнхені, в Німеччині, приділено Університетові напівуцілілий будинок при „Ферзайлер Штрассе“, який треба було відбудувати. Вбогі переселенці, із ще біднішими студентами, що змагались із злиднями, невдовзі відбудували будинок й підготували до вжитку.

Процеси формування суспільно-громадського життя не приходили легко. Для кращого розуміння читачеві, хоч коротко, розкажемо про тогочасні життєві обставини еміграції, а головню студентства. Може, після півстолітнього часу, читачеві виглядатимуть реалії на казку, що з цієї когорти бідного студентства вирости визначні науковці, професіоналісти та суспільно-громадські діячі. Ці люди переживали невідрадні обставини в непривітній чужині, не будучи готовими психічно поборювати економічні злидні, як безпритульність, голод, холод. Та з ними був невідступний страх перед невідомим завтра, бо в повоєнній Німеччині, спецвідділи КГБ почувались свобіднішими і сильнішими, ніж у себе вдома. І скаржитись не було кому: окупаційні аліянські власті не тільки не забороняли, а то часто й допомагали своїм союзникам. У кого ж тоді можна було просити поради чи фінансової допомоги для Університету? Звичайно, у своїх, у бездомних та голодних вихідців з України, які самі шукали поради й допомоги, або в людей фізично розбитої та економічно знищеної Німеччини, які хоч і зарадливі, та самі ходили пригноблені й безрадні.

Невелика допомога від уряду зруйнованої війною Баварії була далеко не вистарчальною для УВУ. Головним чином у той час УВУ втримувався за українські гроші: із скромної оплати студентів, до-

тацій Архієпископа Івана Бучка, пожертв від таборових українських установ чи кооператив. Це давало можливість розпочати нормальну академічну діяльність з видаванням наукових збірників, скриптів та деяких монографій. Щоправда, все було друковано на „циклостилі“ і далеко невистарчальне, проте студенти були зарадні, робили записи із викладів, які служили за підручники.

Слід підкреслити існуючу дружність, студенти у вільний час направляли будинок всередині. Професори, часто безвинагородно, без нарікань викладали в неопалених залах та допомагали в праці студентам. Для студентів не було помешкань, ні стипендій, проте, незважаючи на важкі умови, студенти заповнювали аудиторії Університету. Тут були студенти з Праги, Львова, вояки з колишніх різних армій та робітників, яким пощастило схоронитись від насильного вивозу на „родіну“. Число студентів в 1947 - 1948 рр. сягало біля 1,000 студентів, їх взаємна дружність та ідейність були такими міцними високими, що існують ще й до сьогодні, де б вони не жили.

Цей період успішного розвитку й збагачення університету як студентами, так і фінансами не тривав довго. Друга половина 1948 року позначилась початком нового занепаду. Валютна реформа 1948 року знецінила запасний капітал УВУ та позбавила студентів можливостей оплачувати студії. Масовий виїзд студентів за океан створював ще більшу фінансову кризу. Проте, й думки не було припинити діяльність Університету.

В часі цього занепаду, незламні ентузіясти „Товариства Прихильників УВУ“ рішили звернутись до загалу української спільноти за допомогою. З моєї ініціативи, в липні 1949 року, на передмісті Мюнхену, у Фраймані, влаштовано спільними силами з Університетом „Фестиваль УВУ“. Подія замітна тим, що задум приніс бажані результати. Бо, крім 360 марок прибутку новими грішми, що було великою поміччю на той час, мабуть, вперше чисельна громада зустрілась з професорським складом та студентами УВУ. В слові до громади ректор Іван Мірчук глибоко проаналізував причини потреби української науки та її значення в збереженні ідентичності й живучості української спільноти в боротьбі за національну незалежність. Ця спроба ширшого контакту з громадянством скоро поширилась в позитивних вислідах. У країнах, де замешкувало більше професорів, зорганізовано Делегатури УВУ. У Франції проф. М. Шлемкевич очолив „Заочний Інститут УВУ“, який приєднував нових студентів і ентузіястів екзильно-

го університету. Цілеспрямованістю всіх цих спроб, більше чи менше вдалих, було інформувати суспільство про самотність на той час вогнище вільної української науки та зберегти його існування. Труднощів було багато, більшість людей, особливо із Східної України, не знали нічого про існування УВУ, інші запитували іронічно, кому та навіщо він тепер потрібний, коли треба вивчати чужину для прожитку?

Незважаючи на труднощі існуючого економічного пониження в тому часі, невтомні ентузіясти "ТП", професори Василь Лев, Осип Андрушків, Василь Стецюк та Ярослав Падох, приєднуючи нових членів, створили широку мережу нових відділів Товариства по всіх більших скупченнях українських поселень в Америці й Канаді. На початках членами Товариства в більшості були професори і випусники УВУ, тепер воно поширюється на студентів — алюмнів та приятелів. Діяльність цих гуртків обмежувалась до поширення інформацій про УВУ та переведень збіркових акцій. Інформаційним джерелом і зв'язком між Товариствами й УВУ служив видаваний у Мюнхені Бюлетень УВУ, а працю Товариств координував і унапрямував проф. Василь Лев. Із збільшенням обов'язків на терені, університет рішив створити свої Делегатури, метою яких було захищати інтереси та полегчувати справи УВУ на даних територіях. Після призначення проф. В. Лева на голову Делегатури в Америці, голову Товариства перейняв один із дуже чільних активістів, проф. Осип Андрушків.

Новообраний голова, з допомогою проф. М. Шлемкевича, ще більше заактивізував членство й посилив збіркові акції. Цю мережу Товариств можна вважати найважливішою допомоговою структурою УВУ в його критичному періоді п'ятдесятих років. Згодом Товариство Прихильників переназвано на „Товариство Алюмнів і Приятелів УВУ“, яке з малими доповнюючими змінами проіснувало до 70-их років. Це було останнє оформлення Товариства, яке треба вважати головною підвалиною оформлення тривалої Фундації УВУ.

Слід згадати, що одним із вагомих досягнень Товариства Приятелів і Асоціації Професорів УВУ в Америці було зорганізоване урочисте відзначення 30-ої річниці УВУ, яке відбулося 23 грудня 1951 року в Нью Йорку. Чисельно зібрані визначні провідники громадського, наукового і церковного життя та запрошені чужі гості мали змогу ближче запізнатись з діяльністю УВУ та його труднощами, що в майбутньому значущо оплатилося. Завдяки розголосу пресових інформацій, поповнювались ряди Товариства новими

ентузіястами. Ювілейний Комітет, очолений проф. В. Левом, в складі: проф. В. Стецюк, проф. К. Кіселевський, д-р Б. Цюцюра, д-р П. Богданський, І. Буртик і д-р Р. Кос, придбав не тільки скромні фінанси, а також популяризував в Америці діяльність Університету та викликав зацікавлення у чужинецьких гостей українською наукою і культурою. Наприклад, хоча наголосити, як важко було здобути фонди в тому часі, – вступ на святочну програму з мистецькою частиною коштував тільки одного долара.

Хоч „Товариство Алюмнів і Приятелів УВУ“ активізувалось і працювало, проте процеси сповільнення діяльності УВУ не мінялись, стан занепаду тривав майже десять літ. Щойно з початком 1960-их років починається поновне відродження УВУ. З ініціативи ректора О. Кульчицького, створено в 1962-му році, в Мюнхені, німецьке „Товариство Сприяння Українській Науці“, яке забезпечило УВУ приміщенням та невеликою, але постійною субсидією.

Становище УВУ в другій половині 1960-их років повільно мінялось на краще. Вибір нового ректора, проф. Володимира Янева, в 1968 році можна вважати початком нового періоду великих досягнень УВУ. Завдяки його організаційним здібностям і працюви-

Наради Товариства Алюмнів і Приятелів УВУ з ректором В. Яневим перед відзначенням 50-ліття УВУ.

У першому ряді: Галина Бобиляк, ректор В. Янів, д-р Роман Гуглевич, д-р В. Душник.

У другому ряді: Юрій Гончаренко, Іван Буртик, Микола Турецький.

Ректор УВУ проф., д-р Володимир Янів під час відвідин в УНСоюзі і «Свободі».

Зліва: д-р Роман Голіят, Іван Буртик, д-р Ярослав Падох, ректор проф. Володимир Янів, ред. Богдан Кравців і проф. Іван Рудакевич.

тості, відновлено повну як академічно-авдиторну, так і видавничу діяльність. Його часті відвідини заокеанських країн активізували існуючі Товариства в Америці й Канаді. А пресові статті та звідомлення з діяльності Товариств приваблювали нових членів і жертводавців. Мережу ТАП поповнювали новозорганізовані Відділи.

У другій половині 1969 року на терені Америки було зорганізовано вже одинадцять Товариств Алюмнів і Приятелів. У зв'язку з ідеєю ректора Янева, щоб сцентралізувати працю Товариств, в грудні того ж року відбулись наради Товариства в Пассейку з представниками Делегатури. Після довгих дискусій в цій справі, присутні – проф. В. Лев, проф. В. Стецюк, д-р П. Богданський, д-р В. Гординський, інж. В. Бакалець, І. Буртик та Імре Кардашинець – рішили скликати З'їзд всіх Товариств з метою оформлення Централі, але після відсвяткувань 50-ліття УВУ. Централізація відділів, на думку ректора Янева, постачала б для всіх однакові інформації, була б більше продуктивна й була б полегшенням в обов'язках ректора. Крім того, більше уваги треба було приділити недалекій ювілейній річниці Університету. В Бюлетенях УВУ вже писались заклики і відозви, щоб плянувати і приготуватись до відзначення Золотого Ювілею УВУ.

На Загальних Зборах Товариства стейту Нью Джерзі, які відбулися 29 червня 1970 року в Пассейку, після звітів голови І. Буртика, Управи та Контрольної Комісії, передсідник Зборів д-р В. Гординський запропонував обговорити плян і вибрати Підготовчий Комітет для відзначень 50-го ювілею. Після довгих дискусій, рішено вибрати нову Управу Товариства, яка повинна підготови-

ти плян ювілейних відзначень. Управу вибрано в складі: голова І. Буртик, секретар Г. Бобиляк, фінансовий В. Бакалець. Вільні Члени: Імре Кардашинець і Андрій Фарміга. Контрольна Комісія: д-р В. Гординський, д-р П. Богданський і Карпінка. Вибір цієї Управи є важливий тим, що рішенням Загальних Зборів ця Управа від того дня являється одинокою Управою Товариства на цілий стейт Нью Джерзі, яка начисляла тоді понад півсотні членів.

В посиленні праці та організуванні нових клітин Товариства в Америці великою поміччю були часті відвідини ректора В. Янева. Його престижевий авторитет і громадські виступи спонукували громадськість включатись в членство й допомогову акцію. Якщо до 1970-их років відомості про УВУ й Товариства були дуже скупими для громадянства, то по 70-их вони сягали найдальших поселень. Для всіх активістів першочерговим завданням було якнайурочистіше відзначити в 1971 році Золотий Ювілей УВУ.

На пропозицію Управи Товариства з Нью Йорку – створити один святковий Комітет на оба стейти – Нью Йорк і Нью Джерзі, – відбулись спільні наради 25 квітня 1971 року в Нью Йорку. В нарадах взяли участь: ректор В. Янів, члени Делегатури: професори В. Лев, О. Андрушків, В. Стецюк і Я. Падох. Із ТАП в Нью Йорку: голова д-р І. Дорожинський, д-р П. Гой, д-р Р. Голіят, редак-

Під час зустрічі представників УВУ з членами Фондації.

Стоять, зліва: Т. Воляник, А. Кобрин, М. Турецький, І. Буртик, о. протопресвітер П. Дубицький, В. Дідович, В. Лучків, П. Гой.

тор М. Сосновський, мгр Т. Воляник і мгр О. Пашко. Із Нью Джерзі: голова І. Буртик, О. Бобиляк і д-р П. Богданський. Після довгих нарад і дискусії, рішено відзначати Ювілеї окремо.

Рішено, що громада Нью Джерзі започаткує святкування молодіжним панелем 16 жовтня і закінчить Банкетом 17 жовтня. Відзначення в Нью Йорку, включно з науковою конференцією, триватимуть від 22 до 24 жовтня. Делегатура УВУ в США проситиме центральні установи СКВУ й УККА обняти протекторат над святкуванням Ювілею в США.

Для відзначень Золотого Ювілею УВУ в Нью Йорку обрано Комітет в складі: д-р Роман Голіят, д-р Петро Гой, д-р Володимир Душник, мгр Теодор Воляник та інші. Комітет Наукової Конференції очолив д-р Петро Гой, д-р Михайло Боровик, д-р Василь Лучків та д-р Михайло Сосновський.

Створений Ювілейний Комітет в Нью Джерзі очолив д-р Володимир Гординський, мгр Іван Буртик, д-р Мирослав Бих, д-р Петро Богданський, мгр Олена Бобиляк, проф. Іван Рудакевич, мгр Імре Кардашинець, д-р Іван Марченко, д-р Олександр Ничка та інж. Володимир Бакалець.

Хоч до означеної дати святкувань ще було багато часу, Комітети обох стейтів інтенсивно приготувались до відзначень. Час минав скоро і врешті прийшла довгоочікувана субота, 16 жовтня 1971 року. Святкування започатковане Панелем на теми: „Чого собі бажає сучасна молодь“ і „Українське студентство на тлі сучасної доби“. Жива виміна думок панелістів з модератором проф. Володимиром Стойком була така цікава, що тривала до пізнього вечора.

У неділю, після Богослужень в трьох церквах, на інтенцію УВ, відбувся урочистий Бенкет. У мистецькій частині виступили такі корифеї української сцени і музики, як Йосиф Гірняк і композитор Володимир Гудима. Між чисельними привітаннями від світських центральних організацій і духовенства, наспіла телеграма від Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, яку оваційно привітали гості. Не менш тепло гості привітали входячу Президію, в якій видніли сеньйори української науки, як ректор, проф. Володимир Янів, проф. Кость Кіселевський, проф. Василь Стецюк, проф. Осип Андрушків, проф. Ярослав Падох та багато інших. Зокрема, голосними оплесками привітали стареньку старшину УСС-усів пані Ратич та дочку ректора І. Мірчука п. Іванку.

Після вступного слова господаря дня проф. Я. Падоха, глибоко змістовне святочне слово виголосив ректор, проф. Володимир Янів. Дальше слідували чисельні привіти і побажання. В дружньо-

теплій атмосфері час проминув скоро. В кінцевому слові голова І. Буртик, дякуючи гостям, сказав: „Мило було почути теплі слова привітів і побажань, але вони не розв'язують фінансових труднощів УВУ, пожертвою засвідчим свою піддержку УВУ, бо хто дає сьогодні, той дає подвійно“. „Я!“, – грімко прозвучав голос о. протопресвітера Форостія, дальші його слова заглушила буря оплесків. Гості підходили до президійного стола, складали свої пожертви, які в підчисленні винесли суму 6,750 доларів. У той час це були великі гроші, а нашою метою було придбати сто тисяч доларів нерухомого фонду, з якого відсотки мали покривати адміністративні витрати Університету, тому важко описати ці хвилини загального ентузіазму й піднесення гостей на залі. Навіть все серйозне обличчя ректора В. Янева прояснило в широкій усмішці.

Читач напевно подумає, чому я зупинився на подробицях? Але слід підкреслити, що цей Ювілейний день неплановано став історичним днем як для УВУ, так і для Фундації. Бо в найменшому стейті зібрано найбільшу суму в Ювілейному році. Більше того, ця сума стала першою цеглиною в формуванні тривалої Фундації. Від того дня вже писалось у пресі й повідомленнях, що в Пассейку, Нью Джерзі, заіснувала „Тимчасова Фундація УВУ“. „Це – страстний четвер для мене“, – сказав ректор Янів, здаючи ці гроші на тривалу Фундацію, бо вони були так потрібні для УВУ в тому часі.

Друге святкування відбулося в Нью Йорку. Після відкриття д-ром Голятом, в святочному слові ректор В. Янів, проаналізувавши досягнення УВУ, звернувся до української спільноти: „Майбутнє УВУ мусить бути забезпечене щирою підтримкою українців у вільному світі. Основи Фундації вже є закладені. Вона мусить існувати, бо вона є необхідна для забезпечення сталих приходів для УВУ“. Присутні тепло привітали слова ректора, але спонтанного вияву пожертв не було, як у Нью Джерзі.

Започатковані відзначення Ювілейного року на східному побережжі Америки були тріумфальними, писала українська і англійська преса. Це було надзвичайно корисним як для УВУ, так і для ТАП, які ще приготувались до своїх святкувань. Дату відзначень у Філадельфії призначено на 3 і 4 грудня 1971 року. Ювілейний Комітет очолив д-р Микола Ценко, до нього увійшли: д-р Л. Рудницький, д-р Максимович, директор І. Шаран, д-р В. Пушкар, д-р Я. Бернадин, проф. Н. Котович, М. Алексевич, проф. Н. Пазуняк, д-р А. Шуль, Петро Генгало, Н. Даниленко, проф. П. Мегик, проф. І. Мірчук та В. Мельник. Наукова Конференція і бенкет, відбулись дуже успішно.

Програма святкового бенкету
з нагоди святкування 50-ліття УВУ.

Ювілейні відзначення в Чикаго тривали від 28 березня до 4 травня. Ювілейний Комітет обрано в складі: д-р Р. Залуцький (голова), д-р С. Самбірський, д-р М. Головатий, проф. І. Івашук, М. Денисюк та М. Драганчук. Шестиденні святкування закінчено величавим бенкетом з участю Почесного Комітету і мистецькою програмою, в пресових звітах наголошувалось про великі успіхи – як моральні, так і матеріальні, бо УВУ одержав 5,000 доларів.

Скромніше, але успішно, відбулися відзначення 29 жовтня 1971 році в Міннесоті, де всією організацією займався проф. О. Грановський. На Ювілейному вечорі ректор В. Янів своєю красномовністю захопив присутню публіку, писав у пресі В. Пікуляк.

Координаційний Комітет в Балтімор, на спілку з Денвер, склали д-р І. Овечко, д-р Е. Петрівський і д-р П. Баб'як. Ювілей відзначено в 1972 році. Автор багатьох праць д-р І. Овечко видав дуже

цінний інформативний 22-сторінковий Бюлетень про Ювілейні відзначення УВУ.

На окрему згадку заслуговує громада великого Клівленду, де відбулися триденні, 5,6 і 7 травня 1972 року, відзначення під керівництвом голови ділового Комітету Костя Мельника. З цієї нагоди Товариство Алумнів і Приятелів видало дуже цінну й корисну 32-сторінкову одноднівку в українській і англійській мовах про історію Університету та газетні звідомлення про Ювілейні відзначення.

Такі Ювілейні святкування, з більшим чи меншим успіхом, відбулися по всіх містах українських поселень в Америці й Канаді. Навіть в країнах Південної Америки проф. Ярослав Рудницький виголошував доповіді про Золотий Ювілей УВУ. При чисельно зібраній громаді, в квітні 1971 року, він виголосив доповідь в Каракасі, Венесуелі, і Буенос-Айресі, а в травні – в Бразилії. Майже кожного тижня пресові повідомлення пригадували громаді про активну діяльність УВУ та ТАП. Ще вчора УВУ був маловідомий, а сьогодні писалось про нього на перших сторінках всієї української преси. Ювілейний рік не тільки популяризував ім'я УВУ, а також згуртував нових ентузіастів української науки, які підсилювали матеріальну базу УВУ. Всегромадське розуміння значення і потреби вогнища рідної науки набувало все більше й більше розголосу як у своїй, так і чужинецькій пресі.

Посилена діяльність еміграційних організацій та зростання престижу УВУ на заході занепокоїло владників Кремля. Тепер, крім щоденних клопотань ТАП, долучились комуністичні брехливі лайки й видумані оскарження як на УВУ, так і на його прихильників. На 24-му З'їзді КПСС у 1971 році, у виголошених довгих промовах, осуджено закордонних „імперіялістичних реакціонерів за намагання перешкодити позитивним змінам в Радянському Союзі“. А незадовго після З'їзду, у виданні Академії Наук Української РСР, в окремому розділі під заголовком "Про справжнє обличчя українського буржуазного націоналізму", автор М.І. Павленко вже безпосередньо відкрито атакує УВУ і його діяльність. Він говорить: „Значна частина емігрантських "українознавчих" організацій і установ, що іменують себе "центрами" науки, а насправді займаються ідеологічними диверсіями проти народів Радянського Союзу та інших країн соціалізму, розташовані на території Західної Німеччини, переважно в Баварії. Вже факт місцезнаходження їх говорить нам багато, бо саме тут, у цій недавній колисці нацизму, знайшли притулок чимало карних зло-

чинців, верховодів українського буржуазного націоналізму“. В десятисторінковому розділі, переходячи історію створення УВУ, безпощадний автор видуманою брехнею громить УВУ та її працівників: „Значна частина людей, облудно залучена до числа слухачів, скоро зрозуміли свою помилку і порвали з ним. У цей час мюнхенська установа (за визнанням буржуазно-націоналістичної преси) перетворилась на свого роду будинок для перестарілих (цвинтар). Це є одним із проявів кризи буржуазно-націоналістичної ідеології. Потреба допомоги змушує їх шукати і заманювати державних осіб, нещодавно УВУ наділив (докторатом) американського конгресмена Дєрвінського, одного із запеклих противників мирного співіснування країн з різним соціальним ладом“. Або про ректора І. Янева: „Тепер тут (головує) В. Янів. За дорученням фашистських властей, Янів досліджував психіку в'язнів у концтаборах“ Після барабанних оскаржень, автор говорить, що „Яневу за працю „Душевні переживання в'язня“ було присвоєно звання „доктора філософії“. А далі продовжує, що, крім університету, Янів бере участь у ворожій щодо СРСР діяльності й в інших еміграційних організаціях.

Усіх брехливих епітетів не перелічити. Нема пощади і для професорів та студентів, „які за юдині гроші приготуються на шпигунство й диверсійні дії“. Очевидно, люди в Україні вірили, що писав М. Павленко, бо іншої правди не знали. Через часте повторення неправди самі автори вірили в свою брехню. Для надання більшої вагомості своїй брехні, автор злосливо нападає на Кардинала Йосифа Сліпого: „Нагадаймо, що цей уніятський священник активно співробітничав з гітлерівськими злочинцями, а зараз плянує створити уніятсько-католицький патріархат з центром в Києві. Але ж добре відомо, що в Україні уніятської церкви не існує, тому це слід розцінювати як чергову провокацію. А діячі УВУ, як бачимо, публікують подібні речі як „наукові записники“.

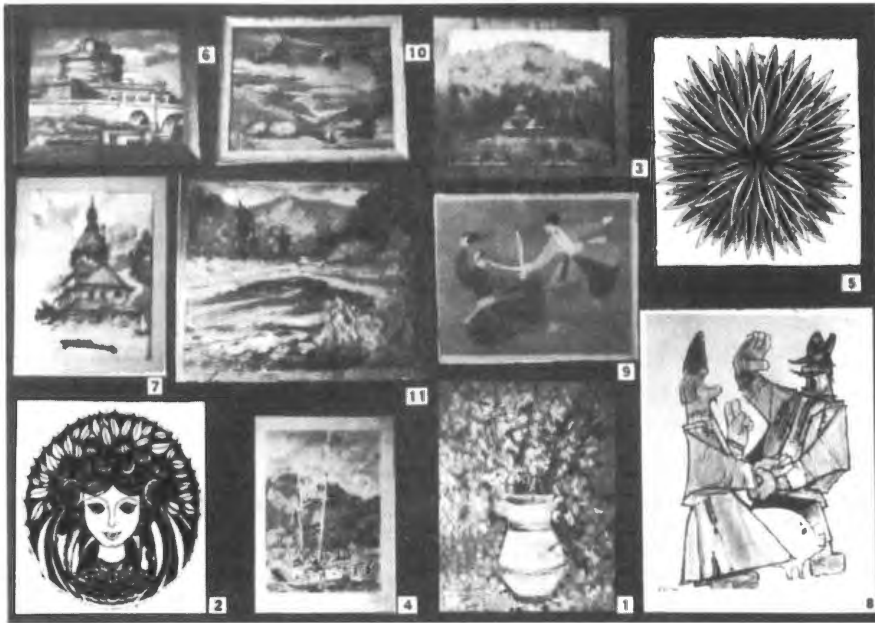
Наводжу ці приклади читачеві для кращого розуміння, в яких умовах доводилось працювати Університетові та його прихильникам в тому часі. Незаперечно, що тогочасне соціальне підґрунття на Заході з його еволюційно-ліберальними кличами було родючим і життєдайним полем для советської пропаганди. Комуністичні агенти з прихильниками на Заході використовували кожну нагоду, щоб очорнити, а то й судити націоналістичні й антикомуністичні сили. В питаннях України нерідко можна було почути від університетських викладачів цинічні, зневажливі, а то й образливі інтерпретації фактів про Україну та історію. На годині

історії в Ратгерському університеті проф. Де Ліссі категорично й безкомпромісно твердив, що Україна є ніщо більше, як багата російська провінція. Цікавим є те, що після довгих доказів українським студентом, що Україна була державою і тепер не є провінцією, професор хоч частинно мусів погодитись з доказами студента.

Також не було рідкістю, що без причин звільняли українських професорів з праці, особливо тих, які захищали національні свободи й засуджували комуністичний експансіонізм і поневолення. Однією з таких жертв випало стати професорові Вірджінського Стейтового коледжу д-ру Филімонові Ковтонюкові, справа якого набула розголосу не тільки в Америці, а й по всьому вільному світі. Будучи незаконно звільнений (за виявлення ним комуністичних злочинів) на викладових годинах, він вирішив змагатись проти Стейту Вірджінія. Для ширшої публікації й розголосу, він з прапором і написом на грудях демонстративно пройшов 8 днів піхотою із Вірджінії до Вашингтону, даючи по дорозі інтерв'ю для преси про покарання за правду. У всій пресі були поміщенні його знімки і розмови, одначе, помимо всегромадської підтримки, він справи не виграв.

Настирлива пропаганда ліберальних доктрин знаходила жертв і між нашими людьми, які піддались цим впливам, вважаючи, що час змінює погляди людей та їх спосіб думання; що комунізм пережив себе і є в процесі перебудови більш ліберальної системи. Злобудні попередніх років призабулись, припали порохом часу, люди віджили, почали думати і шукати нових доріг. Коротше кажучи, за латинською приказкою, що „часи міняються і ми міняємось з ними“, пристосовувались до обставин життя нового світу. За законами природи, старша генерація відходила, виростаюча молода генерація, наснажена новими ідеями в чужих університетах згідливим наставленням до консервативних поглядів старих батьків, пристосовувалась до вимог часу. Одиниці, що відійшли з громади, з часом затратили свою ідентичність і засимілювались в чужому довіклі. Деякі з них повернулись багато пізніше, коли заложили свої родини й відчули потребу та необхідність родинного зв'язку.

Такі процеси закономірності є притаманні в житті кожної еміграції, – замість природнього приросту, вона зазнає втрат. Наприклад, повоєнна двомільйонна українська еміграція за останніх п'ятдесят літ повинна подвоїтись чисельно, а вона, навпаки, поменшала майже наполовину. Приріст, звичайно, є,

Льотерія на збір коштів на УВУ.

але він для української спільноти втрачений. Вижили тільки міцні духом, патріоти, любителі свого народу й культури.

Самозрозуміло, що поступовий прогрес треба привітати, коли він є корисний. В тому часі, коли русифікаційні процеси заливали Україну, наслідки яких бачимо й сьогодні, й коли треба було протиставитись зовнішнім і внутрішнім антиукраїнським опонентам, тоді деякі наші прогресивісти гльорифікували лібералізм і не зважали на потребу вдержати живучість рідного Університету. Деякі з них, захоплені престижем впливових чужих університетів, вірили, що влаштування науки українознавства при них уможливить громаді захищати українську науку та ширити правду про існуючі кривди українського народу. Але не всі добрі ідеї вдається зреалізувати, а такий поділ ідеї не приніс користі рідному Університетові. Бо, внаслідок нездорових дискусій, появлялись неправдиві звинувачення УВУ, які треба було оправдувати, навіть публічно. Та це не дуже впливало на Товариства Алюмнів і Прихильників, метою яких було підтримати рідний Університет. Незважаючи на існуючі труднощі, голова ТАП в Нью Джерзі мр Іван Буртик, з допомогою д-ра Володимира Гординського, випросили в десятиох визначних мистців одинадцять картин на льотерійну виграшку.

Оформлені картини в одне табльо поміщено на кожному льотерійному жетоні однодолярової вартости, яких було видано сорок тисяч. Праця не була легкою, бо треба було адресувати їх ручно й вислати на знані нам адреси, до всіх держав у вільному світі, де живуть українці. Малознана, а може й перша того роду акція, викликала в людей зацікавлення. Коротко, але дуже змістовно, про ціль і потребу льотерії, поінформував д-р Роман Голіят у своїй статті „Дар Мистців на УВУ“.

Він пише: „В ювілейному році зродилась ідея — Ювілейної Фундації УВУ, яка постала б з одноразових індивідуальних датків. Фундація мала б бути тривалою, і основного капіталу не можна було рухати. На біжучі видатки ідуть тільки відсотки. Висота Фундації повинна досягти 250,000 дол., але вже при 100, 000 дол. можна мати певні вигляди на утримання УВУ, якщо зважити, що УВУ має певні постійні в плати з університських оплат, із продажу книжок, від церкви, та невеликих постійних дотацій.

Треба привітати жертвенність наших мистців, які подарували свої праці на Фонд Українського Вільного Університету. Іван Буртик, який започаткував цю акцію, отримав на розгравку картини слідуєчих мистців: На жетоні поменшені картини: № 1 і № 2 — Богдан Божемський; № 3 — Петро Холодний; № 4 — А. Грінченко; № 5 — Яків Гніздовський; № 6 — Святослав Гординський; № 7 — Любослав Гуцалюк; № 8 — Едвард Козак; № 9 — Галина Мазепа; № 10 — Леонід Молодожанин; № 11 — Михайло Мороз. Заплянована акція ТАП в Пассейку, Нью Джерзі, розпродажу квитків для придбання фондів для УВУ вже розпочалася. До цієї акції найбільше труду вложив її ініціатор Іван Буртик, який безкоштовно виготовив листівку картин і 40,000 розгравкових квитків. Квитки в сумі 1 дол. можна було набути в місцевих ТАП як США, так і Канаді.

Розгра льосування картин відбулася 13 травня 1973 року, між год. 10 і 11 вечором, в Українській Централі в Пассейку, Нью Джерзі“.

Слід згадати, що в десятимісячному процесі розпродажу ми одержали дуже багато дружньо теплих і прихильних листів. Наприклад: „Посилаю вам сто дол., робіть добру роботу, бийте большевиків, де їх болить, бо вони душать наш народ — Катерина“. Але також були й деякі насичені злосливим сарказмом, мовляв, „УВУ пережив себе, він повинен самозліквідуватись“ — як це говорив український Гарвард.

Льотерійна розгра картин відбулась, як було заплановано, під час забави, 13 травня 1973 року. Хоч через несприятливу погоду

імпреза не була приходовою, але льотерія відбулася, і присутні були дуже задоволені. Для неprisутніх, що виграли картини, їх вислано їм поштою. Загальний прихід із льотерійної акції приніс до каси 12,470.00 дол. Касове conto, хоч повільно, але зростало, й коли б не дошкульні фінансові проблеми Університету, які треба було покривати з наших ощадностей, заплановану суму фонду 100,000 можна було досягнути досить скоро.

Невдовзі після цієї імпрези, 19 травня 1973 року, за попереднім домовленням з Ректоратом, Делегатурою та обома ТАП – Нью Йорку й Нью Джерзі, відбулися спільні поширені наради. З уваги на вагомість цих нарад, подаю в цілості без змін Комунікат до всієї української преси, який опрацював і вислав голова Делегатури, проф. В. Лев.

"Засновано Фундацію Українського Вільного Університету"
(Див. додаток 3 на стор. 154).

Згідно з рішенням цих нарад і пресовим комунікатом, слід вважати дату 19 травня 1973 року датою оформлення Фундації Українського Вільного Університету. Від сьогодні оформлену юридично-правну назву вживалося в кореспонденції й пресових повідомленнях. Хоч вона ще не мала державного статусу неприбуткової інституції, але вона вже була легальною і могла існувати без цього статусу.

Ідея ректора – розмежувати діяльність Фундації від Т-ва Алюмінів – виявилась непрактичною, а то й неможливою, бо віддалені Т-ва, через брак інформації і людей до праці, не виконували своїх обов'язків. Також не оправдала себе ідея Ректорату й Делегатури – творити по осередках філії Фундації, які існували майже три роки. Дублікація праці, сповільнення фінансових розчислень та зріст адміністративних витрат виявились зовсім непрактичними.

Тим часом, завдяки московським впливам у Німеччині, в процесі відновлення акредитації Університету, Баварський уряд заявив, що Університет без власного приватного приміщення далі не може існувати. То був неабиякий удар і проблема як для Університету, так і для Фундації, яку самим нелегко було розв'язати. Посілість з вигідним приміщенням ректорові не було важко підшукати, але на його придбання, не враховуючи дотації Верховного Архієпископа кардинала Йосифа Сліпого, ще було потрібно біля 350,000 дол. Про таку суму коштів було навіть важко й подумати. Тим більше, коли в тому часі мільйони важко запрацьованих українських грошей віддавалось найбагатшому чужому університетові. Сподівання ректора, що громада сплатить

таку суму, були ілюзією, бо ж ми не змогли зібрати на Фундацію 100,000 дол.

Користаючи з приїзду ректора Янева, ще перед З'їздом, ТАП в Нью Джерзі влаштувало несподіванку в день його 65-літніх уродин, 21 листопада 1973 року. При вході до залі, чисельно зібрана громада із прибраним тортом та голосним Многоліттям привітала розгубленого Ректора. Через здивування та зворушення, мабуть, перший раз в його житті, ректор не міг промовити слова. Проте, в короткому часі вияв його палких слів вдячності зворушив присутніх. В результаті, під кінець його промови, присутні зложили понад 1,500 дол., що було великою радістю як для Ювілята, так і Комітету.

З уваги на ряд складних питань, з ініціативи Т-ва і Ректорату, скликано ширші наради, які відбулись 25 листопада 1973 року, в залі Українського Інституту в Нью Йорку. На прохання президента, проф. В. Лева, ректор В. Янів, після докладної інформації про УВУ, сказав: „Моєю цілеспрямованістю сьогодні є оформлення загальноамериканської Фундації УВУ та здобуття фондів на дім університету, який на початку 1974 року буде вже нашою власністю“. Присутні оваційно прийняли цю вістку й вислухали звіт голови Т-ва Івана Буртика, який поінформував про зроблені заходи для оформлення Фундації і створення Тимчасового Комітету Фундації, до якого увійшли ТАП Стейтів Нью Джерзі і Нью Йорку. Про фінанси звітували д-р О. Ничка та інж. В. Бакалець. Після дискусії, на внесок ректора, уділено абсолюторію з признанням голові й Комітетові.

На внесок проф. Падоха перевибрати цей самий склад Управи, яка має вже досвід праці, ректор В. Янів забрав слово. Тут слід підкреслити цікаве явище, яке виникло на цьому З'їзді. Ректор був переконаний, що існує сповільнення фінансових приходів та брак ентузіазму до УВУ може оживити людина з великим громадським престижем на пості голови створеної фундації. Щоб нікого не образити, він, в довшому розвитку своїх думок, прийшов до переконання, що такою особою є д-р Михайло Сосновський, і запропонував його на голову, а І. Буртика – на заступника, не міняючи решти членів Управи. Д-р Сосновський з місця дав відмову. Після довгих взаємних переконань, З'їзд закінчився тим, що д-р Сосновський не дав своєї згоди і не було більше мови про решту складу Комітету. Коротше кажучи, попередній Управі уділено абсолюторію, але нової не вибрано, що можна було вважати ліквідацією Управи Товариства завдяки ректору.

Через кілька днів, у пресовому репортажі ректора із З'їзду появилася друга аномалія. Він подав, що Комітет Фундації очолив д-р Сосновський, а Сосновський, будучи редактором „Свободи“, цього не помістив, і цілість статті зводилась до того, що існують тільки Комітети стейтів Нью Джері і Нью Йорку. А далі йшло: „З цією метою З'їзд визнав себе конституційним тілом постійної фундації УВУ й обрав підготовчий Комітет на базі дотепер діючого Комітету, який має увійти в контакт з Тов. Алумнів і Прихильників УВУ в США та в порозумінні з ними покликати до життя управління Фундації УВУ. Водночас цей Комітет має за завдання опрацьовувати, в порозумінні з ректоратом УВУ, плян збіркової акції на терені США на потреби УВУ“.

Так закінчився репортаж, з якого не тільки громада, але й члени колишнього Комітету небагато могли зрозуміти. Невдоволений таким станом справи, по тижневі часу, д-р Сосновський попросив на вужчі наради проф. В. Лева, д-ра П. Богданського д-ра В. Гурдинського, інж. В. Бакальця і мгр-а І. Бурика, які відбулися в Пассейку. Вияснивши своє становище до ситуації, яка виникла на З'їзді, він поновно вніс резигнацію з пропозицією залишити такий склад, як був перед З'їздом. І. Буртик вважав, що таке рішення правно не оправдує себе, і не дає своєї згоди. Присутні висловили свої думки, але справи не вдалось розв'язати.

Щоб поминути пресових спростувань, як плянував д-р Сосновський, які могли б дуже негативно позначитись на дальшій праці, д-р Я. Падох заявив, що, в такому випадку, І. Буртик, як заступник голови, мусить виконувати працю до наступних Загальних Зборів. До однозгідного рішення, за винятком мого протесту, д-р Сосновський додав: „Я буду робити все, що мені буде доручено управою“. Так і було до наступних Загальних Зборів. Згадую про це тому, що цей епізод є мало кому відомий, а в історії Фундації повинна бути згадка, що, крім І. Буртика і д-ра П. Гоя, хоч короткий час, головою „Тимчасової Управи Фундації“ також був д-р М. Сосновський.

Таке узгоджене домовлення існувало до наступних Загальних Зборів, які відбулися напочатку січня 1974 року, в Пассейку, на яких поновно обрано головою мгр-а І. Буртика. Хоч Делегатура в своїх повідомленнях називала головою д-ра Сосновського, жодних завваг чи протестів не було. Цей невиразний стан не мав впливу на процеси праці Комітету. Проф. Падох працював над статутом, який був необхідністю для оформлення і зачартавання Фундації. Правним оформленням зайнявся адвокат Нестор Олесницький, а комітет працював над новим проектом.

Для здобуття нових фондів, голова Буртик з інж. Бакальцем опрацьовували новий проєкт випуску п'яти тисяч цеголок на будівельний фонд по 5 - 10 - 25 - і 100 дол., прихід з яких мав покрити борг купленого дому.

За працюю з висиланням листів із цеголками час проходив скоро. Напередодні одержання правного оформлення Фундації як неприходової інституції, в січні 1975 року відбулись Загальні Збори членів Фундації в Пассейку. Після звітів голови Буртика і фінансового д-ра Нички, Збори схвалили діяльність Управи та розглянули й затвердили Статут Фундації, написаний д-ром Падохом. До нового поширеного складу Управи ввійшли: голова – мгр І. Буртик, заступники – д-р Петро Гой і д-р Іван Марченко, секретар Галина Бобиляк, касир д-р О. Ничка, фінансовий реф. І. Рудакевич, пресовий реф. д-р Перейма і мгр І. Кардашинець. Члени: д-р Я. Падох, д-р П. Богданський, д-р Р. Ричок, мгр Т. Воляник та інж. В. Бакалець. Контрольна Комісія: д-р М. Сосновський, Ф. Вірстюк, проф. Е. Федоренко та д-р В. Душник.

У фінансовому звіті подано, що за минулий рік вислано на потреби УВУ 11,500 дол., не враховуючи прямих пожертв до УВУ. Яку суму напряду одержував УВУ за всі роки, Управа Т-ва не мала жодної інформації. Знаємо, що в загальному за час всіх збірок зібрано на терені США на потреби УВУ понад 70,000 долярів. З цього приводу наступило в Комітеті порізнення, одні вважали, що не слід давати більше грошей, бо Фундація ніколи не досягне бажаної суми. Другі переконували, що треба Університетові допомогти, коли є потреба, бо, мовляв, що варте лікарство для пацієнта, коли він помре. І правдою було, що вже у всіх зверненнях ректора не було згадки про Фундацію, з якої університет повинен одержувати тільки відсотки, а все говорилося тільки про потреби УВУ. Така діяльність ректора цілковито розбігалася таки з його ідеєю творення Фундації.

Наприклад, коли в наших закликах говорилося про створену одну Фундацію, що має допомагати Університетові, то кілька днів пізніше, в щоденнику „Америка“ з 21 січня 1975 року, появляється передова стаття такого змісту. „Владика Кир Лостен очолив фонд УВУ“. А дальше подаю уривки з довгої статті. „У неділю, 16 січня 1975 року, на прохання ректора, оснувався комітет для допомоги УВУ під протекторатом Кир Василя Лостена. Комітет оформлено в такому складі: Кир Василь Лостен – голова, д-р Василь Пушкар – заступник, д-р Анна Власенко – Бойцун секретар та д-р Володимир Карпинич – касир“. А дальше

проситься складати пожертви на фонд УВУ — до „Самопоміч“ у Філядельфії. Що на це мала відповісти людям управа вже існуючої фундації?

На такі та ряд інших питань треба було знайти відповідь, що саме стало однією з причин поїздки І. Буртика до УВУ в Мюнхені. Поїздка випала на час, коли відбувались наради Ректорату й Сенату, після яких відбулись наради із Проводом Товариства Прихильників УВУ в Німеччині та І. Буртиком. Після довгих дискусій, написано узгоднене домовлення, яке було поміщене 20-го січня 1976 року в Бюлетені УВУ.

З уваги на вагомість документу взаємноправних відношень між УВУ й Фундацією, подаю це домовлення в цілості.

Спільна постанова УВУ в Німеччині й Фундації УВУ у ЗДА.

(Див. додаток 4 на стор. 155).

Дальше слідують поради ректора стосовно підготовки відзначень Івано-Франківського року. Видані цеголки на купно дому не тільки збагачували приходи, а також поширювали інформацію та добре ім'я про УВУ. А найважливішою подією було те, що після важких трудів і очікувань, 20 жовтня 1975 року, Федеральний Уряд Америки визнав Фундацію УВУ як неприбуткову інституцію з правами дії на цілу Америку. Це було великим успіхом для Фундації, бо жертводавці вже мали право відчисляти суми своїх пожертв від федеральних податків.

„На базі прийнятого Статуту Фундації, Міністерство Стейту Нью Джерзі в сімох розділах і десятих підрозділах заінкорпоровало Фундацію Українського Вільного Університету під адресою тогочасного голови Івана Буртика, 214 Іст, 6-та вулиця в Кліфтоні, Нью Джерзі. Першими директорами Фундації зареєстровано: Олександр Ничка, Галина Бобиляк, Петро Ґой, Ярослав Падох і Імре Кардашинець. Зареєстровано перших трьох мужів довір'я (Trustees), якими були Іван Марченко, Іван Буртик і Євген Федоренко. Свідками Інкорпорації Чартеру, який підписали в присутності адвоката Нестора Л. Олесницького, були: Іван Марченко, Олександр Ничка, Галина Бобиляк, Євген Федоренко, Іван Буртик, Петро Ґой, Ярослав Падох та Імре Кардашинець“.

Я не вмію описати радості з цих досягнень як Дирекції, так і всіх причетних людей, які допомагали в одержанні цих двох документів. В запалі радості й надії ентузіясти приготувались до Загальних Зборів, які заплановано спільно із Делегатурою УВУ

відбути скоріше, в день наукової конференції, присвяченої започаткуванню роковин Івана Франка.

Після наукової конференції, 8 листопада 1975 року, Загальні Збори відкрив привітом голова Фундації Іван Буртик і попросив вшанувати хвилиною мовчанки померлих двох визначних членів Фундації – проф. Василя Стецюка і д-ра Михайла Сосновського. Загадкова смерть обох була болючою втратою як для громади, так і для Фундації. Ця таємничість залишилась нерозгаданою до сьогодні. Перешкоджений іншими справами в Мюнхені, ректор В. Янів не міг прибути, то Зборами провадила Президія в складі: голова В. Лучків і почесні гості – проф. В. Лев, проф. Л. Рудницький і проф. І. Гвозда. Після вичерпних звітів цілорічної діяльності голови І. Буртика та членів Фундації, на пропозицію Контрольної Комісії – проф. Е. Федоренка й Ф. Вірстюка, – Збори з признанням схвалили діяльність Управи.

Дякуючи членам за співпрацю, голова подякував представникові Філії Фундації в Баффало п. В. Шарванові, д-ві П. Івахову та проф. М. Лозі за їх активну участь в збірковій акції. Окрему подяку він висловив проф. Я. Падохові за приготування статуту Фундації та адвокату Н. Олесницькому за дарове й успішне правне полагодження Чартеру і визнання Фундації. Загальні Збори однозгідно схвалили новий Статут Фундації, який прочитав д-р Д. Боднарчук. На пропозицію голови Номінаційної Комісії д-ра П. Гоя, обрано Управу в складі: голова мгр Іван Буртик, заступники – д-р П. Гой і д-р І. Марченко, секретарі д-р Д. Боднарчук і мгр Галина Бобиляк, фінансовий – проф. І. Рудакевич та референти: проф. Л. Рудницький, проф. Е. Федоренко, д-р В. Лучків, мгр Т. Воляник, д-р М. Новосад, та д-р О. Мороз. Контрольна Комісія: д-р П. Богданський, Франко Вірстюк, д-р Р. Ричок і проф. М. Чировський.

Це був перший склад правнооформленої й державою визнаної Управи Фундації Українського Вільного Університету, яка з ентузіазмом і багатими плянами вступила в 1976 рік. Цей рік позначається ширшим діяпазоном інформаційних засобів про ролі Фундації та значення високошкільних студій україністики в рідному університеті. Крім власних закликів, заходами Редакційної колегії, очоленої д-ром В. Вергуном, появляється тижнево в органі Братського Союзу „Народна Воля“ цілосторінковий „Бюлетень ФУВУ“, а згодом і в інших газетах.

Завдяки поширеним інформаціям, збільшувались приходи й зростало зацікавлення в людей. В численних листах, крім чеків,

люди висловлювали свої ідеї та поради. Один лист гідний уваги, зачитую його, бо він був уже в пресі під заголовком „Про Фундацію УВУ“. Він горить, що читав у „Свободі“ про турботи Фундації, як забезпечити існування нашої високої школи в майбутньому, то він радить: „Казав колись Генрі Форд, що нема такої проблеми, яку не зуміла б розв'язати людина. Коли еміграція розв'язала вже не одну тяжку проблему — розв'яже й проблему УВУ, бо це є обов'язок кожного члена нашої нації, а наша нація мусить жити, діяти, боротися за самозбереження, за своє майбутнє. Щоб не бути голослівним, посилаю Вам чек на сто доларів на тривалу Фундацію УВУ“. Роман Т. Пристай, Рочестер.

Щира думка й щедрий дар, бо в той час для працюючих на життя людей то була високоцінна пожертва.

Незважаючи на важкі перехідні фази Фундації, Дирекція зуміла одержати права на зменшення поштових оплат, що значно допомагало в поширенні контакту з громадою. В співдії з Делегатурою УВУ та Шкільною Радою при УККА, вислано інформації і заклик до всіх шкіл українознавства, щоб підготовляли і висилали своїх градуантів на дальші студії до УВУ. Дуже успішною була виставка видань УВУ на Фестивалі в „Гарден Арт Центр“, яку оглянуло біля 10 тисяч людей, і роздано понад 5 тисяч інфор-

Річні збори Фундації УВУ в США, Нью Йорк, 1994 р.

Перший ряд, зліва: бувший ректор УВУ проф. Леонід Рудницький, колишній ректор УВУ проф. Роман Дразньовський, колишній ректор УВУ проф. Петро Гой, проф. Володимир Стойко, проф. Олександра Косик, п-ні Оксана Луцька;

другий ряд, зліва: мгр Осип Рожка, гість з України Мирон Сенькович, п-ні Леся Гой, мгр Микола Турецький, мгр Іван Кобаса, мгр Іван Буртик, мгр Теодор Воляник, інж. Богдан Качор, д-р Аскольд Лозинський, п-ні Марія П'ятка, д-р Іван Марченко, д-р Андрій Шуль.

маційних листків про Фундацію. Щоб зарадити складному питанню старших людей, які, вмираючи, не залишили своїх заповітів, і щоб важко запрацьовані ними сотні тисяч доларів не потрапили до рук Советського Союзу, Дирекція, в порозумінні з українськими адвокатами, подала інформацію до преси, щоб звертались до них по безкоштовну інформацію. Слід згадати, що Фундація видала гарні, золотого вигляду, членські виказки, та, на жаль, вони не прийнялись, бо багато відмовлялось, що це їх зобов'язує до кожнорічної членської вплати.

Хоч склад членів Фундації чисельно був великий: Мужів довір'я – 3, Дирекції – 15, Екзекутиви – 9 і Контрольної Комісії – 5, та, на жаль, більше половини з них не тільки не ставали до праці, а навіть не приходили на наради. Тому для активу ставало все важче й важче. Крім цього, в злученій Управі Фундації обох стейтів Нью Джерзі і Нью Йорку почала нуртувати думка перенести осідок Фундації до Нью Йорку. Прихильники цієї ідеї захищали свою думку, що в світовому центрі будуть ліпші вигляди і більший престиж для Фундацій, ніж в малознаному Пассейку в Нью Джерзі. Але опонентів до цієї ідеї було більше, то ще на рік фундація залишилась в Нью Джерзі. Одначе, правдою було, що заступник голови д-р Гой, який жив у Нью Йорку, виявився дуже активним в приєднанні нових членів і придбанні фондів для Фундації. Чого не можна сказати за багатьох інших випусників Алюмнів, які, влаштувавшись на добрі праці, не відчували обов'язку допомагати своїй „Альма Матері“.

За причини, чому не досягнуто повного розвитку нашим Університетом, також винується велику частину нашої інтелігенції, яка генетично вже схильна цінувати більше чужі здобутки й успіхи, ніж свої. Наприклад, у той час, коли мала група ідейних людей захищала свій Університет і правдивість вільної науки від комуністичних наклепів і посереднього тиску на урядові чинники тих держав, що сприяли українському університетові, коли звільняли наших професорів з університетів за їхні антикомуністичні виклади, в той час, завдяки інтенсивній пропаганді таки нашої інтелігенції, люди жертвували на інші чужі університети, що обнижувало приходи УВУ.

Слід наголосити, що в кінці сорокових і в п'ятдесятих роках слово „Україна“ чи „українець“ для американця, навіть інтелігентного, було чуже і незрозуміле. Найчастіше нас оприділювали до Росії, а часом навіть не знали, де нас приділити. І це не дивно, бо більшість американських істориків базувались на перекладах

російської літератури, якої ніде не бракувало. Навіть на деяких мапах не було позначено території України. Часто доводилось переконувати співрозмовників, що Україна – то не є Росія. Наприклад, в „Енциклопедії Британіка“, Україна ще до сьогодні не зареєстрована під буквою „У“ а радше під „RSSR“, де й пояснюється про Україну як складову частину Советського Союзу. Зроблені з цього приводу протести до видавництва були безуспішні. Найбільшим парадоксом цього століття є ідея проф. Магочія, щоб створити із жителів південно-західних земель України незалежну державу, бо, мовляв, лемки нічим не є спорідненні з українцями. Завдяки інтенсивній діяльності повоєнної еміграції, поняття про Україну скоро зростало, а після Помаранчевої революції навіть в Африці про Україну вже відомо.

Того року Загальні Збори відбулися 25 листопада, після звітів та висловів признання Управі, її переобрано майже в тому самому складі. Першочерговістю Дирекції була збіркова акція фондів на сплату дому та власний фонд. Акція продовжувалась успішно, хоч треба було змагатися з різними труднощами. Нуртуюча ідея в Дирекції – перенести осідок Фундації до Нью Йорку, виживала й прибирала на силі. І вже в другій половині 1977 року, хоч ще не було власного приміщення, офіційним місцем Фундації став Нью Йорк, хоч практично все ще діялося на старій адресі. Нарешті рішено було переобрати нову Управу Фундації з меншим персоналом, до якої ввійшли: д-р Петро Гой – голова, заступники – мгр Іван Буртик і д-р Василь Лучків, секретар – д-р Дмитро Боднарчук, фінансовий – д-р О. Ничка, члени Дирекції – проф. Л. Рудницький, д-р Е. Федоренко, інж. В. Бакалець, д-р О. Мороз та мгр Т. Воляник.

Нововибрана Управа на новому місці розробляла нові пляни діяльності, які збігалися з вимогами потреб і часу. Можна вважати, що вся 30-річна діяльність алюмнів і приятелів УВУ, яка проходила різні фази, форми і назви аж до оформлення визнаної Фундації, можна назвати першою частиною Історії Фундації. Ще багато можна б розказати про цей 30-річний період часу, але із браку місця я обмежився тільки до найважливіших епізодів та імен активістів в цьому переходовому часі розбудови і утримання самотнього українського еміграційного університету в світі.

Беручи під увагу, що із тих початківців заснування Фундації під сучасну пору залишились в живих тільки одиниці, вважаю необхідним в цьому місці висловити їм признання і всегромадську подяку за їхню наполегливу й невтомну працю, за їхню візію

майбутности Університету, яким втішаються сьогодні їхні діти і вся наша спільнота. Я намагався згадати всі імена основоположників і піонерів цього великого й важкого проєкту української науки на еміграції, та коли когось не згадав у цій частині, то тільки через забуття, і за те прошу пробачення.

Проф. д-р Петро Гой

Стежками батьків по Європі

Щоб зміцнити інтелектуальний і духовний потенціал західного українства, треба було знайти шлях до розуму і сердець молодших поколінь української еміграції, зацікавити їх перспективами української науки, захопити ідеєю служіння рідній нації, ідеєю її визволення з імперської неволі. Шукаючи ефективної розв'язки цього завдання, Управа Фундації заініціювала молодіжну подорож „Стежками батьків по Європі“. Перша подорож для студентів і учнів старших клас „high school“ відбувалася від 15 липня до 17 серпня 1981 року. Подорож була пов'язана з участю у різних освітньо-культурних програмах – українознавчих, слов'янознавчих, педагогічних. Протягом першого тижня молодь оглянула культурні пам'ятки Парижу, Люксембургу, Роттердаму, Мюнхену і поклала квіти на могили визначних діячів новітньої історії України. Другого тижня знайомила з Венецією, Римом, Помпеями, Монако і Люрдом.

Під час перебування в Мюнхені була ще, окрім курсів, одноденна поїздка автобусом в Альпи на оглядини історичних замків та природи. Без сумніву, для кожного учасника ця подорож стала незабутньою і для багатьох мала визначальний вплив на все подальше життя. Особливо, якщо згадати інтелектуальний та емоційний вплив на українську студентську і старшошкільну молодь звернення Блаженнішого Патріярха Йосифа, який у той час перебував у Римі. Для студентів і для професорів це була незабутня неділя, 26 липня, коли ми в Українському католицькому університеті в Римі, при соборі св. Софії, привітали страдника Христової Церкви і українського народу Патріярха Йосифа. З великою увагою студенти

слухали слово Ісповідника Віри, в якому глибоко і емоційно було пов'язане минуле з сучасністю, із завданнями української студентської молоді.

Вагомість його слів гідні окремої уваги.

„Мої дорогі!

Багато українських прочан і туристів відвідало цю обитель з різними цілями, та ви вибрали справді шляхетну ціль, подорожуючи по Європі і відвідавши Рим під гаслом „Стежками наших батьків“. Скільки думок можна пов'язати з цим вашим гаслом! Відвідуючи Європу, ви йдете стежками ваших батьків і творців Америки та Канади, що перенесли свої духовні надбання, зокрема християнську віру у цей новий світ. Ви не тільки громадяни Америки, де ви народилися, але по крові ви – українські діти, діти українського народу. Коли ви в Європі ходите стежками, якими ходили ваші батьки з великим горем у серці в часи Другої світової війни, то на тих стежках є їхні сльози, терпіння і туга за покинутою батьківщиною. З пошаною і молитвою подяки ходіть по тих стежках, дякуючи Богові за порятунок ваших батьків. Прикро, що ви свobodно не можете мандрувати стежками ваших батьків в Україні, але тут, в Римі, ви – на дуже дорогій станції ваших великих батьків. Тут ходили послы князів наших, тут наші єпископи шукали скріплення церковної єдності, тут, у римській землі, спочивають кості двох наших митрополитів, тут, у базиліці св. Петра, є мощі св. Йосафата, тут повно слідів наших предків. Славних предків! Тут сьогодні наша львівська митрополія з її діяльністю і деякими інституціями, що працюють і розвиваються, поки настане слушний час, щоб усе це перенести знов на вільну рідну землю.

Дорогі студенти! Гарне ви вибрали гасло. Ходіть по тих стежках з призадумою. Належите до великого народу, сліди якого знайдете по цілім світі – сліди шляхетних і славних вчинків українського імені, якими наша Батьківщина славиться серед народів.

Вчіться одного на тих стежках ваших батьків – любови до рідного народу і його минулого. Пильно спостерігаючи, ви на тих стежках побачите в своїх батьків любов до Бога, до своєї Церкви і до своєї рідної землі. Наслідуйте їх у тому, це буде найкращий плід вашої подорожі. Бажаю вам щастя у вашій дорозі і благословляю ваші „сходи та ісходи“. Благословення Господнє на вас!“.

(„Свобода“, 3 вересня 1981 року).

‘Слов’янська цивілізація’ – це був мій курс – проф. Петра Гоя – для половини моїх же курсантів, яких я привіз з Америки заходами Фондації і які слухали моїх лекцій, проф. Лучкова та інших.

Професори і студенти перед будинком УВУ в Мюнхені.

В часі головства в Фундації я зібрав і впорядкував „Збірку журнальних і газетних статей про діяльність УВУ, професури, градуантів і Фундації від 1970 до 1980 року“. Ці збірники, сподіваюсь, в майбутньому послужать майбутнім дослідникам наших наукових установ та українським ученим.

Наприкінці 1982 року Фундація УВУ повідомила про заснування окремого Фонду Мартирології України, для якого відкрила окреме conto у ньюйоркській кредитівці „Самопоміч“. Засновник і перший жертводавець висловив бажання залишатися анонімним меценатом, склавши на цей фонд перших 60,000 доларів, зазначивши при тому, що ці гроші повинні піти на видавничі потреби, тобто на фінансування вже готових до друку збірників, наукових праць чи розвідок з мартирології соборних земель України.

У звітному періоді до 1983 року було розіслано 60,000 листів-звернень до української громади з відповідними матеріалами про діяльність і потреби Фундації. Фундація видала сьомий Збірник-річник публікацій про нашу наукову і громадську діяльність у 1982 році, працю колишнього посла до австрійського парламенту Василя Яворського „Українська справа в європейському освітленні“,

а також відгук дванадцятьох визначних мужів наукового і політичного світу на антиукраїнський Емський указ царської Росії. Також у 1982 році відбулася друга успішна науково-виховна подорож студентів „Стежками батьків по Європі“.

Та найбільшим нашим досягненням було заснування нових стипендійних фондів. У 1982 році приділено 28 стипендій на загальну суму близько 14 тис. дол., в тому числі дві стипендії – через Організацію Оборони Лемківщини. Стипендія покривала переважно тільки оплату за навчання, але для студентів педагогічних курсів і для теологів, які в УВУ доповнювали свої знання з україністики, покривалися також кошти прожитку – ми вірили, що молоді вчителі і майбутні священики, працюючи для української громади, сторицею повернуть цей наш національний капітал.

В тому році, крім фонду Мартирології України, було створено ще три Постійні стипендійні фонди: ім. св. п. Петра Федуса, ім. св. п. Володимири Ценко, Фонд родини Юліяна і Стефанії Монастирських, а два нові – ім. св.п. д-ра Василя Вергуна та ім. св. п. проф. Костянтина Савчука – були започатковані.

Кількість жертводавців постійно зростала. Для прикладу, у 1976 році їх було 24 і прихід становив 2,500 дол., у 1980 році – 849 жерт-

Перед будинком УВУ в Мюнхені, 1987 р.

Перший ряд: бувший ректор УВУ проф. В. Янів та діючий ректор Богдан Цюцюра;
другий ряд: проф. Василь Лучків, проф. Петро Гой, проф. Григорій Васькович.

водавців і 62,270 дол.приходу, а вже у 1982 році їх було 1,093, а прихід становив 182,553 дол. Загальне майно Фондації готівкою становило 224,735.78 дол.

Дахав – студентська місія

Влітку 1983 року, перебуваючи у Мюнхені, українці – студенти вирішили відвідати Меморіальний музей в Дахав і переконатися, як здійснені їхні побажання, записані у музейну книгу відгуків під час попередніх відвідин з приводу того, що в цьому музеї воєнних страждань повинні бути віддзеркалені долі українців, які загинули, або чудом врятувалися з цього концентраційного нацистського табору. Однак у Дахав ніяких позитивних наслідків вони не побачили. У Меморіальному музеї серед десятків національностей не знайшлося місця, щоб відзначити українські жертви.

Розгнівана молодь, під гаслом „Дискримінація українців у Дахав“, створила Протестний Комітет, який очолила мгр Соня Шерер (Нью Йорк) – голова, та члени: Борис Дацьків (Лонг Айленд), Михайло Швець (Монреаль), Маруся Дрогобицька (Нью Йорк), Наталія Мельник (Детройт), Таня Дичок (Торонто), Надія Козак (Міннеаполіс), Маркіян Швець (Монреаль) і Уляна Юрків (Детройт). Дорядником було обрано д-ра Гоя. До мирної демонстрації, яка розпочалась 17 серпня, долучились колишній в'язень о. Євген Грабач, 18 студентів і професорів. Мирна демонстрація звернула на себе увагу преси, державних урядовців і поліції. Студенти заявили, що не залишать залі, поки не одержать запевнення, що справа українців буде позитивно розглянута. Після довгих переговорів з Адміністрацією музею, а згодом із представницею міністерства Гердою Фравндорфер, та за посередництва репортера газети „Зюдойче Цайтунг“ Ганса Гольцгальтера, запевнено студентів, що Адміністрація музею задовольнить їхні вимоги. Тільки після цього наші демонстранти погодилися залишити приміщення музею.

Після від'їзду студентів, 22 серпня прийшла радісна вістка, що в Меморіальній кімнаті музею вже висить синьо-жовте полотнище, яке від імені українських студентів Америки і Канади передали до музею о. Євген і Марія Гарабачі та д-р Олекса і Галина Вінтоняки. Меморіальну таблицю для українців запропонувала виготовити Альфреда фон Гогенталь-Пуллой, архітект і скульптор, дружина Олександра Пуллая, сина відомого українського вченого і громадського діяча Івана Пуллая. У своїм листі до українців з 23 березня 1984 року пані фон Гогенталь-Пуллой розказала цікаву

історію про життя і великі досягнення родини Пулюй і закінчила листа такими словами: „Тому я своєю працею, виготовляючи бронзову таблицю в пам'ять українських політичних в'язнів в концтаборі Дахав, стараюся докласти власних зусиль в інтересах української справи“.

Повернувшись до своїх країн, студенти негайно розпочали збирати дані про українських в'язнів Дахав, і вже невдовзі у списку значилося 174 колишніх українських в'язнів цього табору. Згідно таборового реєстру важко було визначити національність в'язнів, бо українців реєстрували у таборі як поляків або росіян. На замовлення дирекції Меморіального музею, Студентський комітет переклав на українську мову „Провідник по кацеті Дахав“ – брошуру для роздавання відвідувачам поряд з іншими брошурами.

Учасники «Стежок» в Дахав.

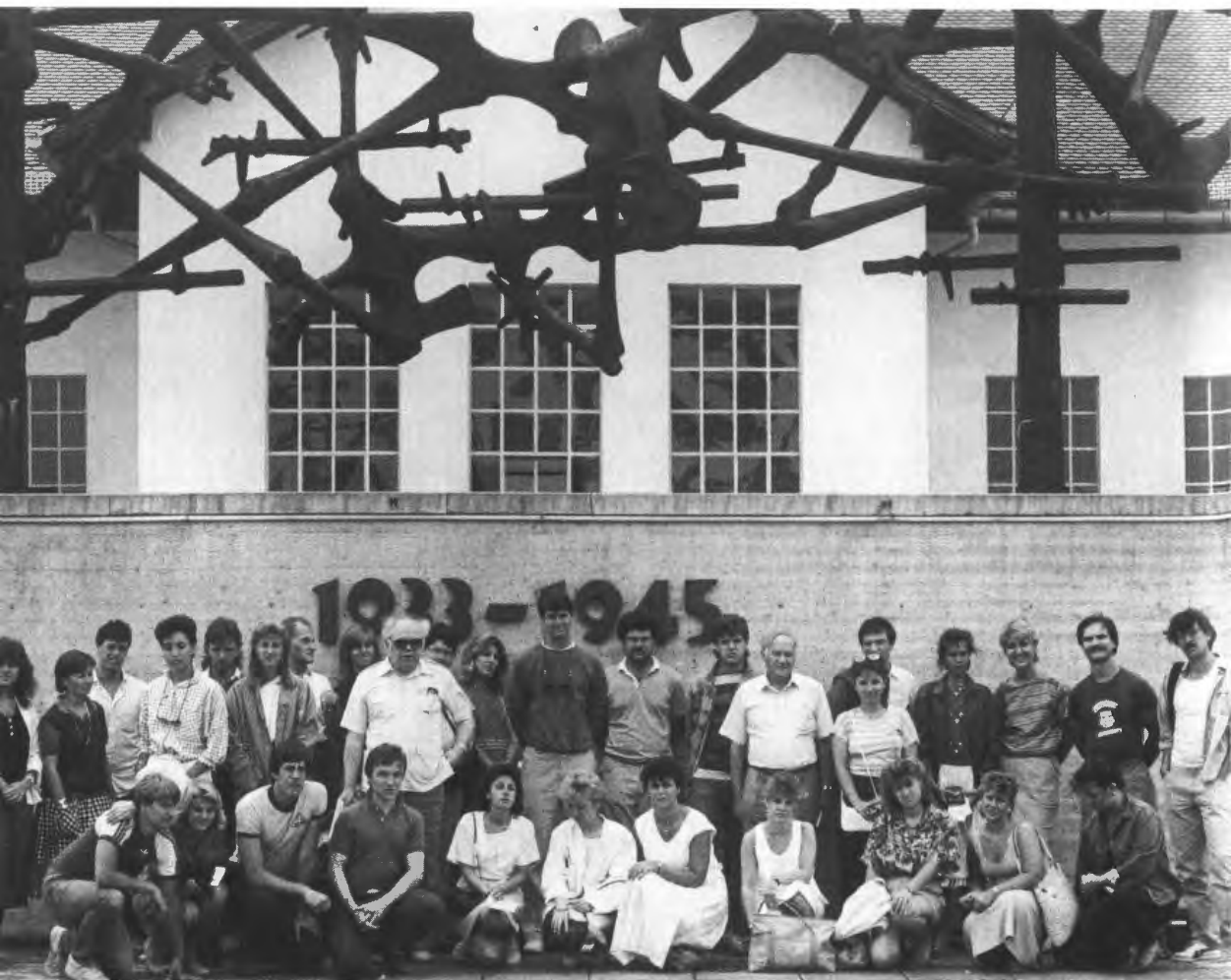
Український студентський комітет „Дахав“ активно діяв. У листопаді 1983 року, у Брюсселі, відбулося пленарне засідання Інтернаціонального Дахавського комітету. Студенти вислали туди своїх представників – мгр Соню Шерег (голова делегації), колишнього в'язня Дахав о. Євгена Гарабача (з Великої Британії), адвоката Зенона Коваля (Бельгія), мгр Зірку Вітошинську (Франція) і мене, як постійного дорадника комітету.

19 листопада українська група мала зустріч з президентом ІДК генералом Герісе. Під час розмови наші студенти передали свої вимоги, спрямовані проти цілковитого замовчування українських в'язнів у тому таборі не лише в часи нацистської сваволі, але тепер, за багато років після війни.

Отець Іван Петерс, німець за походженням, колишній в'язень кацету Дахав, який, захопившись українським обрядом, став мо-

Учасники студійної програми «Стежками батьків по Європі» відвідують колишній кацет Дахав.

6-ий зліва – провідник «Стежок» проф. Петро Гой, 6-ий справа – мгр Володимир Леник. В першому ряді клячуть асистент «Стежок» Андрій Данилюк.

нахом-студитом і висвятився у Львові, де тісно співпрацював із слугою Божим Митрополитом Андреем і Архимандритом Климентієм Шептицькими, запропонував свою поміч для Студентського комітету. Під час війни він допомагав дуже багатьом українцям та іншим національностям.

Нам було потрібно хоч одну-дві стипендії для вивчення німецьких архівів у Дахав для продовження нашого реєстру, в сумі 20,000 доларів. Громада негайно відгукнулася, бо добре розуміла важливість розпочатої студентами справи: Друга світова війна залишила свої страшні сліди у кожній українській родині, тому ніхто не був байдужим до справи Дахав. Про дахавську патріотичну акцію студентів докладно розповідала вся українська преса.

У серпні 1984 року Фондація УВУ організувала для студентів університету четверту, п'ятиденну, наукову подорож „Стежками батьків по Європі“ під моїм супроводом та при допомозі мгр Соні Шерер і студентки Лідії Чорної. Студенти мали можливість одержати по три кредити за курс „Слов'янська культура і цивілізація“, взяти участь у семінарі „Українці в діаспорі: вибрані проблеми“. Відбулися поїздки в ті місцевості Баварії та Австрії, де після війни опинилося в таборах багато українців.

Незабутньою подією під час цієї подорожі була участь усіх наших студентів у відкритті і посвяченні пропам'ятної таблиці в колишньому концтаборі Дахав – у світлу пам'ять українських політичних в'язнів. У наступні два тижні студенти ознайомилися з культурними надбаннями „старої Європи“ і водночас слухали лекції про українські сліди в тих європейських країнах. В Римі наша група знову відвідала з візитою вдячності Патріярха Йосифа, а жили студенти у Патріяршому дворі при храмі Жировицької Божої Матері і святих мучеників Сергія та Вакха, який розташований в історичний дільниці старого Риму. Ця найстарша у вільному світі українська посілість належить нашому народові від 1639 року.

У Швайцарії студенти слухали лекції світової слави економіста-аналітика проф. Богдана Гаврилишина.

Ця четверта подорож була особлива ще й тим, що в ній взяли участь кваліфіковані інструктори Школи кобзарського мистецтва з Нью Йорку, тому під час перебування у Мюнхені, окрім програм в УВУ, відбувся курс гри на бандурі для зацікавлених студентів.

Не менш трагічний український слід наша молодь виявила, коли в рамках четвертої студійної подорожі „Стежками батьків по Європі“ відвідала славне колишнє боєвище Монте Касіно і польський цвинтар поляглих вояків – членів Другого корпусу під проводом

генерала Андерса. То була одна з найважливіших битв на Південному фронті проти гітлерівської Німеччини – битва за ворота до Риму, вічного міста. На цвинтарі є понад тисячу могил, і наші студенти були глибоко зворушені кількістю українських прізвищ, побачених на тих могилах. І водночас були засмучені тим прикрим фактом, що поляглі під Монте Касіно українці не були національно визнані ні за життя, ні після смерті. Повернувшись з подорожі, студенти заснували комітет „Монте Касіно“ і почали збирати документальні свідчення про цю трагічну сторінку нашого вояцтва.

Внаслідок цієї акції появилось в нашій пресі багато інформаційних дописів, які використано в переговорах з польським комітетом за визнання наших вояків українцями. Особливо великою допомогою в переговорах було довше інтерв'ю учасника тих боїв, знаного майора, інж. Володимира Яніва, який був одним з 10,000 українців, що дісталися до Корпусу ген. Андерса.

Члени студентського комітету „Монте Касіно“ склали повний список вояків, похованих на цвинтарі в Монте Касіно. І встановили, що більшість з 1,051 могили належать воякам з Галичини, Волині, Полісся, тобто тієї частини довоєнної Польщі, яка у висліді німецько-російського договору увійшла до складу Советського Союзу. Розпізнано понад 100 без сумніву українських прізвищ. Тим часом кількість українців в армії Андерса, як подав д-р Володимир Галан, відвідавши Італію в 1946 році, становила щонайменше 15 тисяч. Та є вже чимало підстав вважати, що близько 40 відсотків поляглих під Монте Касіно – українці.

Під час 5-ї студійної подорожі, 26 липня 1985 року, студенти знову відвідали польський військовий цвинтар на Монте Касіно і поклали квіти на кожную могилу вояка-українця.

Ще перед від'їздом до Італії ми одержали від архимандрита о. Бернардо Д'Онаріо запрошення відвідати монастир бенедиктинців у Монте Касіно. Пішли там до церкви, помолилися за душі вояків-українців, а потім мали довгу і дуже цікаву бесіду з архимандритом. Ми звернули увагу на недостатню опіку над українськими могилами, на замовчування національної приналежності українських вояків. Тож у розмові виникло рішення створити при монастирі Бенедиктинців Постійний фонд поминальних відправ за душі українців, що загинули під Монте Касіно. Визначили дату відправ – 10 вересня кожного року, яка теж є датою смерті Патріярха Йосифа.

Голос бандури – це голос України

У рамках четвертої студентської подорожі „Стежками батьків по Європі“, також заходами Фундації, відбувся курс Кобзарського мистецтва під професійним керівництвом бандуристок зі Школи кобзарського мистецтва в Нью Йорку Лідії Чорної і Наталії Гончаренко. Курс зібрав понад двадцять осіб, які бажали оволодіти цим символічним для кожного свідомого українця народним інструментом. Були це люди різного віку, але переважно – українська молодь з різних країн Європи. Зібрали і мішаний хор, яким керувала Наталія Гончаренко. Вже через декілька днів цей хор разом з бандуристами виступив на товариській забаві мюнхенського Осередку СУМ, а наступного дня, а неділю, 15 липня, – хор взяв участь у відкритті і посвяченні пропам'ятної таблиці на вшанування українських політичних в'язнів, які загинули в концтаборі Дахав.

Перший курс Кобзарського мистецтва мав успіх і викликав бажання продовжувати цю справу. І вже наступного року наша Фундація запланувала акредитований курс української музики і гри на бандурі при УВУ, який вів професор Віктор Китастих. За нього студенти мали одержати три кредити.

У 1985 році припадало 40-річчя визволення українських в'язнів з німецьких таборів, тому в програмі подорожі, після курсів в УВУ у Мюнхені, були відвідини Дахав і Монте Касіно в Італії, а також Риму, Венеції, Люрду, Парижу та інших міст „старої землі“ і її зв'язки з Україною. У Брюсселі студенти відвідали військовий музей, в експозиції якого представлені уніформи вояків і старшин армії Української Народної Республіки 1918-1920-их років. У Парижі

Кінцевий концерт учасників курсу гри на бандурі, літо 1990, Мюнхен.

*Зліва: проф. Петро Ґой вітає учасників курсу і гостей,
справа д-р Марко Фаріон, керівник курсу.*

відвідали могилу Головного Отамана Військ УНР Симона Петлюри. В Люрді ми відвідали українську католицьку церкву Матері Божої і „Гроту“, де Пречиста Діва Марія вісімнадцять разів з'являлася св. Бернадеті Субіру. В Люрді о. Василь Прийма і о. Богдан Скаськів тепло нас прийняли, ознайомили з церквою, збудованою в 1981 році у візантійсько-українському стилі, за проєктом архітекта Мирослава–Данила Німцева, іконостас для якої створив також відомий мистець Петро Холодний.

Курс „Українська музика і бандура“ зібрав 16 учасників з країн Європи, Америки і Канади. Професорові В. Китастому допомагали професійні інструктори Юліан Китастиий і Ліда Чорна.

Оскільки серед учасників курсу були обдаровані, музично освічені люди – серед них, наприклад, Юрій Дубицький, Ганна Щепко, Мирослава Антонович, Мирон і Михайло Постоляни, то невдовзі виникла спонтанна програма концерту, з яким новостворена капеля виступила 19 липня у прицерковній залі. Це було незабутнє видовище, бо національний одяг бандуристів гармонійно поєднувався з бандурами в їхніх руках, – і це навіть візуально, ще до того, як струни озвалися, сприймалося як живий вияв української народної душі.

Концерт було започатковано відомою народною піснею в аранжуванні В. Китастого „Через поле широкее“, сольові заспіви виконали Ганна Щепко і Мирослава Антонович. Відтак усі учасники курсу виконали „В'язанку народних мелодій“, „Ой, з-за гори кам'яної“, „Сяк-так до вечора буду жить“, „Сонце низенько“, „Колискова“ та інші.

У другій частині концерту брати Постоляни виконали популярні українські мелодії, а потім, разом з Юрієм Китастиим, хористами Андрієм Несмачним і Остапом Марченком – історичну думу „Ой, в 1791 році“ та „Пісню про Кармалюка“.

Коли після концерту мені надали слово, я вважав за доцільне згадати, як на останньому Конгресі СКВУ в Торонто виступило під проводом незабутнього Григорія Китастого півтори сотні молодих бандуристів, що походили з різних країв Канади і Америки. То були новітні воїни Майбутньої України в боротьбі за культурну самобутність нації. То був своєрідний початок нової доби, подібної до доби Кошиця чи Авраменка, з такими ж помітними позитивними наслідками в житті наступних поколінь. Управа нашої Фундації зрозуміла веління часу і тому негайно прийшла з організаційною і фінансовою допомогою, щоб закріпити цю настанову – служіння нації піснею і бандурою.

Дякуючи виконавцям за знаменитий концерт, ректор Українського Вільного Університету Володимир Янів висловив впевненість, що національну свідомість може поглиблювати і зміцнювати не лише освіта і наука, але й наша народна пісня, наша музика, зокрема і особливо – невмируща українська бандура.

На засіданні Професорської ради УВУ 5 серпня 1985 року було відзначено, що тогорічний семестр належав до найкращих після відновлення викладів у 1965 році, зокрема завдяки великій активності ньюйоркської Фундації УВУ. Вона повною мірою використала фонди, призначені на студійні стипендії, що дало змогу поширити мережу курсів, збільшити кількість студентів і курсантів (яких було майже 150 осіб). На засіданні Професорської ради особливо похвально відгукувалися про висліди п'ятого з черги курсу „Стежками батьків по Європі“, зокрема про курс українського фолкльору, зі зосередженням на оволодінні мистецтвом бандури.

26 жовтня 1985 року, в залі Українського спортивного клубу в Нью Йорку, відбулася зустріч учасників студійних подорожей „Стежками батьків по Європі“ – з нагоди їхнього 5-річчя. На зустріч приїхало понад 60 студентів з різних частин Америки і Канади.

Здається, що п'ять років – це зовсім мало, однак, коли взяти до уваги здійснене за цей проміжок часу, то вже можна було говорити про історію цієї корисної і захоплюючої програми. Отож під час зустрічі ми ще раз уявою і з допомогою прозірок пройшли минулими п'ятирічними шляхами – через Дахав, Монте Касіно, Люрд.

Теплий привіт прийшов від подружжя Віри і Антона Шумейків, які протягом п'яти літ ретельно підготовляли маршрути студійних подорожей, величезною мірою полегшуючи працю мені й Студентському комітетові. А якраз тоді подружжя Шумейків відзначало 65-ліття найстаршої української подорожньої агенції Ковбаснюків – з цієї нагоди Шумейки передали мені чек на 1,000 доларів, призначивши цю суму на стипендії для українських студентів УВУ.

Як то завжди буває, коли один добрий почин тягне за собою і стимулює інші, так і наш фолклорний курс в УВУ заохотив до корисної ініціативи Товариство українських бандуристів. На літо 1986 року воно почало готувати курс „Українська народна музика“. Це була цілком нова ідея у порівнянні зі щорічними літніми кобзарськими таборами: у програму запроваджувалися, крім київської та харківської бандури, інші народні інструменти: цимбали, сопілка, ліра, дуда, а також українська народна пісня, українська

мова і українська історія. І теж окремий курс для професійних бандуристів, з викладами репертуару відомих народних кобзарів. Курс був акредитований Українським Вільним Університетом і давав можливість одержати три академічних кредити. Цей курс був особливий ще й тим, що інструкторами були запрошені молоді, енергійні вихованці щорічних таборів Капелі бандуристів.

І, як завжди раніше, ініціатива відразу знайшла прихильників у наших громадах. Як тільки преса повідомила про це починання, українка з Денверу Софія Гаєвська пожертвувала 1,000 дол. на адміністративні потреби, висунувши при цьому єдину і цілком слушну умову, – щоб курс був присвячений світлій пам'яті О. Кошиця і Г. Китастого.

Цей другий з черги кобзарський курс в УВУ відбувався від 21 липня до 2 серпня 1986 року, його остаточна назва була зформульована так: „Порівняльний фолкльор: українські думи“. Курс вів професор Альбертського університету в Едмонтоні, знавець української етнографії і музики, лінгвіст, історик, культуролог Андрій Горняткевич У програмі курсу були теми: місце дум в українському фолкльорі; поетика думи на тлі епосів інших народів; мелодика дум; лексика і синтаксис їх; аналіза невольничих, героїчних, історичних дум та ін.

Курси знову мали неабиякий успіх, бандуристи і співаки виступили 31 липня з концертом, про який потім захоплено писали в українських газетах його учасники і глядачі.

Наступний, 1987 рік приніс сьому подорож „Шляхами батьків по Європі“ і третій академічний кобзарський курс під назвою: „Порівняльний фолкльор: українська народна музика і бандура“. Його спонзорувала Фундація УВУ і призначила для українських студентів європейських країн. Курсом керував Браєн Черевик, канадський знавець українських народних інструментів (бандури, цимбалів, сопілки та ін.) і Олександра Кохан-Будик, обоє з Вінніпегу. Асистував їм Вівієн Осадчук, член ансамблю „Золоті струни“ з Вінніпегу.

До програми курсу входили практичні вправи гри на бандурі та інших народних інструментах, інтенсивні вокальні вправлення українського народного співу – хорового та індивідуального. Також відбувалися лекції про українські народні та обрядові пісні.

На цей курс Фундація УВУ проголосила 49 стипендій на студювання різних ділянок українознавства – історії України, мови, літератури, мистецтва, Церкви тощо. Крім того, 50 стипендій Фундація призначила на курси українознавства і англійської мови

Святкування уродин ректора
Теодора Б. Цюцюра в інтернаті
«Рідна Школа».

Зліва направо: ректор Т. Б. Цюцюра,
д-р Володимир Янів, промовляє
д-р Василь Лев та пані Марія Цюцюра.

Студенти студійної програми «Стежками батьків по Європі», студенти з України та інших країн – стипендіяти Фондації УВУ в ЗСА з професорами перед будинком українського інтернату в Мюнхені, 1991 рік.

Перший ряд, зліва направо: д-р Микола Шафовал, Мюнхен; п-ні Леся Гой, ЗСА; проф. Козак, Польща; невід., д-р Болюбах, Канада; проф. Петро Цимбалістий, Англія; п-ні Марійка Ковалишин, Мюнхен; проф. Зенон Соколюк, Мюнхен; мгр Слава Стецько, Мюнхен; проф. Стефан Козак, Польща; проф. Петро Гой, ЗСА; проф. Дмитро Степовик, Україна; мгр Володимир Леник, Мюнхен; невід., проф. Микола Богатюк, ЗСА.

Члени Управи Фондації УВУ
в Нью Йорку на відзначенні 75-річчя
УВУ в Мюнхені, листопад 1995 р.

Зліва направо:
декан, проф., д-р Ярослав Розумний,
проф., д-р Леонід Рудницький,
проф., д-р Володимир Стойко,
ректор, проф., д-р Мирослав Лабунька,
проф., д-р Петро Потічний,
мгр Теодор Воляник,
науковий співробітник проф.,
д-р Михайло Присяжний.

Професор
Петро Гой
провадить
святкову
процесію на
закріплення
історичного
факту, що
«в тому млині
смерти гинули
українці».

На поминальних святкуваннях
в колишньому кацеті Дахав.
Промовляє федеральний суддя,
д-р Богдан Футей.

При студійній програмі «Стежками батьків по Європі» кожного року відбувалися курси гри на бандурі. При кінці викладів бандуристи влаштовували свій виступ. Один з таких концертів у церковній залі УГКЦ в Мюнхені.

Блаженна Едігна біля липи в Пух (Баварія). З мотиву, розмальованого на стіні церкви св. Себастьяна.

Студенти студійної програми «Стежками батьків по Європі» вшановують полеглих воїнів українців та інших на цвинтарі Монте Касіно, Італія. Зліва — духовна оркестра осередку СУМА «Трембіта» з Монтреалю, Канада. На горі — монастир отців Бенедиктів.

Монте Касіно, Італія. Кожного року у вересні відзначається пам'ять українських вояків, які тут поховані.

Студенти студійної програми «Стежками батьків по Європі» в Люрді.

У першому ряді, зліва направо:
о. Василь Прийма, третя – Лідія Чорна, асистент студійної програми, проф. Петро Гой, провідник, та о. О. Скаськів.

Управа Фондації УВУ, обрана 2005 року.

Плита на гуртожитку для хлопців
в Куритибі, Бразилія, присвячена
фундаторам Миколі і Марії Бойчук.

Фундація УВУ збудувала в Бразилії три одноповерхові будинки для дітей сиріт, які під патронатом катехиток Серця Христового та під патронатом Владики Єфрема Кривого. На цю будову зложили Микола і Марія Бойчук 220,000 доларів. Будинки були посвячені в травні 1990 року при участі голови Фундації УВУ проф. Петра Гоя з дружиною Лесею і фінансового референта Фундації УВУ д-ра Ярослава Моцюка з дружиною Іреною.

Владика Єфрем Кривий в асисті українських і латинських священиків посвячує нові будинки інтернату для дівчат.

Учасники студійної програми
при Фундації УВУ в ЗСА
«Стежками батьків по Європі» на
символічній могилі біля хати, в
якій народився Провідник
Степан Бандера, в його рідному
селі Угринів Старий, Україна.
1992 р.

На могилі Ярослава Стецька
в Мюнхені, 1992 р.

На могилі
полковника
Евгена
Коновальця,
Провідника
УВО-ОУН,
Роттердам.

На могилі голови Проводу ОУН
Степана Ленкавського, 1993 р.

Біля пам'ятника полеглим
українським воїнам
у Фельдбаху, Австрія.

На могилі
Голови Уряду
УНР Симона
Петлюри,
Париж.

На могилі голови ПУН полковника
Андрія Мельника, Люксембург.

На могилі Провідника ОУН
Степана Бандери, Мюнхен.

Учасники студійної програми
відвідали могилу Тараса Шевченка
в Каневі, Україна, 1991 р.

Частина учасників студійної програми на авдієнції у Владики Стернюка у Львові, 1991 р. *Сидять:* Владика Стернюк і проф. Петро Гой.

Зустріч учасників студійної програми з кардиналом Любачівським у Львові, 1991 р. *В центрі сидять:* Владика Любачівський і проф. Петро Гой.

Студенти з Америки відвідали Державний Університет ім. Івана Франка у Львові. *Перший ряд, зліва направо:* проректор Р. Мокрик, проректор А. Карась, ректор І. Вакарчук, проректор П. Гой, декан М. Костицький.

Студійці програми «Стежками батьків по Європі» відвідали Патріярха Йосифа Сліпого. Біля Патріярха стоїть проф. П. Гой. Рим, 1995 р.

В базиліці св. Петра в Римі. Початок святкування 1000-ліття Хрещення України. 1988 р.

Учасники «Стежок» на зустрічі з Папою Іваном-Павлом II з нагоди 1000-ліття Хрещення України. Рим, 1988 р.

Перед церквою св. Софії, 1988 р.

Зліва направо: проф. В. Стойко — голова Фондації УВУ, проф. Л. Рудницький — ректор УВУ, Б. Кекіш — президент Української Федеральної Кредитової Кооперативи «Самопоміч» в Нью Йорку. Стоять: головний касир Української Федеральної Кредитової Кооперативи «Самопоміч» в Нью Йорку мгр Богдан Курчак і бувший касир мгр Я. Оберишин.

Річні збори Фондації УВУ в Нью Йорку, 1997 р. *Зліва направо:* (сидять) проф. Володимир Стойко, проф. Петро Гой — голова Фондації УВУ, гість з Праги, проф. Т. Беднажова, ректор УВУ, проф. Леонід Рудницький, п-ні Оксана Луцька. Другий ряд: ред. Осип Рожка, п-ні Леся Гой, інж. Богдан Качор, п-ні Стефанія Гуменюк, мгр Любомир Гуменюк, п-ні Марія П'ятка, мгр Іван Буртик, Богдан Барабаш, п-ні Марія Бакалець, п-ні Галина Бобиляк, п-ні Марія Сенкович.

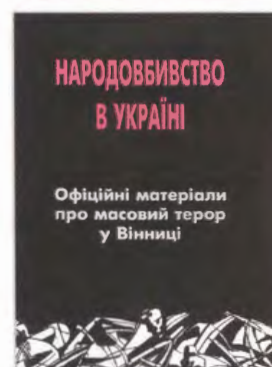
Надання премій з фонду «Воляник-Швабінський, 2004 р. *Зліва направо:* Кость Черемський, Микола Козак, голова Фондації УВУ проф. д-р Володимир Стойко, за ним Олександр Сич, Людмила Качмар, Петро Шкраб'юк, Андрій Скоць, Гаврило Чернихівський, проф. д-р Михайло Присяжний.

Закінчення сесії Педагогічного Інституту УВУ, 1995. *Перший ряд, зліва направо:* ректор Мирослав Лабунька, керівник Інституту проф. Леся Кисілевська-Ткач, був. ректор Роман Дразньовський, д-р Адвентина Животенко-Піанков, д-р Ірена Мороз, вище за нею другий проф. Дмитро Штогрин з Іллінойського Університету.

У дзеркальній залі Львівського Національного Університету ім. І. Франка під час урочистої церемонії уділення премій переможців Літературного конкурсу фонду ім. Воляників-Швабінських. Праворуч при мікрофоні виступає проф. д-р Володимир Стойко, 17 травня 2004 р.

Кілька видань, які повністю або частково фінансувала Фондація УВУ.

Великодні і Різдвяні вітальні листівки із звідомленнями про діяльність Фондації УВУ.

для втікачів з комуністичної Польщі та інших країн, які тимчасово перебували на території Німеччини та Австрії.

У кобзарському курсі взяли участь 29 молодих шанувальників народної музики. 30 липня відбувся традиційний кінцевий концерт. Його розпочав щедрівкою і трьома народними піснями молодіжний мішаний хор (понад 450 осіб) під управою Лесі Кохан-Будик. На тлі хору успішно виступили зі своєю програмою бандуристи-початківці. У другій частині концерту звучали весільні пісні і веснянки.

Треба конче згадати, що того року в курсі гри на бандурі, організованому Фундацією УВУ, взяли активну участь ансамбль „Бандура“ з Перемишля. 2 серпня українці Мюнхену зійшлися на дуже славний концерт „Бандури“ і почули блискуче виконання українських історичних пісень.

Блаженна Едігна – наша прародичка

Незабутнім був 1988 рік, на який припало Тисячоліття Хрещення України. Фундація УВУ, підтримана щедрими, національно свідомими жерводавцями, виплатила понад сто стипендій для українських студентів в Українському Вільному Університеті. Студенти походили з 14 країн нашого поселення. Окрім попередньо згадуваних курсів, відбулася восьма з черги студійна поїздка „Стежками батьків по Європі“. Як і в попередні роки, активно діяли студентські комітети „Дахав“ та „Монте Касіно“.

Напередодні літнього курсу в УВУ Фундація видала кольорові карточки з життя Блаженної Едігни, правнучки Володимира Великого, похованої у баварському містечку Пух. Студентська поїздка того року була набагато численніша. В ній взяло участь 46 студентів з Америки і Канади, дорогою до групи приєднувалися українські студенти з інших країн. Прощею до могили правнучки хрестителя України Володимира Великого, Блаженної Едігни й почалося наше святкування 1000-річчя Християнства в Україні.

А початок був такий. 2 і 11 лютого 1988 року, в офіційні Мюнхенської Фрайзінгської Архидієцезії, очолюваної Архiepiscopом кардиналом Веттером, а також у спеціальному бюлетені Архидієцезії було подано надзвичайно цінну історичну вістку: що „у невеликому старовинному баварському селі Пух, над річкою Анпер, в околиці Мюнхену, біля Фірстенфельдруку, приблизно 115 кілометрів від Дахав, у парафіяльній церкві знаходяться мощі Блаженної Едігни, дочки київської княгині Анни Ярославни, яка була замужем за французьким королем Гайнріхом Першим“.

Першим писаним джерелом про Едігну є запис Авентіна про смерть цісаря Людвіка Баварського, датований 1347 роком. У ньому говориться, що Людвік помер під час полювання в селі Пух, де також похована і обожнена Едігна. Докладніше про її життя і праведність написав у першому томі чотиричастинного твору „Баварія Санкра“ тирольський єзуїт Радер. Цей перший том вийшов у Мюнхені друком 1615 року, латинською мовою, і був передрукований у німецькому перекладі в 1714 році. Відтоді донині з'являються друком різні документи і публікації, в яких прославляється Блаженна, при цьому нерідко її називають святою. З покоління в покоління баварці передають легенди про неї та створюють так звані готичні ікони блаженної Едігни. Найстарша з них датована 1570 роком.

Княжна Едігна народилася в 1055 році на французькому дворі, як друга дитина Генріха й Анни, там минуло її дитинство. Вихована матір'ю в любові до Бога і до ближніх, дала обітницю на побожне, самотнє, аскетичне життя. Молодою вона залишила королівський двір і через Баварію помандрувала на схід, на батьківщину матері, у золотоверхий Київ.

При вході на цвинтар біля церкви в селі Пух, Баварія.
На задньому пляні липа, в якій жила Блаженна Едігна.
Перед липою пропам'ятний хрест.

Третій зліва мгр Володимир Леник, перший справа клячить проф. Петро Гой.

Мандруючи далекими дорогами, в 1074 році, на 19-му році життя, виснажена до краю, знайшла собі притулок біля старої липи на горбку біля церкви в селі Пух. Протягом 35 літ, від 1074 до 1109 року, жила в тому селі. Мешканці Пуху знали її з її побожного життя, вона допомагала селянам порадами і ліками, вчила дітей писати і читати. Померла Блаженна Едігна 26 лютого 1109 року і поховали її під престолом старої церкви. св. Себастьяна.

Вселенська Церква визнала Едігну Блаженною в 1600 році, а тамтешнє населення і німецька Церква мають її за святу і за опікунку від крадіїв. Її мощі складено у вітринку, яка донині висить над присвяченим Едігні боковим вівтарем декілька разів перестроєваної церкви. Стіни церкви прикрашені малюнками з життя Едігни.

6 липня 1988 року, місцеві мешканці з хрестом і коругвами зустрічали молодих українських прочан. За хрестом, церковними коругвами і українським прапором йшла сумівська численна оркестра „Трембіта“, за нею – представники „Стежок“, студентки Лідія Чаплинська і Дарія Футей несли образ Блаженної Едігни роботи мистця Михайла Мороза, а за ними Лідія Чорна, Андрій Футей і Ждан Старух у спеціальній касетці несли землю зі собору св. Софії і Печерської Лаври, собору св. Юра, камінчик з київських Золотих воріт, засушене листя і квіти з полів України. Далі йшли діти в баварських народних строях, несучи кошики з квітами, ще далі – студентська молодь, місцеве населення, прочани, німецькі і українські священики та владики.

Перед липою, в дуплі якої колись жила Блаженна Едігна, Єпископ Української Католицької Церкви Платон Корнеляк і Архієпископ Української Автокефальної Православної Церкви Володимир Дідович відслужили Архієрейський соборний Молебень, при співучасті духовенства. Принесені студентами дари із зворушенням прийняв отець-декан з Мюнхенського деканату. В часі Молебня українські владики посвятили образ, присвячений Едігні, який студенти передали церковним властям, а для Блаженної Едігни – землю і квіти з України та дрібку від Золотих воріт Києва.

Мені припала честь виголосити святочне слово, в якому я подав коротке історичне тло і родовід Блаженної Едігни, пов'язавши духовно-політичний подвиг її великого діда – Хрещення Русі-України з сучасним станом національного і релігійного поневолення українського народу.

У дальшій нашій розмові з баварцями ми прийняли спільне рішення – з нагоди Тисячолітнього ювілею Хрещення України поставити в церкві пропам'ятну плиту, на якій будуть зображені прародичі Блаженної Едігни – св. Володимир Великий і св. Ольга, з відповідним текстом-присвятою двома мовами.

Принагідно хотів би пояснити, чому щорічна мандрівка „Стежками батьків по Європі“ неодмінно пролягала через Італію. З підготовчих лекцій наша молодь знала, що на італійській землі в різні часи і з різних причин залишили яскраві сліди українці. Тут бували всесвітньовідомі наші музиканти Дмитро Бортнянський і Артем Ведель, Леся Українка і Михайло Коцюбинський, тут

В'їзд Блаженної Едігни до села Пух, Баварія.
Фрагмент зображення в захристії церкви св. Себастьяна.

співала безсмертна Соломія Крушельницька і творила шедеври юна Марія Башкирцева. Тут перед війною, напередодні доленосних подій, відбувся З'їзд Українських Націоналістів. Тут поля всіяні могилами українських патріотів, які через Сибір пішли у бій проти брунатних окупантів України, і сотні українських сердець маками зацвіли на полях під Монте Касіно.

Мало хто знає, що у боротьбі за визволення і об'єднання Італії брав активну участь великий патріот поневоленої України полковник Андрій Красуський – ад'ютант і дорадник Джузеппе Гарібальді – національного героя і батька нової Італії. Був він надзвичайно обдарованою людиною, і не лише добре малював, але й писав такі досконалі вірші й думи, що їх авторство приписували навіть Шевченкові. Був він енергійним, діяльним, коли йшлося про загальне добро і справедливість. В Україні про Андрія Красуського мало знали, – добре, що спомини про нього зберегли революціонери-повстанці – французи, італійці й поляки...

І як же важливо було розповідати про цю історію нашим студентам, як важливо, щоб вони бодай раз у житті ступили на стежки своїх великих предків, як це наголошував Патріярх Йосиф: „...Ходіть по тих стежках з призадумою. Належите до великого народу, якого сліди знайдете по цілім світі – сліди, повні шляхетних і славних вчинків українського імені, якими наша Батьківщина славиться серед народів...“.

Теодор ВОЛЯНИК

Рим незабутнього 88-го

В 1988 році, на початку липня, в Римі зібралося багато українців з вільних країн, з усього світу, навіть з далекої Австралії й Аргентини, щоб разом урочисто відсвяткувати великий ювілей – 1000-річчя Хрещення Русі-України.

До Риму прибуло все вище духовенство Української Греко-Католицької Церкви. Разом з Папою Іваном Павлом II наші Владики відслужили, українською мовою, Службу Божу у величному катедральному соборі св. Петра. Співав збірний хор багатьох українських діаспорних церков.

Після цієї незабутньої Служби Божої, в одній з театральних залів італійської столиці відбувся надзвичайно хвилюючий концерт української пісні, на якому був присутній Папа Іван Павло II.

Відтак учасники святкувань мали змогу оглянути унікальні храми Риму, його знамениті історичні будівлі, як от Колізей, багато різних музеїв тощо, частина наших прочан їздила також до інших цікавих міст Італії.

У святкуваннях 1000-річчя Хрещення Русі-України організовану участь, в одностроях, взяли члени СУМ і Пласту. Серед сумівців був і я, ми своєрідним табором мешкали у школі „Домус Пачіс“, і там нас відвідав проф. Петро Гой зі студентами – учасниками програми „Стежками батьків по Європі“. Ця група також приїхала до Риму на святкування 1000-річчя Хрещення Русі-України.

Тоді ми з проф. П. Гоєм обговорили можливість повезти студентів до Монте Касіно. Провідники сумівського табору нас підтримали, також погодилася взяти участь у подорожі оркестра „Трембіта“ з осередку СУМ у Монтреалі, Канада.

Одержавши дозвіл на подорож, ми винайняли два автобуси і через декілька годин прибули до підніжжя гори Монте Касіно. Майже в той самий час туди приїхали ще два автобуси українців-

лемків з Польщі, котрі брали участь у святкуваннях 1000-річчя Хрещення України–Русі в Римі. В їхній групі були два молоді священики, так що обидві наші великі групи зішлись на спільні Молебень і Панахиду, вшановуючи пам'ять українських вояків, які далеко від рідної землі полягли в ім'я свободи і незалежності України. Оркестра „Трембіта“ грала жалібні мелодії і стрілецькі пісні. Відправи закінчилися гимном „Ще не вмерла Україна“.

На самому вершку гори наново, на місці зруйнованого війною, збудовано монастир Отців–бенедиктинців, а в долині, трьома дільницями, розміщено „Польський військовий цвинтар“. Цвинтар перебуває у зразковому стані, за охайним металевим парканом, довкола зеленіють дерева.

Під час війни німецька армія вигнала монахів з монастиря, а в будівлях розмістила військовий штаб, бо згори було добре видно весь простір долини, через яку бігла ріка По. За гору Монте Касіно точилися страшні, криваві бої. Командування союзницьких військ послало у бій за Монте Касіно Другий корпус генерала Владислава Андерса, котрий, у висліді великих людських жертв, здобув гору. Тепер цей цвинтар під Монте Касіно залишився свідчити про ті жорстокі бої, тут лежать понад 1000 вояків лише з Корпусу генерала Андерса.

Але добре відомо, що в тій військовій формації, крім поляків, були також представники інших національностей – українці, білоруси, євреї. Й коли після наших відвідин Монте Касіно в українськомовній і англomовній пресі появилися відгуки про цю подорож і про могили українських героїв у Монте Касіно, польська преса негайно відповіла наклепами, заперечуючи участь інших національностей, особливо українців, у Корпусі генерала Андерса. На щастя, не всі українці з Корпусу генерала Андерса загинули в битві за Монте Касіно, деякі з них по війні мешкали в Північній Америці – отже вони переконливо спростували ворожі потягнення польських шовіністів.

Українські студенти – учасники Програми „Стежками батьків по Європі“ під керівництвом проф. Петра Гоя – створили спеціальний Фонд, з метою, щоб кожного року, у вересні, на цвинтарі на горі Монте Касіно відправлялися заупокійні Служби Божі за поляглих українських вояків. Справа до розв'язання – поставити нашим воякам гідний пам'ятник, як це зробили вже в Монте Касіно поляки.

Проф. Петро Гой керував згаданою Програмою впродовж 11 років. За цей час велика кількість нашої студентської молоді

відвідала всі історичні місця в Європі, пов'язані з перебуванням українських вояків, а також історичних і культурних діячів нашого народу. Це не були звичайні прогулянки, а дні, які збагатили нашу молодь важливими знаннями національної і загальноєвропейської історії. Недаремно деякі американські університети давали по 5–6 кредитів студентам, які під час „подорожей“ слухали лекції викладачів Українського Вільного Університету.

Шлях української книжки: Нью Йорк – Львів

Коли з початком 90-их років ХХ сторіччя впали мури совєтської тюрми народів, імперії зла, і на її руїнах постали незалежні національні держави, в тому числі Україна, негайно почався активний, просто таки бурхливий обмін людьми та ідеями, духовними та інтелектуальними цінностями між рідною Батьківщиною і західною українською діаспорою. Першими і найуспішнішими щодо вислідів праці були представники різних галузей науки, передусім суспільствознавства.

В 1992 році у Львові відбулася наукова конференція, присвячена винятково важливій ролі, яку в довгі роки української неволі виконував в ім'я України Український Вільний Університет у Мюнхені. Зокрема, ішла мова про заснування у Львівському державному (тепер – Національний) університеті ім. Івана Франка „Бібліотеки і Архіву української діаспори“. Тоді ж було створено Організаційну комісію з числа професури обох навчальних закладів, яка через пресу звернулася до українських громад у західних країнах із закликом висилати книжки і журнали для новостворюваної бібліотеки. Йшлося справді про великий суспільствознавчий проєкт, якщо взяти до уваги, що українська еміграція в західних країнах, особливо повоєнна, так звана політична, видала сотні цінних наукових праць, які можуть становити для незалежної України не тільки пізнавальний, але й практичний інтерес.

Управа Фондації УВУ в Нью Йорку, яку на той час вже багато років очолював професор Петро Гой, колишній ректор УВУ, відразу після згаданої конференції у Львові активно зайнялася збиранням різних друкованих видань для „Бібліотеки і Архіву української діаспори“. Цей проєкт був останньою творчою ідеєю проф. Петра Гоя, його лебединою піснею, він віддавав йому всі

свої сили, а я був його правою рукою. Вже захворівши, проф. Гой не залишав цієї праці, і незабаром у приміщенні Фондації зібралося багато сотень примірників книжок і журналів, які ми звезли з різних українських установ та організації Східного узбережжя – з НТШ-а, Українського Народного Союзу, Шкільної Ради при УККА, ООЧСУ, СУМ-у, Організації Оборони Лемківщини, Товариства „Самопоміч“ та багатьох інших, а також з приватних бібліотек окремих українських родин і осіб.

Книжка, як відомо, має вагу, є книжки дуже тяжкі, тому ця праця вимагала від нас неабияких фізичних зусиль при розвантаженні з авта, навантаженні на „ганд-трак“ і перевезенні до кімнати Фондації у будинку ч. 136 на Другій Авеню. Там ми сортували видання, пакували, заадресовували і відтак висилали до України,

Частина книжок у «Бібліотеці діаспори» у Львові, яка була заснована головою Фондації УВУ, проф. д-ром Петром Гоем в лютому 1992 р. з нагоди конференції 70-ліття УВУ.

до Львова. Переїнявши ентузіазм від професора Петра Гоя, я у багатьох випадках звозив книжки ручним возиком з різних районів міста Нью Йорку, найбільше – з Четвертої авеню, де розміщується НТШ.

Тут треба згадати, що тодішній директор канцелярії НТШ Микола Галів запакував і заадресував понад 100 пакунків з книжками, і ми вантажили їх на велике тягарове авто.

Книжки з ООЧСУ, УККА, сумівські видання я перевозив ручним візком, а зібрані Шкільною Радою, до Фундації привозив студент Іван Пецух. У підземеллі будинку Товариства „Самопоміч“ ми працювали з мгром Миколою Турецьким, книжки там роками лежали без руху, припалі групим шаром пилюки, треба було кожную обтрусити й обтерти. Видань з Українського Народного Союзу було так багато, що ми їздили до Нью Джерзі тягаровим авто або „венон“, і вже коли УНСоюз перебрався у Парсиппані, ми з Б. Качором, Д. Бугаєм і Лесею Гой ще два рази їздили туди за книжками і журналами. Серед тих видань особливо цінними для читачів в Україні виявляться річники дитячого журналу „Веселка“, видавцем якого багато років був Український Народний Союз.

Для цієї гідної цілі віддали нам свою велику книгозбірню по дружжя Григорій і Теодора Цебрії з Брукліну, передмістя Нью Йорку: в їхній родинній бібліотеці були майже всі видання ООЧСУ і СУМ, а також понад 30 повних річників (11 чисел в році) журналу „Визвольний Шлях“. Сусід пана Цебрія Іван Макар зніс усі ці видання з другого поверху, а відтак помагав мені вантажити їх на авто пана Романа Кучинського, який декілька разів возив ці вантажі до приміщення Фундації УВУ в Нью Йорку.

Пакувати і заадресовувати пачки з книжками нам з панею Лесею Гой активно допомагала студентка з України Л. Романів. Відтак винаймлені Фундацією два великі тягарові авта з книжками ми відправили до двох кораблів у Нью Гейвен, штат Коннектикут, і в Бостоні, штат Масачусетс. Книжки на авта вантажили студенти Іван Пецух і Юрко Гірняк, а контейнери, в яких наші книжки попливли через море, замовляла Ліда Білоус. Юрко Гірняк їздив зі мною аж до Бостону, бо праці вистачало нам обом – як вантажили пачки, так і розвантажували вручну, без жодних механізмів, а в середньому кожна пачка важила 45 фунтів.

Книжковий вантаж на ті два тягарові авта – то був результат нашої безупинної дворічної праці.

З початком 1988 року компанія „Міст“ запропонувала свої послуги і стала забирати з приміщення Фундації зібрані нами книж-

ки і доставляти їх до корабля, що значно зменшило наші клопоти. Хоч усі кошти пересилання книжок в Україну далі покриває Фундація.

Весною 2001 року я відвідав Україну, зокрема Львівський Національний університет ім. Івана Франка, де відбувався конкурс. Як представникові Фундації УВУ і членові управи Літературного конкурсу Фонду Воляників–Швабінських, мені випала честь, разом з іншими членами журі цього конкурсу, вручити нагороди першим лавреатам за їхні твори. Серед них була тільки одна авторка з Америки, а дев'ять – з України.

Наступного дня я мав можливість оглянути Бібліотеку і Архів української діаспори ім. проф. Петра Гоя, у створення якої була вкладена і моя праця. Ім'я проф. П. Гоя цьому інтелектуальному осередкові надала Вчена Рада Львівського університету на чолі з ректором проф. Іваном Вакарчуком. Бібліотекою завідує енергійна і привітна Богданна Присяжна. Вона розповіла про ще не розв'язані проблеми, бо далеко не всі зібрані нами видання вмістилися на великих, від підлоги до стелі, полицях. Чимало книжок і журналів лежать ще у підземеллі.

Але ми здійснили те, що могли, і бібліотека стала дійсністю. До її створення причетні набагато більше людей, ніж я згадав. Усім їм належить щира подяка, усі вони мають добру заслугу перед незалежною Україною.

У Люрді

Спогад

П'ята студентська мандрівка Фундації Українського Вільного Університету (УВУ) "Стежками батьків по Європі" під проводом проф. Петра Гоя, відбула курси в Мюнхені й вирішила відвідати кілька європейських країн. Ми залишили „наші сліди“ в Німеччині, Австрії, Італії і Монако перед нашим виїздом до Люрду у Франції. Туди ми приїхали 29 липня 1985 р., свіже повітря охопило нас після нестерпно гарячої Італії, а чудові краєвиди просто полонили красою. Дійшовши до готелю ми всі тридцять двоє, разом з проф. Гоєм і його помічницею Лідєю Чорною, посідали до першого французького сніданку, а незадовго й обіду.

Мета нашої подорожі була відвідати в Люрді українську католицьку церкву Матері Божої, а також знану „Гроту“, де „Наша Пані з Люрду“ з'явилася вісімнадцять років тому св. Бернадеті Субіру. Після обіду ми одягнулися у вишиванки й пішки помандрували до української церкви. Там парох отець Василь Прийма та отець Богдан Скасків з Америки прийняли нас і показали приміщення.

Церква збудована недавно, у 1981 році, у візантійсько-українському стилі, будував її архітект Мирослав-Данило Німців на місці колишньої французької каплички. Іконостас у церкві мистця Петра Холодного. На муражах представлені релігійні фігури бронзового кольору на темносиньому тлі. Тому, що ми привикли до візантійських малюнків, багатих на ясні кольори, то темні кольори виглядали як незвичайні.

Біля церкви стоїть старовинний історичний будинок, який також належить до парафії. Тут у минулому столітті ночував Наполеон III, і його ліжко збереглося в будинку. Тепер тут живуть наші

сестри, розміщуються парафіяльні бюро. Наша церква в Люрді унікальна, бо вона єдина не французька. Для о. Прийми будування церкви заповнило його бажання служити матері Божій, як він собі постановив з вдячності після звільнення з концентраційного табору в часі Другої світової війни.

Щоб зрозуміти дух Люрду, треба з ним зжитися. Треба брати участь в денних процесіях, машерувати по есплянаді перед базилікою Вервиці, треба бачити „Гроту“, набрати свяченої води, помолитися, роздумувати. Ми почували, що ми в іншому світі, в іншому часі, коли побачили тисячі хворих людей в кріслах, які чекали благословення. Тут далеко від прогресу й модерного життя, правдива віра є лікарством. Ми зайшли до землі, де люди й Бог зустрічаються й договорюються. Коли настала ніч, освітлена базиліка відбивалася на темносиньому небі, а на есплянаді тисячі горючих свічок рухалися та підносилися вгору, почувши слова „Аве Марія“. А зверху базиліки, в горах було видно золоті бані української церкви, які блищали при місячному сяйві.

Вдень ми ще відвідали базиліку Вервиці. По лівій стороні базиліки ми бачили українську капличку, яку українці дістали з Тулюзу, Бордо і Люрду від церковних властей, які опікуються базилікою. Вівтар називається „Україна“ і має дату – 1968 рік, коли ця капличка стала українською.

Учасниця «Стежок по Європі» Софія Качор.

Образи Матері Божої, св. Ольги і св. Володимира виконав мистець Михайло Дмитренко, а ікони — мистець Омелян Мазурик. Всі офіційні документи про передачу каплички в плястиковій торбі сховані в стіні ззаду одної з ікон. Там ми помолилися за український нарід і наших рідних.

На другий день вранці ми приготувалися їхати до недалеких Піренеїв. Поїхали на південь до Гаварні, маленького села поблизу французько-іспанського кордону, огороженого з усіх боків зеленими горами. Місцеві французи, в синіх беретах, принадажували нас усмішками і їздою на ослі. Великий водоспад потягнув нас в мандрівку, яка відпружила нас духово і скріпила фізично. Після цієї короткої екскурсії ми повернулися до Люрду і стали готуватися до дальшої подорожі, до Монтро у Швейцарії.

Оксана ЛУЦЬКА

Діяльність Фондації УВУ (1975 – 2005)

Потреба створення постійної установи для фінансової допомоги Українському Вільному Університетові у повоєнних роках ХХ сторіччя стала пріоритетним завданням для колишніх випускників, студентів тієї самотньої Української Вищої Школи в західному світі, в Мюнхені. Основою створення Фондації УВУ в Америці стало вже існуюче тоді Товариство приятелів УВУ, що діяло в стейті Нью Джерзі, та яке згодом перестало бути активним. В 1975 році відбулися установчі збори Фондації УВУ в м. Пасейку, Нью Джерзі, на яких головою Фондації було обрано мгр-а Івана Буртика.

Вид на залю Річних зборів у Фондації УВУ, лютий 1994 р.

Управа Фондації УВУ.

1-ий ряд, зліва: Леся Гой, д-р Яр Моцюк – фінансовий референт, проф. Петро Гой – голова Фондації УВУ, п-ні Оксана Луцька – референт преси;
2-ий ряд: мгр Теодор Воляник – член управи, Борис Дацків – член комітету «Дахав», проф. Василь Лучків – заступник голови д-р Дмитро Боднарчук – секретар, мгр Лідія Чорна – асистент програми «Стежками батьків», мгр Іван Буртик – член управи Фондації УВУ.

В 1977 році централю Фондації було перенесено до Нью Йорку і там зареєстровано – там вона діє й досі – а очолив її вірний син своєї Alma Mater проф. д-р Петро Гой, подвижник здобування студентських стипендій для УВУ та пізніший ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені.

Ентузіязм нового голови Фондації, заснованої для підтримки студій з українознавства в УВУ, притягнув гурт студентської молоді під назвою “Стежками батьків”, з якою проф. П.Гой мандрував літніми місяцями місцями українських визвольних змагань, захоплюючи молодь історичним минулим нашого народу.

Випрацювавши широкий адресар української діяпори, зокрема наших поселенців у США, Управа Фондації звернулася до української громади з роз’яснювальними відозвами, закликами, проханнями – прийти з фінансовою допомогою Українському Вільному Університетові, авторитетному центрові студій з українознавства, який вишколював кадри вчителів і науковців.

Добра ціль знайшла позитивний і скорий відгук в українській громаді післявоєнних років – тій самій громаді, яка ще так недавно у значній мірі була учасницею повоєнних таборів біженців, бездомних, бездержавних “ізгоїв”. З тяжко запрацьованих і невеликих заробітків та заощаджень вона створила непересічну духовну і культурну цінність для українського народу.

З кожним роком, місяцем і днем Фундація все більше допомагала УВУ, виникали нові й нові постійні стипендійні фонди, старші віком українці записували свої спадки на Фундацію, відсотки з нерухомого капіталу росли, а з ними – кількість студентів, навчання яких оплачувала Фундація в Нью Йорку. Чесна і безкорислива праця Фундації і її керівництва за минуле чвертьстоліття здобула повне довір'я української громади США, яка своєю щедрістю довела майно Фундації до мільйона доларів.

Праця Фундації велася організаційно-фінансовими, інформаційно-пресовими, видавничо-громадськими засобами, які доповнювали один одного та зміцнювали цю перспективну громадську благодійну установу.

Завданням інформаційної ділянки Фундації були щорічні пресові звіти про фінансові надходження до Фундації; розсилання звітних святкових летючок двічі на рік, виступи в україномовній пресі, дописи про діяльність Фундації, про успіхи і потреби Українського Вільного Університету, вислови подяк достойним жертводавцям. Довголітнім референтом преси у Фундації працювала Оксана Луцька, дописи якої публікувалися в часописах “Свобода”, “Америка”, “Національна Трибуна”. Про справи Фундації також постійно інформували члени Управи, зокрема проф. Петро Гой. Звіти зі щорічних зборів Фундації вичерпно інформували громаду про працю Фундації та її фінансовий потенціал.

Ювілейна Конференція в пошану 75-річчя Українського Вільного Університету, яка відбулася 20 квітня 1996 р. в домі НТШ в Нью Йорку

Зліва: проф. П. Гой, голова Фундації УВУ, відкриває конференцію; промовляють: проф. Леонід Рудницький, проректор Анатолій Карась, Львів, ректор УВУ Мирослав Лабунька, проф. Володимир Стойко, проф. Дмитро Штогрин, посол України до ООН Анатолій Зленко.

При столі сидять учасники панелю: ведучий проф. Е. Федоренко, проф. Т. Беднаржова - Прага, проф. Л. Кисілевська-Ткач, проф. О. Куценко - Харків, проф. О. Курпіль - Львів, ред. О. Рожка, д-р А. Шуль, мгр С. Патриляк.

На громадському відтинку праці Фундації УВУ є активним членом української громади Нью Йорку, а її члени беруть жваву участь в житті місцевих українських організацій.

В 1980-их роках минулого століття при Фундації УВУ в Нью Йорку діяли студентські комітети – вже згадані “Стежками батьків”, “Монте Касіно”, “Дахав”. Саме завдяки їхнім успішним акціям було встановлено пропам’ятну плиту в колишньому німецькому концентраційному таборі Дахав, в цей спосіб була відзначена загибель тисяч українців у тому млині смерті.

Для відзначення 1000-ліття Хрещення Руси-України Управа Фундації провела ряд успішних акцій:

а) влаштування серії викладів для молоді. Координаторами-доповідачами курсу були члени Управи Фундації: проф. д-р Дмитро Боднарчук і д-р Василь Лучків;

б) видано стінний “Історичний календар” з кольоровими ілюстраціями мистця Петра Андрусева;

в) видано серію поштових карток “Українці в діаспорі”;

г) разом з Педагогічною комісією “Рідної Школи” в Баффало зроблено спробу видати віде-касєтки про Хрещення Руси-України, для шкільної молоді.

В квітні 1996 року Фундація урочисто відзначила 75-річчя Українського Вільного Університету науковою конференцією, академічним “круглим столом” та багатолюдним репрезентативним бенкетом. Неначе лелеки, що злітаються з різних сторін, з’їхалися колишні студенти-випускники Українського Вільного Університету, щоб вшанувати свою Alma Mater, висловити їй глибоку вдячність та подбати про її майбутнє.

Окрім основних завдань Фундації УВУ – фінансової допомоги стипендіями Українському Вільному Університетові в Мюнхені,

вона зуміла придбати окремі фонди на здійснення важливих для українського народу проєктів. Ініціатором масштабних благодійних починів в ім'я громадських, культурних, релігійних цілей був покійний голова Фундації проф. Петро Ґой, якому українська громада своїми щедрими пожертвами допомагала здійснювати кожен корисний проєкт. Тут варто згадати хоч би Бразилійський проєкт: за княжий дар подружжя Бойчуків – 220,000 американських доларів – було побудовано в бразилійському місті Прудентополісі будинки для сиріт та інтернат для шкільної молоді, що стали культурними центрами для тамтешніх українців. Успішною була збірка (96,000 дол.) на будівництво церкви в Зарваниці, на ліцей св. Йосафата в Бучачі (10,000 дол.), на створення Музею вишитих ікон о. Блажейовського (3,000 дол.) на комп'ютери для Львівського Національного університету ім. Івана Франка (60,000 дол.).

Також значних успіхів за минулі роки досягнула видавнича діяльність Фундації. З допомогою пожертв від української громадськості на видавничі цілі світ побачили чимало історичних, наукових, документальних видань, зокрема “Змагання за Український університет” Василя Мудрого, “Педагогічна спадщина” Григорія

1-ий ряд: мгр І. Городиська-Іванчишин, мгр В. Рак, проф. Л. Рудницький, проф. П. Ґой, ректор УВУ проф. М. Лабунька, д-р Я. Падох, д-р Я. Моцюк, проф. Д. Штогрин, проф. В. Стойко, О. Луцька.

2-ий ряд: д-р А. Шуль. Л. Ґой, д-р І. Гайда, мгр М. Турецький, мгр Т. Воляник, д-р О. Мороз, д-р Р. Борковський, д-р І. Мороз, мгр А. Магун, невід., мгр Е. Гаповський, мгр М. Стойко, проректор ЛДУ А. Карась, проф. Т. Беднаржова, д-р І. Падох, мгр І. Буртик.

Вашенка, "Твори" Августина Волошина, "Нариси історії Магдебурзького права" Тетяни Гошко, книга документів "Акція 'Вісла'" Євгена Місила, "Народовбивство Москви у Вінниці" Олега Романова, "Галицько-Волинська держава" О.Купчинського, "Невинно вбиті" Олега Романова, "Віра, Надія, Любов. Жінки в рядах УПА" М. Панькова, "За тебе, свята Україно" Нестора Мизака та інші видання, які прийшли до рук вдячного українського читача.

До низки корисних і успішно здійснених проєктів, котрі зродилися в стінах ньюйоркської Фундації УВУ, належить створення "Архіву і бібліотеки української діаспори". Завдяки зусиллям голови Фундації та широкому інформуванню в пресі, приміщення Фундації заповнилося горами книжок, журналів, документів, видань української заокеанської преси, що їх дарували українські поселенці США, організації, товариства, родини. Мозольно попрацювали члени Фундації і добровольці, складаючи їх, сортуючи, пакуючи і відвантажуючи до морської пристані, на крабель. Професійно зформовані, зкаталоговані Архів і бібліотека ім. Петра Гоя сьогодні діють при Державному університеті ім. Івана Франка у Львові, надаючи безцінні послуги українській студіюючій молоді, педагогам, науковцям.

З волі достойних жертводавців, родин д-ра Степана та Емілії Воляників і Теодора та Софії Швабінських, фундаторів сторисячного Літературного фонду при Фундації, Фундація УВУ кожного року влаштовує конкурс на найкращий літературний твір.

Перший ряд, зліва: проф. Петро Гой, проф. Микола Богатюк, мгр Володимир Дідович, проф. Григорій Васькович, ректор УВУ проф. Володимир Янів, д-р Володимир Душник, проф. Василь Лучків, проф. Петро Потічний, невідомі.

Управа Фондації УВУ в США в 2005 році.

Перший ряд, зліва: п-ні Оксана Луцька, д-р Володимир Рак, ректор УВУ проф. Альберт Кіна, проф. Володимир Стойко — голова Фондації УВУ в США, колишній ректор УВУ проф. Леонід Рудницький, п-ні Марія П'ятка, ред. Осип Рожка.

Другий ряд: д-р Ігор Гаїда, м-р Ярослав Оберинин, інж. Мирослав Шмігель, м-р Теодор Воляник, м-р Василь Сосняк, м-р Іван Буртик, проф. Євген Федоренко, інж. Мiron Свідерський, м-р Євген Гаповський, п-ні Леся Гой.

Світлина Я. Кушніра.

Управа Фондації тісно співпрацювала з проводом Українського Вільного Університету в Мюнхені, а кожний урядуючий ректор відвідував Фондацію в Америці: д-р Володимир Янів, д-р Теодор Цюцюра, д-р Роман Дrajньовський, д-р Мирослав Лабунька, д-р Леонід Рудницький, д-р Петро Гой, д-р Альберт Кіна.

Висловлюючи глибоке признання українській діянспорі за її творчо-благодійну жертвенність, членам Фондації – за віддану багаторічну працю в ім'я вільної української науки, слід наголосити на особливих заслугах багаторічного голови Фондації св. п. проф. д-ра Петра Гоя, який своєю ясною візією допомоги українознавчим студіям, символом яких є Український Вільний Університет в Мюнхені, зумів захопити патріотичну українську громаду ідеєю створення постійних стипендійних студентських фондів при Фондації УВУ. На його похоронах Фондація і українська громада з сумом і жалем прощала доброго сина свого народу. Після відходу у вічність проф. д-ра Петра Гоя Фондацію УВУ в Нью Йорку на рік часу очолив м-р Теодор Воляник, який був заступником голови, а після того головою було обрано проф. д-ра Володимира Стойка, науковця, історика, громадського діяча.

Закінчуючи короткий огляд діяльності Фундації УВУ в Нью Йорку, з перспективи минулих тридцяти років, можна сміло стверджувати, що результатом подиву гідної жертвності українсько-американської діаспори та муравлиної праці гурту добровольців-патріотів, членів Фундації УВУ – стало створене спільними зусиллями “фінансове чудо”, яке дає можливість Українському Вільному Університетові провадити поза межами України наукову, виховну, видавничу діяльність для добра українського народу.

Осип РОЖКА

Видання Фундації УВУ

"Специфічна діяльність Фундації УВУ охоплює: збереження української свідомості і тотожності, культурної спадщини і традиції серед української молоді, особливо серед студентів вищих навчальних інституцій у США і за кордоном, надавання фінансової і моральної допомоги студентам української мови, історії, культури і географії і інших предметів про Україну, й інституцій, які надають таке виховання; встановити, унапрямувати і підтримувати виховні, харитативні і культурні інституції для сприяння повищим цілям".

(Із статуту Фундації УВУ 2005 року, неофіційний переклад).

Видання Фундації УВУ за останні 15 років відповідають вищеподаним критеріям, особливо у ділянці збереження і плекання національної свідомості і тотожності, культурної спадщини і традиції українського народу, і тим самим викарбовують або збагачують у молоді людини національну духовість, яка робить з неї повноцінного члена української нації і української спільноти.

Вже 30-го грудня 1975-го року, на самій зорі існування Фундації УВУ, часопис "Свобода" повідомляв: "Ціллю Фундації УВУ в США є створити постійну фінансову базу для Українського Вільного Університету у висоті одного мільйона доларів. Нагромаджений капітал залишається власністю Фундації і є контрольований вибраними на Загальних Зборах контрольними органами фундації та федеральним урядом. Лише відсотки з одержаного капіталу дадуть Українській Високій Школі в Мюнхені не тільки можливість існування, але забезпечують свободний розвій вільній українській науці, так нещадно нищеній на поневоленій Батьківщині".

Отже, ішлося про те, щоб допомогти розвитку української вільної науки. До цього аспекту належить і видання книжок, бо Українська наука знаходилася у колоніальних путах, а українські наукові установи виконували московські інструкції.

Для Фондації УВУ відкрилося широке поле діяльності, щоб довести до студентів, українських науковців та співвітчизників злочини московської большевицької системи.

У 1976-му році Дирекція Фондації видала комунікат, в якому повідомлялося, між іншим:

"Коли сьогодні, на наших очах і очах вільного світу, відвічний ворог України - Москва палить українські бібліотеки, нищить українську культуру і її носіїв, ми не сміємо допустити до цього, щоб носії української науки поза межами України - Український Вільний Університет, через фінансові труднощі, мусів тепер сповільнити, або припинити свою творчу працю".

Коли писалися ці рядки, УВУ мав вже 54 роки творчого наукового і видавничого існування за собою, забезпечивши освіту тисячам студентів УВУ у Празькому, а також частинно у Мюнхенському періодах.

1977 року Централю Фондації перенесено з НьюДжерзі до Нью Йорку, у серце Мангетену, де вона й досі успішно діє, — а Фондацію очолив проф. д-р Петро Гой, відомий громадський діяч, один із засновників СУМ в США та активний пластовий діяч, який користувався широкою підтримкою проєктів УВУ в громаді.

В 1980-их роках минулого століття, при Фондації УВУ в Нью Йорку, діяли студентські комітети, як вже згадано у статтях авторів цього збірника, як, наприклад, „Стежками батьків по Європі“, „Монте Касіно“, „Дахав“, завдяки яким досягнуто позитивні результати у розголошенні доброго імені українського народу, присутності українських політичних в'язнів у Дахав, вшановано українських вояків, які загинули на Монте Касіно та у Фехльдбаху, та переведено різні культурні почини, які залишили голосне відлуння в громаді.

Конечно згадати і чергову студентську акцію, яка стала зародком нового виміру діяльності УВУ. У неділю, 19 травня 1985 року, заходами Спільного Українського Студентського Комітету при Фондації УВУ відбулася у присутності громадян Нью Йорку і з участю біля півсотні колишніх в'язнів гітлерівських концтаборів, імпреза, яка відзначала 40-ліття визволення українських політичних в'язнів з тюрем і концтаборів гітлерівської Німеччини. Тут заповіджено творення Інституту Мартирології України та тво-

рення Асоціації дітей колишніх українських політичних в'язнів. Обговорювалося питання творення національного документального центру.

Одним з перших плодів цього задуму було зібрання документального матеріалу про вбивство Провідника ОУН, Степана Бандери. Очевидно, прицілом документації було – зібрати матеріали, які для мешканця советської України, мало обізнаного у справах шантажу і мокрих діл всемогутньої КГБ, в тім часі під проводом Андропова, могли б послужити для точнішої інформації про події з 1959 року і про обставини, в яких загинув Провідник, що знайшли детальне висвітлення в американській і західній пресі.

Під проводом проф. Петра Гоя при Фундації УВУ зібрано кілька тисяч вирізок з преси про вбивство провідника ОУН Степана Бандери та видано монографію "Степан Бандера" з підставовими даними про Провідника ОУН.

Фундація УВУ започаткувала ряд ініціатив для відзначення 1000-ліття Хрещення Руси-України у 1988 році, серед яких влаштування протягом трьох семестрів викладів для молоді у Коледжі Пассейку, Н. Дж., та видано історичний стінний календар з кольоровими ілюстраціями мистця Петра Андрусева, серію поштових карток "Українці в діаспорі". Видано спільно з педагогічною комісією "Рідна Школа" в Баффало візуально-озвучені касети про Хрищення Руси-України, призначені для шкільної молоді. Успіх цього почину спонукав до застанови над дальшою активністю.

Д-р Євген Місило інформує управу Фундації УВУ про свої дослідження фактів нищення українців у Польщі після Другої світової війни.

Можна ствердити, що останні п'ятнадцять років (від початку 1990-их років) Фондація УВУ зайнялася священною місією заповнення білих плям в історії українського народу та друкуванням матеріалів про мартирологію українського народу. Фондація радо підтримує науковців, що займаються науковою діяльністю, або виданням творів, які насвітлюють скоєні злочини проти українського народу колишніми окупантами України і тим насвітлюють ці притінені сторінки в історії нашого многострадного народу.

Почин Фондації УВУ був добрим і він знаходить сьогодні своїх апологетів серед найвищої верстви української інтелігенції.

У передмові до книжки Олега Романова „Західно-українська трагедія у 1941-му році“ відомий літературний критик національного значення Іван Дзюба акцентує потребу дослідження большевицьких злочинів в Україні: „Макабричні злочини большевицького режиму, вчинені в Західній Україні 1941 року, хоч відомі давно в загальних рисах, ще й досі недостатньо досліджені на рівні документальному та в контексті всієї антиукраїнської політики Кремля і міжнародної ситуації напередодні і під час Другої світової війни. Ці найстрахітливіші акти патологічної жорстокости російського большевицького режиму повинні бути розкриті і заставовані не тільки як виклик для істориків, але й для відтворення картини фізично і морально розтерзаної української нації у двадцятому сторіччі. Вартість таких документаций — це данина національній пам'яті, яка повинна зберегти пережите українського народу і яка не сміє забути знущання над власним народом, як гостра пересторога і спадщина нащадкам, щоб минуле не повторилося“.

Ось перелік творів, які видала Фондація УВУ, або які появились за сприянням Фондації УВУ:

1. „Народовбивство в Україні: Офіційні матеріали про масовий терор у Вінниці“, ст. 262., 1994.

Книга вміщує переклад документальних матеріалів Міжнародної Комісії для розслідування масових вбивств у Вінниці у другій половині тридцятих років ХХ-го століття. Справа Вінниці ще повністю не досліджена і тому матеріали творять добру основу для дальшого досліджування могил розстріляних селян.

2. „Акція "Вісла“. Документи. Автор Євген Місило, 562 ст., 1997.

Матеріали розкривають маловідому сторінку терору проти українців в середині ХХ століття, особливо на базі військових доку-

ментів про остаточну розправу з українським населенням Закерзоння акцією „Вісла“, під час якої, за офіційними даними польського війська, вивезено вглиб Польщі понад 140,000 українців.

3. „Віра - Надія - Любов“. За редакцією Марії Панків. 2001, 432 ст.

Це перший том спогадів жінок у серії історико-документальної мемуаристики Українського архіву. В основі книжки десять спогадів, десять життєвих стежин, що виведені із плетива страдницьких доріг, якими йшли сотні тисяч українок. У їхніх серцях, розумах горіла віра у суть, яку Шевченко подав словами: Постраждати за Україну - це щастя, це шлях до безсмертя.

4. „За тебе, свята Україно“. Заліщицький повіт у визвольній боротьбі ОУН, УПА. Книга третя, 418 ст., 2002 р.

Слава Стецько писала на вступі книги: „У книзі „За тебе, свята Україно“ вперше на основі глибоко аналізу знайдених архівних документів та спогадів учасників Визвольних Змагань всеоб'ємно досліджується визвольна боротьба ОУН-УПА за Українську Самостійну Державу. Події відбуваються на території південної Тернопільщини. Загони Української Повстанської Армії вчинили тут відчайдушний героїчний опір поневолювачам. Книга „За тебе, свята Україно“ буде цікавою як для істориків, політологів, письменників, так і для широкого кола читачів, особливо молоді - всім тим, кому не байдужа честь і майбутнє України“.

Видана коштом Фондації УВУ з осідком в Нью Йорку, США, книга присвячена докторові Петрові Гоеві, Ректорові УВУ, співзасновникові і довголітньому голові Фондації з осідком в Нью Йорку.

5. „Змагання за українські Університети в Галичині“, Василь Мудрий. Редактор Олег Романів. Львів—Нью Йорк, 1999.

„Гортаючи цю книжку, читач зауважить одну дуже симптоматичну обставину: незважаючи на те, що події університетського змагу розгортаються в Австро-Угорській імперії, основним суб'єктом гноблення і заборон є польські шовіністичні кола, які аж ніяк не хотіли допускати українців до суспільного рівноправного життя. Книжка наочно показує всю гаму засобів обману та підступних провокацій, що їх стосували шовіністичні польські середовища супроти корінного народу Східної Галичини. Друга праця Василя Мудрого „Боротьба за Український Університет у Львові“ (1921-1925) переносить нас безпосередньо в післявоєнні роки польської окупації, коли влада без зайвих хитрощів і тактичних відступів цілком позбавила українців права на вищу освіту" (Із вступу).

6. Педагогічна спадщина Григорія Ващенка.

Григорій Ващенко, відомий педагог, автор численних статей про національне виховання. Сьогодні в Україні створено Педагогічне Товариство ім. Г. Ващенка, яке поширює ідеї національного виховання професора. Видання його творів на часі, і Фондація вирішила підтримати цей почин.

7. Августин Волошин, „Твори“. Відповідальний редактор - доктор Олекса Мишанич. Ужгород, 1995.

До книги увійшли твори видатного закарпатського українського громадсько-політичного, культурно-національного діяча і педагога, Президента Карпатської України Августина Волошина (1874-1945): спогади, інтерв'ю, політичні виступи, праці про національно-культурне відродження, статті і дослідження з педагогіки, мовознавства та літературознавства, п'єси. Проф. Августин Волошин був останнім Ректором УВУ празького періоду.

8. „Історія літературної критики“ (від початків до кінця XIX століття) Романа Громяка. Тернопіль. 1999, 224 стор.

„Розглядається історія української літературної критики - її виникнення, становлення і розвиток крізь призму естетичної ко-

В бюрі Фондації УВУ в Нью Йорку.

Перший ряд, зліва: мгр Ярослав Обериншич, д-р Володимир Рак, проф. Володимир Стойко, проф. Олег Романів - голова НТШ у Львові, Олександр Сич.

Другий ряд, зліва: п-ні Леся Гой, п-ні Оксана Луцька, мгр Іван Кобаса, п-ні Марія П'ятка, інж. Богдан Качор, мгр Михайло Цвях, мгр Теодор Воляник.

мунікації на тлі методологічних пошуків в Європі; відтворюється рух ідей, оцінок, критеріїв, а також система критичних жанрів, характеризуються особливості різнотипних літературно-критичних дискурсів“.

Навчальне видання вийшло 3,000-им тиражем. Видання здійснене за фінансового сприяння Американської Фундації Українського Вільного Університету.

9. „Нариси історії магдебурзького права в Україні (XIV - Початок XVII ст.)“, автор Тетяна Гошко.

„В роботі зокрема розглядається зв'язок поширення магдебурзького права з німецькою колонізацією, льокаційний та рельокаційний процеси XIV-XVI стт., структура органів самоврядування на прикладах кількох міст та особливості функціонування міських влад. Оскільки магдебурзьке право не було кодифіковане, практично кожне місто послугоувалося своїми власними привілеями... Особлива увага приділена дослідженню магдебургії Львова, оскільки, по-перше, Львів був не просто найбільшим на той час містом України, а й апеляційним центром і правовим зразком для інших українських міст, по-друге, правові норми були перехідними між центрально- і східноєвропейськими типами магдебургій, що дозволяє розглядати проблему в загальноєвропейському контексті“. (З вступу).

10. Степан Ленкавський. Український націоналізм. Том II. За редакцією Олександра Сича. Івано-Франківськ. Лілея - 2003, стор. 528.

До другого тому входять праці, в яких автор аналізує різні сфери суспільного життя СРСР та підсоветської України: політичну, економічну, соціально-демографічну, культурну.

До збірника входять статті Степана Ленкавського, опубліковані в українській еміграційній пресі, й аналітичні матеріали, підготовлені для внутрішнього використання членів ЗЧ ОУН.

Книга розрахована на дослідників української політичної історії, прихильників осмислення політичного процесу категоріями національного інтересу та на масового читача.

Серед різних установ, які сприяли книзі, упорядник висловлює подяку Фундації УВУ за фінансову підтримку видання книги.

11. „Степан Бандера“. Документи про вбивство провідника ОУН Степана Бандери. Зібрав і упорядкував д-р Петро Гой.

Книга представляє собою основні матеріали із життя Степана Бандери, свідчень на суді в Карлсруге та прощальні промови після

втрата Провідника ОУН. Документальні вирізки з газет „Шлях Перемоги“, „Гомін України“, інших чужинецьких часописів та різні маловідомі світлини роблять збірник цінним надбанням.

12. Олег Романів, Інна Федущак. „Західно-українська трагедія 1941“. Львів, НТШ, 2002 р., 432 стор. Тверда обкладинка.

„В книзі представлена репресивно-винищувальна діяльність комуністичного московського режиму в період першої советської окупації Західної України в 1939-41. Центральне місце займають події червня-липня 1941 р., пов'язані з масовим фізичним знищенням в тюрмах і на етапах евакуації української інтелігенції та національно свідомого громадянства Галичини й Волині. На підставі досліджень ЛОТ „Пошук“ публікується найбільш повні списки жертв терору 1941 року. Книга ретельно аргументована спогадами очевидців, документами режиму, світлинами. Матеріали книги формують важливий, документально підтверджений розділ свідчень для майбутнього процесу „Нюрнберг-2“ стосовно злочинців російського большевизму супроти України“ *(Із представлення книжки, гляди обкладинку, останню сторінку).*

13. Олег Купчинський. „Акти та документи Галицько-Волинського князівства XII - першої половини XIV століття. Дослідження. Тексти.“ Львів, 2004, 1282 стор.

„Книжка представляє собою дослідження і найповніше видання текстів актів і документів Галицько-Волинського князівства. Вміщає автентичні та копійні автентичні акти та документи, реконструйовані акти з літописів і літописців, сумнівні щодо достовірності документи, а також документи тогочасних і пізніших сторіч, у яких згадуються відомі і невідомі досі документи князівства. Опрацьовано 227 актів і документів.

Документи „розкривають умови інформування Галицько-Волинського князівства, його соціально-економічні відносини і політичний лад, контакти з іншими землями і державами, внесок у боротьбу з кочівниками, а, крім того, слугують для вивчення права, побуту, культури давньо-українських дипломатичних служб, мови. Видання ілюстроване“ *(З представлення книги).*

14. Готується книга „Що дала Україна світові“. На бажання одного з щедрих жертводавців на Фундацію, Фундація УВУ звернулася до д-ра Олега Романова, який погодився зреалізувати такий проект. Йдеться про вклад української науки і культури у світову цивілізацію. За кілька місяців буде завершеною.

15. Окрім того, Фондація УВУ передруковувала важливіші брошури, які стосувалися мовного питання. До них належить „Кам'яна сокира“ Василя Яворського, що є передруком видання, яке появилось у Відні в 1905 році.

З волі достойних жертводавців, родин д-ра Степана й Емілії Воляників і Теодора і Дарії Швабінських, Фондаторів сотисячного „Літературного Фонду“ при Фондації УВУ, влаштовується щорічно конкурс на найкращі літературні твори.

Впродовж восьми років – 1998- 2005 – журі розглянуло кілька сотень творів з ділянок україністики – белетристики, історії і філософії українською мовою. Призначаються перші чотири нагороди, і переможці конкурсу отримують грошові нагороди. На сьогоднішній день переможцями конкурсу стали біля 60 лавреатів Фонду.

Після відходу у вічність проф. Петра Гоя, Фондація УВУ, очолювана новими людьми, продовжувала реалізувати свої цілі, вичислені в статуткових вимогах Фондації, як і візію свого довголітнього голови. В проміжному часі Фондацію УВУ очолював мгр Теодор Воляник. У квітні 2002 року, на Загальних Зборах вибрано головою Фондації проф. Володимира Стойка. До Дирекції увійшли: заступники - мгр Євген Гановський і д-р Євген Федоренко. Члени дирекції - мгр Теодор Воляник, мгр Богдан Качор, Богдан Гаргай, мгр Іван Буртик, інж. Михайло Цвях, мгр Михайло Оберишин, Оксана Луцька, мгр Іван Кобаса, інж. Мирон Свідерський, мгр Марія П'ятка й мгр Василь Сосяк. Контрольну комісію очолив д-р Володимир Рак, а членами стали Богдан Гаргай і мгр Ігор Гайда.

Ідеалізм і жертвенність далі стояли на порядку дня Управи Фондації. Треба дати признання теперішній Управі під головуванням проф. Володимира Стойка за діяльність Фондації УВУ, яка далі підтримує видання рідкісних творів, які збагачують наукове та культурне надбання українського народу. Цього року появилася унікальна за своїм задумом і виконанням праця Олега Купчинського про Галицько-Волинське князівство; д-р Місило працює над мартирологією українського народу від половини 40-их до половини 50-их років, опрацьовуючи довгий список імен українців, замучених польськими комуністичними органами безпеки.

Ще у 2002 році, в обговоренні ретроспективи праці, на засіданнях Управи Фондації підносилось питання доцільності існування Фондації УВУ і долі Українського Вільного Університету. Стверджувало прикру дійсність, що, незважаючи на те, що УВУ довгими

роками в часі колоніального застою в Україні виконувала ролю речника української вільної науки у світі, свідомо свого завдання, бо українська наука знаходилася в колоніальних путах, — то нова Україна, яка вже існувала одне десятиліття, не спромоглася навіть на найменший жест підтримки Українського Вільного Університету, а тим часом більйони доларів чужинці-правителі переливали на банкові конта до чужих країн. Все ж таки Управа Фундації була переконана, що прийде час, коли Україна стане по-справжньому українською. А тоді знайдуться нові ідеалісти, які будуть готові на посвяту, і збережуть палаючий смолоскип вільної української науки для прийдешніх поколінь. Тепер, коли ця візія здійснюється, маємо повну надію, що український уряд зрозуміє потребу існування УВУ та прийде на поміч Українському Університетові, як тільки на це дозволить його бюджет.

2005-ий рік знаменує 30 років діяльності Фундації УВУ в США. Управа Фундації рішила відзначити цю подію виданням відповідної книги, а особливо — вшануванням жертводавців Фундації, бо діяльність Фундації — передусім їхня заслуга.

Про видання ювілейної книги Фундації УВУ була мова ще в 1995 році. Тоді то й назначено д-ра Євгена Федоренка редактором. Через різні обставини підготовку книги відклали. Однак, вже 9 лютого 2001 року, було ухвалено, що головним редактором збірника про Фундацію УВУ буде ред. Петро Часто. З протоколів засідань Управи з попередніх років виходить, що саме 15 лютого 2003 року, мгр Е. Гановський інформував, що вже зібрав дані на 92 жертводавців на Фундацію УВУ, і що почато працю суттєвого опрацювання життєписів. Дня 5 квітня 2003 року покликано до життя Видавничу колегію у складі: проф. Е. Федоренко, мгр Теодор Воляник, мгр Е. Гановський, проф. Володимир Стойко з позиції голови Фундації. Додатково зголосилися увійти до Видавничої колегії: мгр Іван Буртик, інж. Богдан Качор, Оксана Луцька та мгр Іван Кобаса. Зібрано широкий, та ще не повний матеріал для редакційного опрацювання.

У червні 2005 року, з метою прискорити викінчення матеріалу, Управа Фундації вибрали додатково три особи: мгра Івана Буртика, мгра Євгена Гановського та редактора Осипа Рожку, які доклали зусиль, щоб під проводом Голови Фундації проф. Володимира Стойка довести книгу до викінчення. Сьогодні Управа Фундації далі працює для добра української науки і рідного народу.

На початку 2005 року відбулися Загальні Збори Фундації УВУ, на яких вибрано нову Дирекцію. Професор Володимир Стойко очолив Фундацію УВУ. Заступниками вибрано — мгра Теодора Во-

ляника, д-ра Євгена Федоренка і проф. Леоніда Рудницького; секретарями – ред. Осипа Рожку і мгра Стефана Патриляка; фінансовим – мгра Ярослава Оберишина; референтами преси й інформації стали мгр Іван Буртик, мгр Євген Гановський і д-р Олександр Лужницький; членами Управи – інж. Мирослав Шмігель, Марія П'ятка, мгр Василь Сосяк, інж. Мирон Свідерський і Богдан Гаргай.

Головою Контрольної Комісії обрано д-ра Володимира Рака; членами КК – мгра Ігора Гайду і мгра Богдана Качора.

Тростистами (мужами довір'я) обрано: проф. Володимира Стойка, мгра Івана Буртика, д-ра Аскольда Лозинського.

Головою Статутової комісії обрано д-ра Аскольда Лозинського.

Правним дорадником – д-ра Андрія Зелика.

Директором бюро – Лесю Гой.

Тридцять років діяльності УВУ – це поважний пройдений етап, який знаменує копітку діяльність Управи Фондації УВУ, в якій дехто із членів віддано працює вже 30 років. Безперерійно працювала канцелярія УВУ, яку очолювала пані Леся Гой. Постійно знаходилися тут особи, віддані справам Фондації, які вважали своїм обов'язком безвинагородно допомогти Фондації чи технічною допомогою, а чи писанням матеріалів різного спрямування. Однак, найбільшого відзначення заслуговують жертводавці, які своїми мозольно заробленими грошми вважали за потрібне відгукнутися на заклики Фондації, бо їм була дорога справа української науки та виховання нових поколінь – професійних людей і науковців. Ця шляхетна жертвенність, яка хоч частинно зменшилася, та не вгаває по сьогоднішній день, є запорукою діяльності Фондації УВУ, її служіння українській науці через підтримку Українського Вільного Університету та численних видавничих і наукових проєктів Фондації УВУ, які повністю оправдують існування Фондації УВУ і служать гарантією для дальшої видайности її праці.

Одного ніхто не зможе заперечити: доки жертводавці розумітимуть завдання Фондації УВУ і щедро відгукуватимуться на різні ініціативи Фондації, доти Фондація зможе з гідністю виконувати своє завдання допомоги українській науці й Україні.

Переконлива мова цифр

Задля якомога повнішої інформації про діяльність Фундації УВУ в Нью Йорку треба наголосити, що, крім вузько цілеспрямованої праці – оплати стипендій для студентів і докторантів Українського Вільного Університету в Мюнхені та в інших університетах, при Фундації були створені й успішно діяли ще й ряд специфічних проєктів. Як фінансовий секретар Фундації в 1995-2000 роках, добре знаю про це й охоче розповім у цій книзі, якою ми вшановуємо 30-річчя ньюйоркської Фундації УВУ. Властиво, я відчуваю це своїм обов'язком, оскільки переважна частина фінансової діяльності Фундації лежала на моїй особистій відповідальності, хоч, певна річ, свою працю я докладно узгоднював з покійним головою Фундації УВУ проф. Петром Гоєм.

На стипендії для УВУ в Мюнхені ми щороку передавали приблизно 150,000 доларів, часто – понад наші нормальні спроможності (тобто без врахування відсотків нашого капіталу, вкладеного у банках, про що я згадував на Річних Загальних зборах, вказуючи на те, що надщерблення головного капіталу з постійних стипендійних фондів задля надмірних витрат, тобто перевитрат на стипендії, з часом доведе Фундацію до втрати власного капіталу і до ліквідування самої нашої установи). Для ілюстрації треба згадати, що за час від 1980 до 2003 року включно уділено стипендій для студентів з різних країн, а також з України (після постановня її державної незалежності), які студіювали в УВУ, на суму приблизно 2,000,000 доларів.

З-поміж проєктів, важливих для усієї громади, належить відзначити дуже активну участь Фундації УВУ у збиранні коштів для будівництва собору Пресвятої Богородиці в Зарваниці. Для цього був створений спеціальний збірковий комітет (голова – проф. Іван Головінський, секретар – Богдан Качор). На цей проєкт було зібрано і передано будівничим 96,000 доларів.

Ще одним більшим проєктом була збірка на комп'ютерне обладнання для Львівського Національного університету ім. Івана Франка. На прохання ректора університету, проф. Івана Вакарчука, Фундація оголосила збірку і збрала 60,000 доларів. З них 5,000 доларів завіз до Львова і передав ректоратові Львівського університету особисто я, як фінансовий референт, а 55,000 доларів Управа Фундації переказала на банківський рахунок університету через кооперативу "Самопоміч" у Нью-Йорку. Також для цього ж університету Фундація придбала факс-машину за 2,000 доларів. Дещо меншими за фінансовими розмірами були збірки для Колегії Святого Йосафата в Бучачі, на Тернопільщині (майже 10,000 доларів), та на вишивані ікони отця Д. Блажейовського (3,000 доларів).

Зустріч колишніх в'язнів з нагоди 40-річчя виходу з кацетів.

Перший ряд, зліва: комітет свята: проф. Петро Гой – дорадник, перша голова дахавського комітету мгр Соля Шерг, секретарка комітету Ксеня Йовик, діючий голова Борис Дацків, голова програми «Стежками батьків по Європі» Ліда Чорна, голова комітету Монте Касіно Петро Матіяшек.

Другий ряд, зліва: колишні політв'язні, які були на святкуванні: інж. Володимир Левицький, Федір Луцишин, о. Євген Гарабач, д-р Теодозій Крупа, ред. Роман Ільницький, інж. Іван Кравчук, Дам'ян Кордуба, д-р Богдан Франко-Качмарик, Богдан Качор, Ярослав Клим.

Третій ряд: Володимир Білий, Євген Луковський, Остап Берчук, Гриць Буранич, Микола Зацухний, Іван Гірняк, Микола Кондрин, Володимир Костик, Роман Ковалів, Теодор Крочак, Василь Коваль, Михайло Москаль.

Четвертий ряд: Григорій Цебрій, Теодора Цебрій-Різнюк, Микола Гринів, Стефан Серабін, інж. Володимир Магун, мгр Ярослав Рак, д-р Богдан Рибчук, ред. Василь Пасічник, Володимир Мартинець, Оксана Луцька, Василь Лавро.

Ще коротенько хочу згадати, що, як фінансовий секретар Фундації УВУ, я провадив – безкорисливо, без матеріальної винагороди – працю книговода: виготовляв фінансові звіти і кінцеві баланси українською та англійською мовами, писав листи і звернення до наших жертводавців і подяки їм, вів протоколи з засідань Управи Фундації і з річних загальних зборів, дописував до газет на теми діяльності Фундації УВУ. Також я очолював Бенкетовий Комітет для відзначення 75-річчя заснування УВУ, яке відбулося в Нью Йорку. В 2002 і 2003 роках я був тільки секретарем Фундації, писав протоколи засідань Управи і річних загальних зборів українською і англійською мовою (з української на англійську професійно перекладала моя донька Софія).

До фінансових справ ще треба зарахувати створення Літературного фонду Воляників-Швабінських в сумі 100,000 доларів (юридично оформленого головою Фундації проф. Петром Гоем і мною, як фінансовим секретарем), з відсотків якого журі кожного року нагороджує авторів за найкращі літературні твори та наукові праці.

Помітним вкладом нашої Фундації в культурне життя незалежної України було створення при Львівському Національному університеті ім. Івана Франка Архіву і бібліотеки української діас-

Богдан Качор – фінансовий референт Фундації УВУ в Нью Йорку з директором Видавничого центру університету ім. І. Франка у Львові Ігорем Хом'яком ознайомлюється з працею видавництва, на комп'ютерне обладнання якого Фундація УВУ в Нью Йорку зібрала і передала 60,000 доларів.

Друкарі видавництва Львівського університету ім. І. Франка.

пори, куди Фондація переслала 1,000 пачок з книжками різної тематики, одержаних від таких наших установ, як НТША, Товариство „Самопоміч“, УККА, Шкільна Рада, Український Народний Союз і від приватних жертводавців з їхніх бібліотек.

Відвідавши Львівський університет в 2001 році, я мав приємність переконаватися, яке велике діло здійснила Фондація УВУ, придбавши для цього авторитетного на цілу Україну навчального закладу комп'ютерне обладнання для друкування в університетському видавництві книжок і брошур українською мовою. Директор видавництва п. Ігор Хом'як радо водив мене по всіх службових приміщеннях і показував готову книжкову продукцію, яка щойно виходила з машин.

У листі-подяці на адресу ньюйоркської Фондації УВУ ректор Львівського університету ім. Івана Франка Іван Вакарчук написав: „...Ваш дарунок – це дуже вагомий внесок у подальшу розбудову Львівського Національного університету імені Івана Франка, формування його високої духовної та наукової постави.

Щиро дякуємо усьому колективові Вашої шановної Фондації, і особливо – голові вп. п. професорові Петрові Гоеві та фінансовому секретареві інженерові Богданові Качору – зичимо Вам здоров'я, успіхів у праці, щастя в родині, і сподіваємося надалі на творчу та плідну співпрацю“.

Д-р Євген ФЕДОРЕНКО

Літературний Фонд Воляників–Швабінських

Д-р Стефан і Емілія Воляники.

Подружжя д-ра Степана й Емілії Волянників та Теодора і Софії Швабінських створили 100-тисячний постійний Літературний Фонд при ньюйоркській Фундації Українського Вільного Університету.

Фундатори подарували по 50 тисяч доларів у цей фонд. Цей Фонд заініційований і призначений на винагороди авторам за найкращі твори з україністики (белетристика, історія, філософія), написані українською мовою, а також іншими мовами, зокрема англійською, з прихильним до України змістом. З відсотків Фонду кожного року призначається чотири премії, згідно з рішенням журі цього Фонду. Журі Літературного конкурсу Фонду Волянників-Швабінських при Фундації УВУ діяло в такому складі: д-р Степан Воляник, проф. д-р Петро Ґой, проф. д-р Леонід Рудницький, проф. д-р Тарас Салига (Львів), проф. д-р Володимир Стойко і проф. д-р Євген Федоренко.

Теодор і Софія Швабінські.

У 1999 році, замість проф. Тараса Салиги (оскільки він був кандидатом серед авторів конкурсу), членом журі став проф. д-р Михайло Присяжний зі Львова. Всі згадані особи є членами журі, крім св. п. проф. д-ра Петра Гоя, організатора Фонду Воляників-Швабінських, який діє від 1998 року. Упродовж шести років (1998–2003) журі розглянуло декілька сотень надісланих творів і, впродовж згаданих років, визначило 55 лавреатів премії Фонду.

Український Вільний Університет, як відомо, існує вже понад 80 років в діаспорі. Його факультети дбають про підготування фахівців з української мови, літератури, історії, правників, економістів та знавців суспільно-політичних наук.

Діаспора своїми пожертвами утримує цю вищу школу, випускники якої викладають в університетах і коледжах США, Канади, Німеччини та в інших країнах.

Пан Степан Воляник – адвокат і педагог. Коли радянські війська в 1944 році захопили Тернопіль, родина пана Степана – дружина Емілія й двоє маленьких дітей – залишила рідну землю й помандрувала на Захід. Їхали у товарних вагонах. Раз по раз на поїзд нападали то радянські, то польські партизани. За шість днів доїхали з Сянока до Криниці, а звідти – до Словаччини. Оформивши документи, покинули землі Словаччини й переїхали в табір у Байройті, Баварія. А потім переїжджали спочатку до Лянсгуту, відтак до Шляйсгайму, в передмісті Мюнхену. Звідти наприкінці серпня 1951 року виїхали до США.

У дзеркальній залі Львівського Національного Університету ім. І. Франка під час урочистої церемонії уділення премій переможців Літературного конкурсу фонду ім. Воляників-Швабінських.

При мікрофоні: проф. д-р Володимир Стойко. 17 травня 2004 р.

4 вересня 1951 року транспортний корабель доставив родину Воляників до Нью Йорку. Звідси вона поереїхала до Балтимору в стейті Мериленд, а через рік — до Клівленду в стейті Огайо.

Колишній педагог і адвокат, після шестирічної праці на автозаводі Форда, скінчив у Клівленді школу бібліотекознавства й інформації. Одержав працю в Болдвін-Валес-коледжі у Берії, Огайо. Керував відділом інформації, викладав там російську мову. В 1977 році вийшов на пенсію. Д-р С. Воляник — відомий діяч Шкільної Ради та педагог у Школі Українознавства. Дві донечки вийшли заміж. Родина втішається трьома онуками і, покищо, п'ятьма правнуками.

Не без пригод довелося мандрувати на Захід й родині Теодора та Софії (з Воляників) Швабінських. Пан Теодор був купцем-підприємцем у Бродах, на Львівщині. Коли советські війська зайняли Тернопіль, Теодор і Софія з двома маленькими дітьми залишили Броди. Нелегка була подорож на Захід. Зупинилися на короткий час в Сяноці, а потім, переживши різні небезпечні пригоди воєнного часу, через Угорщину добралися до Австрії. Перебували в перехідному таборі Штрасгофу. Там родину забрали на працю до підприємства, на якому виготовлялися літаки. Щоденно доводилося їм перебувати під бомбардуванням повітряних сил союзників.

Після капітуляції Німеччини родина переїхала з Австрії до Німеччини.

Спочатку зупинилися в перехідному таборі невеличкого містечка Фільсбург, Баварія, а звідти переїхали до Лянсгуту в Баварії. Там жили в таборі втікачів „Лебільштрассе“. Тут в 1946 році народився у щасливих батьків син Орест. В 1949 році родина виїхала до США. Зупинилися в Чикаго, де жив батько Теодора. Там прожили два роки і переїхали до Клівленду, де жив брат Софії, Степан Воляник.

Обоє, Теодор і Софія, працювали на різних роботах... Згодом Теодор влаштувався на постійну працю у фірмі „Дженерал Електрик“. В цій фірмі пропрацював до виходу на пенсію.

Подружжя Теодор і Софія Швабінські добре виховали своїх дітей. Дві доні і син здобули університетську освіту. Обоє батьків тепер на пенсії, радіють з трьох своїх онуків і однієї правнучки.

Добродії-фундатори Літературного фонду Фундації Українського Вільного Університету — д-р Степан і Емілія Воляники та Теодор і Софія Швабінські є клясичним зразком щирої любови, відданости й патріотизму, зразком людей з глибоким розумінням праці для відродження й незалежнення рідної Батьківщини — України.

Лавреати Фонду Воляників–Швабінських 1998–2003

1998-ий рік.

2-га премія:

В. Д. Онищенко – за працю „Філософія духа“;
Оксана Пахльовська – за італомовну історію української культури
„Civiltà Letteraria Ukraina“.

3-тя премія:

Нестор Мизак – за книжку “За тебе, свята Україно” (книга перша).
Василь Слапчук – за книжку “Укол годинниковою стрілкою”.

Першій премії не виборували нікого.

Окремих відзнак удостоєні: Богдан Бойко, Володимир Гузій та Степан Ткачук.

Переможці літературного конкурсу Воляників-Швабінських.

Сидять зліва: Михайло Пилипчук, Ірина Калинець, Василь Тракало.

Другий ряд: представник Фондації УВУ і Фонду Воляників-Швабінських
Теодор Воляник, Тарас Салига, Антоніна Листопад і Євгенія Божик.

Третій ряд: Михайло Гнатюк, Леонід Рудницький – член журі,
Юрій Шаповал, Михайло Присяжний – член журі.

Неприсутні: лавреати Ігор Мойсеїв і Марта Тарнавська.

1999-ий рік.

1-ша премія:

Василь Тракало – за книжку „Колонія“;

Тарас Салига – за книжку „Слово Благовісту“.

2-га премія:

Антоніна Листопад – за книжку „Свячена вода“;

Михайло Пилипчук – за книжку „За кулісами“.

3-тя премія:

Ігор Мойсеїв – за працю „Храм української культури“;

Михайло Гнатюк – за працю „Іван Франко в літературно-естетичних концепціях його часу“;

Юрій Шаповал – за працю „Діло“ (1880–1936).

4-та премія:

Євгенія Божик – за книжку „Троянди для ровесника“;

Ірина Калинець – за працю „Слово о полку Ігоревім“;

Марта Тарнавська – за книжку „Тихі розмови з вічністю“.

2000-ий рік.

1-ша премія:

Анатолій Погрібний – за книжку „Розмови про наболіле, або Якби ми вчилися так, як треба...“;

Степан Пушик – за книжку „Ватра на Чорній горі“.

2-га премія:

Павло Штепа – за книжку „Московство“;

Роман Кудлик – за книжку „Нічне збирання винограду“.

3-тя премія:

Володимир Сергійчук – за працю „Етнічні межі і державний кордон України“;

Степан Козак – за „Warszawskie Zeszyty Ukrainoznawstwa“;

Петро Кононенко – за працю „Феномен української мови“.

4-та премія:

Нестор Мизак – за книжку „За тебе, свята Україно“ (книга друга);

Володимир Кондзолцьо – за працю „Історія середньовічної філософії“;

Василь Лизанчук – за працю „Завжди пам’ятай: ти українець!“.

2001-ий рік.

2-га премія:

Лариса Крушельницька – за книжку „Рубали ліс – спогади галичанки“;

Дмитро Юсип – за книжку „Ця Богом послана Голгофа. Критика, публіцистика“;

Степан Хороб – за працю „Українська релігійна драма кінця XIX – початку XX століття“.

3-тя премія:

Микола Скорський – за працю „Тодось Осьмачка: життя і творчість“;

Людмила Тарнашинська – за працю „Сезон вічності. Літературно-критичні тексти“;

Леонід Куценко – за книжку „Тло і постать Dominus Маланюк“;

Петро Щербань – за працю „Національне питання в сім'ї“.

4-та премія:

Іван Шагай – за книжку „Село Бишки“;

Леся Бондарук – за книжку „Михайло Сорока“;

Володимир Качкан – за книжку „Хай святиться ім'я Твоє“;

Іван Костира – за книжку „Думи та легенди“.

Першій премії не виборов ніхто.

2002-ий рік.

2-га премія:

Кость Черемський – за книжку „Шлях звичаю“;

Петро Кононенко і Тарас Кононенко – за працю „Освіта ХХІ століття: філософія родинності“;

Олександр Сич – за працю „Український націоналізм. Твори Степана Ленкавського“.

3-тя премія:

Володимир Сергійчук – за працю „Військові історичні праці і спомины Всеволода Петрова“;

Гаврило і Валентина Чернихівські – за працю „Оксана Лятуринська“;

Петро Шкраб'юк – за книжку „Крехів“.

4-та премія:

Людмила Качмар – за працю „Галичина в політичному житті наддніпрянських емігрантів на початку ХХ століття“;

Микола Козак – за книжку „Моє шаленство“;

Андрій Скоць – за працю „Поеми Івана Франка“;

Віктор Міщанич – за книжку „Хутори ви мої, хутори“.

Першій премії не виборов ніхто.

2003-ій рік.

1-ша премія:

Анатолій Карась – за працю „Філософія громадянського суспільства в класичних теоріях і неklasичних інтерпретаціях“;

Петро Перебийніс – за книжку „Чотири вежі. Лірична діалогія“.

2-га премія:

Маркіян Мальський, Михайло Мацях – за працю „Теорія міжнародних відносин“;

Михайло Лукінюк – за працю „Обережно: міти!“.

3-тя премія:

Василь Боровий – за книжку „Полинова сага. Поезії“;

Сергій Квіт – за працю „Основи герменевтики“.

4-та премія:

І. В. Запоточний, В. І. Захарченко – за працю „Державне регулювання економіки“;

Зоя Гостева – за працю „Слово про слово“;

Марія Зобенко – за працю „Українське небо Олеся Гончара. Есеї, студії, полеміка“.

Відзначено:

Петра Боярчука – за книжку „Дорогами болю“;

Нестора Мизака – за працю „За тебе, свята Україно“. Заліщицький повіт у визвольній боротьбі ОУН-УПА“. Книга третя;

Євгена Федоренка – за редагування праці „Шкільна Рада, 1953–2003)“.

Співпраця з українськими університетами

Студенти УВУ з України

Новий і свіжий струмінь долучився до праці Фондації Українського Вільного Університету відтоді, як Україна в 1991 році стала суверенною й незалежною державою. Звичайно, дедалі міцніють дружні і творчі зв'язки з Україною. Фондація з повною відповідальністю намагається фінансово сприяти студентам з України, які бажали б здобути чи доповнити свої студії в Українському Вільному Університеті в Мюнхені.

Завдяки стипендіям Фондації УВУ в США, від 1 січня 1999 року до 31 серпня 2002 року закінчили студії в УВУ магістерками і докторатами сто тринадцять осіб. На Філософічному факультеті двадцять сім осіб одержали ступінь магістра, а двадцять вісім – ступінь доктора наук. На факультеті права і суспільно-економічних наук двадцять сім осіб одержали ступінь магістра, а двадцять дев'ять – ступінь доктора, одна особа одержала ступінь доктора на україністичному факультеті.

Олександр Панченко – магістер права, габілітований доктор, викладає в УВУ.

Ми хотіли б ознайомити наших читачів з декількома особами, які закінчили студії в УВУ і тепер займають відповідні становища в науковому та суспільно-громадському житті.

Ось декілька визначних культурних діячів, котрі здобули докторати в Українському Вільному Університеті:

Дмитро Степовик – доктор з філософії. Він є одним з провідних сучасних мистецтвознавців;

Євген Сверстюк – доктор філософії, відомий публіцист і релігійний діяч;

Тарас Салига – доктор філософії, відомий літературознавець, професор Львівського університету ім. Івана Франка;

Іван Білас – доктор права – депутат Верховної Ради декількох скликань, військовий діяч;

Людмила Пекарська – доктор філософії, київський мистецтвознавець, тепер – науковий співробітник Британського музею в Лондоні. Спеціалізується в пошуку втрачених українських давніх скарбів та в поверненні їм властивого українського імені;

Микола Когутяк – доктор філософії, професор Прикарпатського університету в Івано-Франківську;

Олег Вівчаренко – доктор права, військовий суддя в Івано-Франківську, доцент Прикарпатського університету;

Андрій Зачепа – доктор філософії. Полковник, доцент Військової академії у Львові.

Бібліотека діаспори у Львові

Про бібліотеку й архів української діаспори у Львові та про її важливу роль, яку вона виконує для України, писав проф. Михайло Присяжний, декан факультету журналістики Університету ім. Івана Франка, в матеріалі «Книги вертаються в Україну». У 1992 році ще ніхто не знав, якою буде подальша доля України, але вже тоді ентузіясти передбачали і вірили, що Україна стане вільною по-справжньому.

У лютому 1992 року, у Львові, в Університеті ім. Івана Франка, відбулася конференція на тему «Український університет вчора і

Студенти з України, гості й професори перед Українським Інтернатом у Мюнхені, літо 1992.

У першому ряді, зліва: д-р В. Лучків, д-р Д. Степовик, д-р С. Злупко, мгр В. Леник, дир. Укр. Інтернату. М. Ковалишин, декан М. Гнатюк, д-р Є. Сверстюк, доцент М. Осадчий, проф. Г. Швидько, д-р В. Кампо, пані Леся Гой, ректор УВУ П. Гой, проф. Л. Юзьков, проф. Д. Штогрин, мгр М. Равич і пані Р. Савчук.

сьогодні». У тій конференції брали участь представники УВУ, а між ними проф. Петро Гой, тодішній ректор УВУ. У висліді конференції проф. Петро Гой запропонував створити при Львівському Університеті «Бібліотеку - архів української діаспори». Нелегко було зважитися деяким особам, які мали на той час вплив, бо Україна була молодою державою, але все таки зверхники порадилися між собою і погодилися з пропозицією проф. Гоя.

Після повернення до Америки, проф. Гой звернувся із закликом до людей у пресі скласти свої цінні бібліотеки для висилки до України, роз'яснюючи їм рішення конференції. На ту пропозицію відгукнулися приватні особи з Канади, Англії, Німеччини, Америки. І так на протязі років Фундація УВУ в США інформувала громаду про збирання книжок і так добра слава допомогла справі увінчатися успіхом.

І наприкінці 1992 року на адресу Львівського державного університету ім. Івана Франка із США прибув надзвичайно цінний вантаж. Старанням Фундації Українського Вільного Університету в США, яку очолював на той час д-р Петро Гой і який був ініціатором створення Бібліотеки діаспорних видань у Львівському університеті, при посередництві благодійної установи „Сейбр“, до фондів Бібліотеки й Архіву української діаспори долучено понад 11 тисяч

Заступник голови Фундації УВУ

мгр Теодор Воляник відвідав «Бібліотеку і архів української діаспори» у Львові.

Зліва: мгр Теодор Воляник, доцент Богданна Присяжна — завідувача бібліотекою і декан Михайло Присяжний.

При вході до «Бібліотеки діаспори» ім. професора Петра Гоя.

Зліва: д-р Петро Матіяшек, проф. Володимир Стойко — голова Фондації УВУ в США і доцент Богданна Присяжна — директор бібліотеки у Львові.

книг та періодиків, зібраних за океаном, які допоможуть студентам і науковцям західного регіону України глибше пізнати історію, перипетії багаторічної національно-визвольної боротьби, старання різних наукових шкіл, які започатковувалися в Україні, але в силу історичних обставин змушені були розвиватися на чужині.

У 155 пакунках – неоціненні дарунки: Українського Народного Союзу, Наукового Товариства ім. Тараса Шевченка (видання різних років НТШ), Українського Конгресового Комітету Америки, Організації Оборони Чотирьох Свобід України, Організації Оборони Лемківщини, а також родинна бібліотека проф. Петра Гоя і його дружини Лесі. Зворушує увага окремих шановних

Працівниця дбайливо впорядковує бібліотеку для користування студентів і всіх зацікавлених.

земляків, які розуміють важливість повернення в Україну духових та наукових надбань діаспори. Із вдячністю згадуватимуть у Львові панів: Григорія Цебрія, Олександра Коновала, Олександру Олійник, Григорія Дякуна, Юрія Мочулу, Василя Скомського, Мирославу Савчак, Володимира Лизогуба, Володимира Папугу, Павла Німця, Петра Гарайду, Лева Галаса, Гілярія Зарицького, Антона Вацлавського, Андрія Філя, Марію Рудницьку, які побажали, щоб періодики і книжки з їхніх власних книгозбірень приносили користь молодій незалежній державі. На покриття коштів пересилки книжок в Україну щиро згадуємо перших жертводавців – Марію Рудницьку, яка зложила 300 доларів, і Оксану Луцьку – 200 доларів.

Актуальні сьогодні також видання Спілки Української Молоді, Пласту, ОДУМ-у, бо вони допомагають швидшому налагодженню організованого молодіжного життя в Україні.

До Львівської Бібліотеки було передано 1,006 пачок з книгами.

Деякі видання з першого заокеанського надходження знайшли вдячних читачів та дослідників у Києві, Харкові та в інших містах України, бо, завдяки домовленості УВУ та Міністерства освіти України, при університетських бібліотеках різних міст також створюються Бібліотеки української діаспори заходами Фондації УВУ. Наприклад, до Коломиї вже надійшло 95 пачок, до Івано-Франківська – 118, до Києва – 49, до Чернівців – 45, до Стрия – 8 пачок, та в інші місцевості.

У 10-ліття заснування Бібліотеки діаспорних видань у Львівському університеті їй було присвоєно ім'я її засновника проф. Петра Гоя.

Леся КОСИК,
директор ПІУВУ у Мюнхені

Фундація УВУ в Нью Йорку допомагає у праці Педагогічного Інституту УВУ у Мюнхені

Майбутнє української спільноти як в Україні, так і в діаспорі залежить у великій мірі від учителів, які виховують нове покоління свідомих громадян, як це показав приклад Майдану. Всім відоме гасло: „Які вчителі – таке суспільство“, бо школа зароджує почуття громадянина-патріота.

Розуміючи вагу тієї справи, Український Вільний Університет вже від 1977 року провадив окремі чотиритижневі Педагогічні курси зі 120 годинами занять. Від 1981 р. Педагогічні курси складаються вже з двох сесій по 120 год., одна наголошує методику навчання, а друга –через рік – поглиблення знання викладового предмету. У 1988 р. Професорська Колегія УВУ, на підставі 12-літньої безперервної успішної праці Педагогічних курсів, затвердила створення Педагогічного Інституту УВУ.

Учасники Програми підвищення кваліфікації українських учителів світу Педагогічного Інституту УВУ спочатку походили із Західної діаспори, а саме з таких країн: Австрія, Англія, Аргентина, Бельгія, Бразилія (Курітіба і Парана), Голляндія, Еспанія, Італія, Канада (Едмонтон, Вінніпег, Саскачеван, Торонто, Монреаль), Німеччина, Франція і США (Нью Йорк, Нью Джерзі, Сиракюзи, Рочестер, Чикаго, Клівленд). Згодом прибули українські вчителі з Югославії, Польщі, Чехословаччини, а пізніше з Казахстану, Латвії, Литви, Росії (Кубань, Татарстан), Румунії, Словаччини, Хорватії, разом з 22 країн світу.

З проголошенням незалежності України Педагогічний Інститут УВУ запрошує до участі молодих учителів з усіх областей України, столиці Києва і Автономної республіки Крим. У кожній сесії нашої програми звичайно беруть участь по одному вчителю з області, надаючи при тому спеціальну увагу вчителям із південних і східних областей. До сьогодні учасниками сесій були 140 вчителів України, а цього року ще запрошуємо 11.

Від самого початку праці Педагогічних курсів УВУ, а згодом Педагогічного Інституту УВУ, Фундація Українського Вільного Університету в Нью Йорку розуміла важливість удосконалення кваліфікації українських учителів і надіялася їх допомогами, без яких їхній побут у Мюнхені не був би можливим. Ця справа виглядає так і сьогодні. Учителям діаспори часто фінансово допомагають брати участь у нашій програмі самі школи, або їхні опікуни, різні громадські організації, але учителям з України та Східної діаспори допомогу на доїзд до Мюнхену, оплату за навчання, медичне забезпечення надає переважно Фундація УВУ в Нью Йорку. Учасники програми Педагогічного Інституту часто висловлюють свою вдячність жертводавцям на стипендійні фонди і відданим організаторам їх не тільки в особистих листах-подяках Фундації УВУ в Нью Йорку, викладацькому зборові Педагогічного Інституту УВУ, але також на сторінках своїх льокальних газет.

Абсолютенти сесії «Б» Програми підвищення кваліфікації Педагогічного Інституту УВУ і викладачі, 30 липня 2004 р.

Сидять: ректор – проф. д-р Альберт Кіна
і директор – проф. д-р Леся Кисілевська-Ткач.

У першому ряді, праворуч: проф. Анатолій Погрібний;
у другому ряді, ліворуч: д-р Микола Шафовал. Мюнхен.

Сьогодні молодь України по-геройськи стала на боці правди, прав людини, справжньої волі для чесних громадян, і ми дуже горді, що й молоді віддані вчителі зі східних областей, будучи учасниками нашої Програми, брали активну участь у змаганні, незважаючи на важкі умови, а навіть тілесні ушкодження за участь у маніфестації, як, наприклад, у Донецьку. Ось кілька привітів від них з Майдану:

„Щастя Вам, миру, злагоди, подальшого поступу на шляху формування справжніх українців із числа Ваших студентів! Замість листівки – фото Майдану, де відбувається Помаранчева революція, я не змогла бути осторонь і була там!“ – Людмила Огарьова, Лубни, Полтавська обл.

„Україна переможе! Я вірю, що Ви з нами! З повагою і неймовірною вдячністю за науку!“ – Тамара Сасько, Полтавщина.

„Хочу подякувати Вам за можливість ще раз перегорнути сторінки Нашої історії, за можливість глибоко усвідомити свою причетність до найтолерантнішого, волелюбного і самодостатнього народу. Я пишаюся тим, що я Українка попри всі незгоди! У цьому натхненні є велика частка і Вашої праці, яка є сходиною у розумінні свого місця і ролі у суспільному житті в такий непростий час для Моєї України!“ – Ірина Білай, Дніпропетровська обл.

„Дякуємо Вам за щастя спілкуватися з Вами! У нас зараз неспокійно, але ми живемо надією, що правда і справедливість переможуть! – Луганці“.

„Живемо з надією на Україну і Бога. Більше чекати нічого й ні від кого, нема сенсу. Хай весь Новий Рік буде для усіх нас суцільним Різдвом Христовим, як символом початку нового життя!“ – Валерій Бабенко, Макіївка, Донецька обл.

І дійсно, правда і справедливість перемогли! Щиро віримо, що збільшиться число жертводавців на таку корисну ціль і тим вони засвідчать свою свідомість тої великої ролі, що припала Фундації Українського Вільного Університету в Нью Йорку в справі допомоги у створенні дійсно кращого майбутнього нашого народу!

Ювілейні святкування 75-річчя Вільного Університету в Нью Йорку

Заходами Фундації Українського Вільного Університету в Нью Йорку проведено урочисті святкування 75-річчя достойного Ювілята – Українського Вільного Університету, твердині української науки і духовости поза межами України. Іскра збереження національних, духовних, культурних цінностей українського народу, запалена на початку нашого століття, пройшла кордони трьох країн, осяяла ясным смолоскипом несення правди про Україну новітніми апостолами – вихованцями Українського Вільного Університету.

Ювілейні святкування розпочались в суботу, 20 квітня 1996 р., о 10-ій годині ранку, в залах Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, Науковою Конференцією, в якій взяли участь науковці України і діаспори. Конференцію відкрив проф. д-р Петро Гой, голова Фундації УВУ, колишній ректор і викладач УВУ, тепло привітавши доповідачів і присутніх гостей, і передав проведення конференції проф. д-рові Володимирові Стойкові, який представив доповідачів і теми їхніх доповідей.

Конференцію започаткував ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені проф. д-р Мирослав Лабунька темою: „УВУ в Ювілейному році“. Ректор УВУ передав щирий привіт від сенату УВУ, викладачів, студентів за відзначення 75-річчя, а зокрема висловив глибоку подяку Фундації УВУ в Нью Йорку та її голові проф. д-рові П. Гоеві та всім жертводавцям. Доповідач висловив своє вдовolenня з відбутих уже ювілейних відзначень у Мюнхені (Німеччина) і в Києві (Україна), що пройшли достойно, з признан-

ням праці УВУ в його сімдесятип'ятиріччя. У своєму слові-доповіді ректор д-р М. Лабунька щиро і переконливо накреслив картину тієї унікальної української Високої Школи, яка пройшла пороги трьох країн у часах воєнного лихоліття і пронесла печать української духовності її славних творців, та й сьогодні є охоронцем української науки в світі.

Доповідач підкреслив фінансові проблеми Українського Вільного Університету під сучасну пору. У празькому періоді УВУ фінансово забезпечував чеський уряд з його президентом Г. Масариком, який доброзичливо ставився до післявоєнних студентів — вихідців з України. Німецький уряд у Бонні від 1945 року допомагав фінансово УВУ, але з відновленням незалежної Української Держави німецький уряд відмовляється далі давати фінансову допомогу, мотивуючи тим, що український уряд повинен цікавитися долею Українського Вільного Університету в Німеччині, але покищо український уряд не виявив жодних спроб допомагати УВУ фінансово. Основна допомога УВУ — це українська громада діаспори, Церкви, а найбільшу допомогу дістаємо від Фундації УВУ в США.

Другу доповідь на тему: „У боротьбі за українську національну ідею“ (до 75-річчя УВУ) виголосив проректор Львівського Державного Університету проф. д-р Анатолій Карась, гість з України, який привітав також від ректора Львівського Університету проф. д-ра Вакарчука. Доповідач високо оцінив жертвенність української еміграції, зберігання духовних цінностей свого народу і передання молодшому поколінню, наповнюючи їхні душі гордістю за національну спадщину. В сучасній Україні, вважає доповідач, відчувається брак тієї національної гордості, що є наслідком довголітнього впливу російської настанови про перевагу російської науки і культури в усіх ділянках життя, ціллю якої було перетворити український нарід в аморфну масу без історичної пам'яті. Новостворена Бібліотека Української Діаспори, заініційована колишнім ректором УВУ проф. д-ром Петром Гоєм при Львівському Університеті ім. Івана Франка в Україні, — наголосив доповідач, — це вагома духовна і культурна допомога читачеві в Україні та дружній вияв співпраці УВУ з матірними навчальними структурами.

Наступну доповідь виголосив проф. д-р Леонід Рудницький на тему: „На службі української діаспори — 75-річчя Українського Вільного Університету“. Український Вільний Університет, храм української науки народу без держави, став, — підкреслив доповідач,

— синтезою української і західноєвропейської науки („І чужого на-
учайтесь і свого не цурайтесь“ *Т. Ш.*). Впродовж 75-ти років УВУ
був національною твердиною української науки, національних
традицій та гордістю і захистом мови і культури недержавного на-
роду, що викликав повагу до свого народу. Викладачі цього уні-
кального Університету весь цей тривалий час були носіями
національної ідеї та благородних ініціатив. Український екзиль-
ний Університет розбудовував гуманістичні науки, поставивши ак-
цент на студії філософії, історії культури, національної ідеї, які бу-
ли знехтувані комуно-московською владою на українських землях.

Проф. д-р Дмитро Штогрин говорив про „Інтеграцію викладів
у студіях високих шкіл Заходу“, вказуючи на те, що мандрівка Ук-
раїнського Вільного Університету по чужих порогах не давала
можливості розгорнути повністю науково-дослідницьку працю
УВУ та стати таким стабільним, як інші державні університети.
Багато документальної праці визначних українських науковців
пропало, а період „Віденської“ історії УВУ ще чекає свого
дослідника. Доповідач, який є головою і основником Асоціації ук-
раїнських програм дослідчих наук при Іллінойському Універси-
теті в Урбана-Шампейн (Ілліной), подав цікаві статистичні дані
про працю і вклад українських науковців-дослідників — алюмнів
УВУ — в чужих університетах і бібліотеках. З мурів університетсь-
ких залів УВУ впродовж 75-ти років вийшло вже декілька поколінь
українських науковців, дослідників, які поширюють знання про
Україну, її науку, культуру. Чимало докторантів УВУ з успіхом пра-
цюють в чужих високих школах західних країн, де вносять свою
духовість та поширюють правду про Україну, хоч робити це дово-
диться нелегко, — зауважив доповідач, — бо наші історичні недру-
ги різними способами заглушували правду про Україну серед на-
укових середовищ Заходу. Тому великою заслугою Українського
Вільного Університету діаспори та його випускників є інтеграція
наукового дорібку УВУ в студіях Високих шкіл Заходу.

* * *

Після обіду того самого дня відбувся симпозіум „круглого сто-
ла“ на тему: „Український Вільний Університет: вчора і сьогодні“. В
симпозіумі взяли участь: проф. д-р Тетяна Беднажова, Карло-
вий університет у Празі, проф. д-р Леся Кисілевська-Ткач, дирек-
тор Педагогічного Інституту УВУ, мгр Осип Рожка, головний ре-
дактор газети „Америка“, С. Петруляк, США, проф. Ольга Куценко,
Харківський Університет, Ольга Курпіль, Львівський Університет.
Ведучий симпозіумом проф. д-р Євген Федоренко, а коментатор —

проф. д-р Андрій Шуль. Д-р Є. Федоренко відкрив симпозіум, привітавши присутніх, та представив учасників симпозіуму.

Першою промовляла гостя з Праги проф. д-р Т. Беднажова, авторка чотирьох праць з ділянки педагогіки та автор книжки: „Августин Волошин – державний діяч, політик, дослідник“. Насамперед гостя передала українській діаспорі привіт від українців Чеської Республіки. Вона коротко проаналізувала творення Українського Вільного Університету в Празі 1921 р., коли замовкло українське слово в Україні, а у Львові польська влада заборонила створити український Університет. У празькому періоді УВУ став базою української науки, виховував українських дослідників-науковців. Для прикладу: проф. Горбачевський став ректором Медичного Інституту при Карловім Університеті в Празі, а о. д-р А. Волошин – президентом Карпатської України, останнім ректором УВУ празького періоду, визначним дослідником і борцем за Україну, який загинув у 1945 році в комуно-московській катівні.

Проф. д-р Леся Кисілевська-Ткач, автор двох посібників, директор Педагогічного Інституту УВУ, говорила про свої зусилля для вишколу українських вчителів. Кожного року в УВУ в Мюнхені проходять літні 4-тижневі педагогічні курси, на яких навчаються вчителі з України, Литви, Угорщини, західної діаспори методики української мови та як викладати її чужому елементові. В Україні сьогодні треба змінити систему шкільництва, тому УВУ повинен збільшувати число стипендістів з України, розвинути видавничу діяльність для випуску нових підручників. Педагогічний Інститут УВУ в Мюнхені є кузнею національної свідомості, бо «які вчителі – таке виростає покоління», закінчила доповідачка свої дослідження.

Мгр О. Рожка висловив свої думки про „Майбутнє Українського Вільного Університету“. Доповідач коротко зробив підсумки проведеної праці УВУ впродовж 75-ти років, ствердивши, що ця унікальна українська висока школа на чужині сповнила завдання, які були накреслені її творцями-основниками. УВУ став „меккою“ української науки в західному світі, української культури, національної спадщини. Фундація УВУ в США активізувала молодь діаспори розшуками слідів історичної спадщини по країнах Європи („Стежками батьків“, „Монте Касіно“), яка також відвідала німецькі концтабори, де каралися і гинули українські в'язні. Доповідач вважає, що УВУ повинен ще далі існувати за кордоном, що в нього збуджується деякий сумнів, чи варто переносити УВУ в Україну на сучасному етапі існування Української держави, бо

українська державна мова ще й тепер переслідується у власній самостійній державі. „Тож майбутнє УВУ покищо в руках діяспори!“.

Докторант УВУ мгр С. Петруляк з великим признанням висловився про працю Українського Вільного Університету, який є наче маяк української мови, культури і волі. УВУ міг би стати духовним банком для України.

Ольга Куценко, проф. Харківського Університету розглядала тему: „Духовна спадщина і роля УВУ в Україні“. Молода вчена, привітавши з 75-річчям УВУ, назвала його храмом української науки і культури. В сучасній Україні відчутний „злам, криза українських інтелектуальних прошарків“. УВУ повинен почати „штурм“ за зміну системи навчання в Україні та підготувати добрих адміністраторів для шкіл.

Останнім доповідачем цього наукового симпозіуму була Світлана Курпіль, проф. Львівського Університету, яка висловила цікаві думки про достойного ювілята – УВУ, пройдений шлях та його майбутнє. На думку гостей з України, місія УВУ – це вирощування нових науковців України. Молодь України талановита, але зараз дезорієнтована. УВУ потрібний Україні для виховання, поширення патріотизму, поглиблення духовної скарбниці українського народу. Очі молоді України звернені на Захід. Треба збільшити стипендії УВУ для студентів з України. Вона також радить видати українсько-англійський словник.

Проф. д-р Андрій Шуль прокоментував думки учасників симпозіуму, як калейдоскоп різних прагнень, ідей і побажань до УВУ в майбутньому.

В дискусії взяв голос постійний представник України до Об'єднаних Націй амбасадор Анатолій Зленко, колишній міністер закордонних справ України, який привітав УВУ з 75-річчям та високо оцінив заслуги УВУ, який в різних періодах нашого століття був міжнародним джерелом інформації, пізнання потенціалу української нації та її інтелекту. Він оптимістично висловився про майбутнє УВУ, який стане осередком новітніх будівничих не лише для Заходу, але й для української держави.

У жвавій дискусії, в якій брали участь доповідачі наукової конференції, висловлено чимало здорових думок, ідей і побажань.

Закриваючи цей успішний симпозіум, д-р Є. Федоренко подякував усім його учасникам і дискуснтантам за широку панораму думок, ідей і побажань.

Два знаменні ювілеї

У суботу, 12 листопада 2005 року, у „Рамада Інн.“ в Іст Гановер, Н. Дж., відбулося гарне відзначення двох ювілеїв — 85-ліття існування неповторної інституції — Українського Вільного Університету та 30-ліття Фундації УВУ, яка існує виключно на пожертвах українського громадянства в США, що досі з повним вирозумінням ставилося до потреб української вільної науки.

Бенкет, при участі більш як сотні громадянства, почався о 7-й годині вечора. Були присутні магістри, доктори, професори університетів, Ректор УВУ Альберт Кіпа й академік Леонід Рудницький, Президент УВАН проф. д-р О. Біланюк, представник НТШ д-р Володимир Андрушків і представники наукових інституцій, члени Управи Фундації УВУ (теперішньої та минулих) і представники громадських організацій.

Перед бенкетом відбувся панель „Між минулим і майбутнім: УВУ у ХХІ-му столітті“, який почався о год. 1:30 по полудні. На панелі виступали д-р Іванна Ратич, професор-емерит Ратгерського університету, донька відомого українського науковця і першого Ректора УВУ Мюнхенського періоду професора Івана Мірчука, яка поділилася спогадами про свого батька і УВУ в 1945-46 роках. Вона пригадала присутнім, як проф. І.Мірчук, за допомогою американських військових властей, успішно відновив діяльність УВУ у Мюнхені. Проф. д-р Олекса Біланюк говорив на тему УВУ між минулим і майбутнім — про роль УВУ у відношенні до України — Україна входить в Європу через УВУ, при цьому наголосивши дві високі прикмети УВУ: рівень її професорів та безпосередній спосіб знайомити студентів і науковий світ із здобутками західної цивілізації. Мгр Іван Буртик розвинув тему „УВУ і східна діаспора“,

але через обмаль часу зупинився на Казахстані. Ведучий панелем відчитав дві доповіді: Лесі Кисілевської-Ткач-Косик — про діяльність педагогічного інституту, через який пройшли вже сотні учителів з України, та проф. д-ра Миколи Шафовала, тема якого складалася з шести точок: УВУ з ретроспективи 85-ліття, з перспективи сьогодення, у перспективі майбутнього, у перспективі відновлення української державности, у перспективі євро-інтеграційних процесів і у вимірі української діаспори. Ведучий, після короткого історичного вступу, зосередився на причинах сучасної матеріальної ситуації УВУ — сприймання УВУ в Україні і американсько-канадською еміграцією.

Всіх панелістів можна спільно охарактеризувати як таких, які всеціло підтримували та гаряче підтримують далі існування УВУ. Під час дискусії були численні питання, і всі вони були виявом турботи про різні можливості вижиття УВУ в теперішньому часі, коли УВУ прямо зданий на ласку жертводавців і часткову допомогу Баварського Уряду. Україна, як вільна та самостійна держава, за останніх 14 років не виявила багато зацікавлення існуванням УВУ. Без допомоги Фондації УВУ, яка цього року забезпечила УВУ 66 відсотків бюджетних витрат, перспективи існування УВУ були б невиразними.

Свято відкрив Голова Бенкетового Комітету мгр Іван Буртик, який підкреслив неповторність УВУ, котрий проіснував за межами Батьківщини дев'ять декад від часу свого заснування у Відні 1921 року та був пристанищем для колишніх вояків, які хотіли здобути вищу освіту, й української молоді, яка з політичних причин опинилася за кордоном. Мгр І. Буртик вказав на появу в останніх роках численних фондів: всі вони шукають підтримки громади, однак за жертводавцями лишається основний вибір — зрозуміти першочерговість і злободенність справи, для якої шукається грошової підтримки, а в цьому випадку це — існування УВУ та діяльність Фондації УВУ.

Голова Бенкетової Комісії представив ведучого вечором д-ра Аскольда Лозинського — відомого суспільно-громадського діяча та Президента Світового Конгресу Українців, який попросив о. Романа Мірчука до молитви.

Гарні слова молитви припали до душі учасникам бенкету, бо в молитві було відображено найважливіше: УВУ був продовженням боротьби, у цьому випадку інтелектуальної, після втрати незалежності Української Держави у боротьбі за УССД у 1917-21 роках. Інтелектуальне виховання нових поколінь стало завданням УВУ.

І з цього завдання УВУ, за Божим благословенням і за жертвенною підтримкою громадянства, повністю вив'язався.

Ведучий вечором попросив вшанувати всіх, хто відійшли у Вічність, а Іван Буртик відчитав декілька заслужених імен: „Вже від довшого часу в нашій спільноті майже зникла добра прикмета вшановувати ще за життя заслужених суспільно-громадських діячів та добродіїв, а ще скоріше забуваємо про них по їхній смерті. Тому Дирекція Фондації рішила відновити цей добрий і корисний звичай, щоб цією згадкою вшанувати їх пам'ять та їхній великий вклад праці для нашої спільноти“.

Голова Бенкетової Комісії пом'янув тих, що відійшли від нас, які за останніх 59 років присвятили дарово свій час і зусилля для створення Фондації і розвитку УВУ. А це були: проф. Василь Лев, довголітній голова Делегатури УВУ в Америці, основоположник Товариства Алюмнів і Приятелів УВУ і опікун створеної Фондації УВУ; проф. Осип Андрушків, член Делегатури, невтомний працівник і організатор членів Товариства Алюмнів і Фондації; проф. Ярослав Падох, правний радник, співосновник Фондації і творець її статуту; проф. Василь Стецюк, член Делегатури і невтомний організатор допомоги УВУ; д-р Петро Богданський, всеціло відданий і жертвенний потребам УВУ, Тов. Алюмнів і співосновник Фондації; д-р Петро Гой, невтомний працівник і довголітній голова Фондації, творець і опікун програми „Стежками Батьків по Європі“; д-р Володимир Гординський, невтомний співорганізатор членства, організатор льотерійного проекту, з якого прихід був початковим капіталом Фондації, також був головою Комітету відзначень 50-ліття УВУ; д-р Михайло Сосновський, автор численних статей про УВУ і Фондацію, член співосновників Фондації, який помер таємничою смертю; інж. Володимир Бакалець, невтомний організатор Товариства Алюмнів, проєктодавець цього року, їх видання і продажу для сплати будинку УВУ, співосновник і член управи Фондації й довголітній член Контрольної Комісії Фондації; проф. Іван Рудакевич, довголітній книговод і фінансовий секретар Тов. Алюмнів; мгр Іван Кобаса, член Фондації і допоміжна канцелярійна сила; д-р Роман Кос, невтомний організатор Алюмнів і збірщик допомоги УВУ; д-р Мирослав Бих, жертводавець і радник програмових акцій; мгр Імре Кардашинець, талановитий організатор Товариства Алюмнів і допомоги УВУ; д-р Олександр Ничка, співосновник Фондації і перший фінансовий; інж. Михайло Шпонтан, член Фондації, книговод і фінансовий; інж. Михайло Цвях, фінансовий Фондації; Любомир

Гуменюк, член управи Фондації; інж. Микола Турецький, член управи Фондації.

У часі вечора рівнож окремою хвилиною мовчання вшановано професора Олега Романова, Голову НТШ в Україні, відомого всім учасникам Бенкету, який на початку листопада ц. р. відійшов у Вічність.

Голова Фондації УВУ професор Стойко виголосив змістовне слово про значення Фондації УВУ як установи, яка фінансово підтримує УВУ вже 30 років і за цей час виділила стипендій на понад два мільйони доларів. Фондація обстоювала права українського народу та спростовувала наклепи, які ширила ворожа українству советська наука. Доповідач висловив подив відносно українського емігранта, який, прибувши до США, мусів був важко заробляти на кусень хліба для втримання родини, однак розумів ширші потреби українського народу, потребу вільної української науки і тим самим допоміг розбудувати Фондацію УВУ.

Тоді, як українська наука в Україні була підкорена потребам окупанта, національний інтерес нації диктував створення власного наукового центру, яким став Український Вільний Університет, який пригорнув тисячі студентів, а також дав можливість праці українським науковцям, які опинилися на Заході. Бесідник коротко згадав про стан в УВУ після проголошення української незалежності – про студентів з України, які стажувалися в УВУ, чи закінчили тут свої студії та мали можливість познайомитися з життям на Заході. Похвалив працю Педагогічного Інституту, в програмах якого брали участь сотні учителів з України.

Доповідач поділився коротко надбаннями Фондації за 30 літ свого існування. Головною в цьому виявилася видавнича діяльність і сприяння виданням, які опрацювали мало відому тематику, особливо білих плям в історії України. До них належать: „Народобивство“ — збірка документів про розстріли у Вінниці, книга д-ра Місила „Акція „Вісла“ — про виселення українського корінного населення із Закерзоння, рівнож підтримали фінансово документацію польською мовою про виселення українців, деякі твори мемуаристики з часів визвольної боротьби, наприклад, „За Тебе, Свята Україно!“, книга про розстріли українських патріотів по тюрмах Західної України п. н. „Західно-українська трагедія“, підготовлена Олегом Романовим, який кілька днів тому відійшов у вічність, а також великий збірник документів Галицько-Волинської Держави, які опрацював д-р Олег Купчинський. Це тільки кілька творів, які вочевидь ілюструють діяльність Фондації.

Створення Бібліотеки Діаспори при Національному Львівському Університеті ім. Івана Франка з кількох тисяч книг, надісланих з ініціативи Фундації УВУ та через Фундацію УВУ, це – заслуга колишнього Голови Фундації УВУ проф. Петра Гоя та всіх ентузіастів, хто йому в цьому віддано допомагав, як наприклад, Т. Воляника.

Зорганізування корисної для студентської молоді програми „Стежками батьків по Європі“ для розкриття свого коріння та пережиття батьків мало більше заслуг, бо в наслідку в Монте Касіно віддано честь українським воїнам, котрі служили в армії Андерса, а також запрошено монахів-бенедиктинців із славного в європейській західній культурі місцевого монастиря молитися за їхню героїську пам'ять. Окрім того студенти відвоювали від адміністрації дахавського концентраційного табору смерти справедливе право на назву української тотожності для тих українських політ'язнів-українців, які тут були приречені на смерть. У селі Пух встановлено пропам'ятну таблицю для блаженної Едігні, яка була правнучкою Ярослава Мудрого, дочкою Анни, королеви Франції, й яка вибрала монаше життя та померла біля Мюнхену в ореолі святости.

Заслугою Фундації УВУ є встановлення Премії „Воляників-Швабінських“, яка діє від 1998 року і сьогодні в Україні набрала популярности. Ще недавно „Літературна Україна“ від 13 жовтня, пишучи про премію під промовистим заголовком „Єднає континенти“, вказала на те, що „Це істинно міжнародна відзнака, яка за престижністю вже стоїть поряд із премією відомих меценатів Антоновичів“. Від самого початку було біля 80 лавреатів.

Ще раніше, завдяки жертвенності наших меценатів Миколи і Марії Бойчуків, які пожертвували через Фундацію УВУ 220 тисяч доларів на побудову трьох будинків для дітей сиріт у Прудентополі, Бразилія. Так що роля жертводавців є неодмінною.

Тоді Голова Фундації Володимир Стойко попросив до себе Ректора Альберта Кіпу і вони вручили грамоти вдячності та признання за вклад праці у Фундацію УВУ й Український Вільний Університет. Грамоти одержали (не вказуємо титулів): Василь Сосяк, Ігор Гайда, Нестор Олесницький, Аскольд Лозинський, Оксана Луцька, Леся Гой, Богдан Качор, Василь Лучків, Дмитро Боднарчук, Іван Марченко, Осип Рожка, Євген Гановський, Ярослав Оберишин, представник родини Швабінських, Марія П'ятка, Олена Бобеляк. Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч“ одержала грамоту признання та вдячності, яку перебрав

Мирослав Шмігель, рівнож і Фундації „Спадщина“ в Чикаго уділено грамоту на руки Юліяна Куляса, яку йому переслано.

Наспіло ряд привітів на Бенкет, більшість з яких не відчитувано. Окреме значення мають привіти від українського духовенства: о. парох церкви Св. Івана Хрестителя у Виппані Роман Мірчук відчитав привіт від Владики Василя Лостена, великого приятеля та жертводавця Фундації УВУ, який, на жаль, не міг прибути на свято.

Гарний привіт надіслав Митрополит Філядельфійський Стефан Сорока, в якому високо цінує діяльність Фундації й УВУ.

Приємною несподіванкою був привіт від УПЦ Київського Патріархату за підписом Філарета, Патріарха всієї Руси-України, який відчитав А. Могучий. Тут сказано про важливість установи та про наукову роль, яку УВУ відіграло в 20-их і 30-их роках в гостинній Празі та в Німеччині.

Після цього ведучий вибрав відповідний час, щоб представити головний стіл (справа наліво): о. мітрат Роман Мірчук, Голова Українців Казахстану Михайло Парипса, представник НТШ Роман Андрушків з дружиною, колишній Ректор УВУ та Голова Світової Управи НТШ Леонід Рудницький з дружиною, теперішній Ректор УВУ Альберт Кіпа з дружиною, Володимир Стойко з дружиною, професор Ратгерського Університету д-р Іванна Ратич, гість з України Олександр Ірванець, Президент УВАН д-р Олекса Біланюк, Аскольд Лозинський з дружиною.

Усний привіт склали Голова Українців Казахстану, а в імені УККА — Екзекутивний Секретар Марія Дупляк, яка, між іншим, складала велике признание діяльності УВУ. Вона, зокрема, сказала: „... ми добре розуміємо важливість такої Фундації для продовження розвитку української науки і культури та високо цінимо щедрість жертводавців, які підтримують працю університету“.

З приводу ювілею наспіли привіти від наукових установ і громадських організацій: від Львівського Національного Університету за підписом ректора Івана Вакарчука, від Наукового Товариства ім. Шевченка в США за підписом Лариси Онишкевич і НТШ в Україні за підписом Олега Романова й Олега Купчинського, від Шкільної Ради УККА за підписом д-ра Євгена Федоренка, від молодечої організації Пласт — Пластової Старшини за підписом Ігора Микити, від Іллінойського Університету за підписом проф. Дмитра Штогрини, від Товариства „Української студіюючої молоді ім. Міхновського“ за підписом Павла Бандрівського, від УККА — за підписом Михайла Савківа, мол., від Українського

Народного Союзу – за підписом Президента Стефана Качарая, Українського Братського Союзу – за підписом Ярослава Гавура – голови та Христини Шабловської – секретаря, Об'єднання Вояків II Дивізії УНА – за підписами Івана Буртика, Володимира Васьківа та Володимира Яніва, від ЗУАДК-у – за підписом Лариси Кий, від Організацій Державного Відродження України – за підписом Олександра Процюка, ОЖ ОЧСУ – за підписом Люби Сілецької та Марії Лозинської, від ГУ ООЧСУ – за підписом Михайла Козюпи, від Української Фундації „Спадщина“ за підписом Юліяна Куляса та чек на суму 25,000 доларів. З Харкова привітав свято ювілею української вільної науки письменник Фідель Сухоніс.

Скрипаль-віртуоз зі Львова Мар'ян Підвирний „справді чудово“, як це захоплено повторювали при столах, виконав кілька відомих музичних творів: Андрея Бочеллі „Never say goodbye“, вальс Штравса, „Чорнобривці“, „Танго“ та „Чардаш“ Монті.

Приємну несподіванку зробив поет і драматург Олександр Ірванець, який тепер перебуває у Філядельфії при Університеті Ля Саль як стипендіат Фундації Фульбрайта, який скомпонував і відчитав поему з нагоди 85-літнього ювілею УВУ. Поема звучала доступно, а картини, які виринали, лоскотали уяву асоціаціями, які були гідні поета.

Основну доповідь на святі обох ювілеїв виголосив ректор УВУ д-р Альберт Кіпа. Двадцятихвилинне слово було добре обдумане, з цікавими даними та логічними доказами, яке слухалося легко, бо автор промови постарався підмурувати його фактами та цитатами і виголошував з переконанням та добірною українською вимовою.

Так довідуємося, що „упродовж 24-річного пражського періоду в УВУ викладали 34 звичайні професори, три надзвичайні професори, 15 доцентів і 10 викладачів і лекторів. Відбулося 132 надання наукового ступеня, з яких 37 – на „Філософічному факультеті“ та 95 – на „Факультеті права та суспільно-економічних наук“. А далше цікаво було послухати, що „за час мюнхенського періоду з'явилося разом 208 наукових видань різного напрямку. За останніх 15 років (від часу проголошення незалежності України) відбули промову 45 студентів з України і 42 здобули дипломи магістра. Багато випускників УВУ були або є сьогодні міністрами, членами Верховної Ради, судьями Українського Конституційного Суду, ректорами, деканами та професорами українських університетів...“.

Ще зачитуємо уривок – закінчення слова Ректора: „Український Університет, це неповторне явище та визначний здобуток української діаспори, це смолоскип, запалений малою групою вче-

них і журналістів, фанатиків української науки, який світить вже 85 успішних років, і наш святий обов'язок берегти його.

Після цього відбулася церемонія вручення золотої медалі для Фундації УВУ за заслуги для УВУ та проф. Володимирові Стойкові, яку, однак, буде передано пізніше.

Чотирьох заслужених працівників Фундації, які закінчили студії в УВУ, піднесено до гідності Почесних Сенаторів УВУ: д-ра Ярослава Моцюка, мгра Теодора Воляника, д-ра Євгена Федоренка, д-ра Лесю Кисілевську -Ткач.

Після цих проголошень Ректор УВУ вбрався в церемонійну багряно-чорну кирею, характеристичну для церемонійних промов на Українському Вільному Університеті, та повідомив офіційно, що Сенат УВУ та Ректор одноголосно вирішили надати звання Почесного Доктора д-рові Степанові Волянику (на жаль, відсутнього) й мгрові Іванові Буртику. Промотором був д-р Володимир Стойко, який відчитав грамоту по латині, а в. о. декана „Філософічного факультету„ був професор Леонід Рудницький. Ректор УВУ Альберт Кіпа вручив документ Почесного Докторату мгрові Іванові Буртику, який зворушено подякував за таку високу честь.

У часі вечора Аскольд Лозинський проголосив, що, окрім 25,000 доларів від „Спадщини,“ наспіли пожертви у сумі 14,000 від Володимира Балабана та 500 доларів від Кредитівки СУМ-а в Йонкерсі.

Кінцеве слово надано о. Романові Мірчукові для проведення молитви, що він і зробив, взиваючи до допомоги Матері Божої, заїнтонувавши молитовну пісню „О, спомагай нас, Діво Маріє...“.

**Документи
про Фундацію УВУ
та додатки**

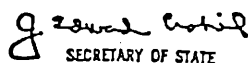
Додаток 1.

Дозвіл уряду Нью Джерзі на створення Фундації УВУ

FILED & RECORDED

OCT 20 1975

CERTIFICATE OF INCORPORATION
OF

SECRETARY OF STATE

THE UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION

TO: The Secretary of State
State House
Trenton New Jersey 08625

1. The name by which the corporation is to be known in law is:

THE UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION.

2. The purposes for which it is formed are:

a. To preserve Ukrainian conscientiousness and identity, cultural heritage and tradition among Ukrainian Youth especially among students of higher educational institutions, in the United States of America and abroad;

b. To provide financial aid and moral assistance to the students of Ukrainian language, history, culture, geography and other subjects on Ukraine, its past and present, and to the institutions which provide such education;

c. To establish, direct and support educational, charitable and cultural institutions for the furtherance of the above objectives;

d. To publish, circulate, and sell publications and to exercise any, and all, and every power in carrying out the corporation's- purposes that may be conferred upon corporations formed under the Non-for-Profit Corporation Law of the State of New Jersey;

e. To receive and acquire by grant, gift, purchase, devise, bequest or otherwise, as may be lawful, money and real and personal property of any kind, and to hold, accumulate; invest and reinvest, or dispose of such property, or the income derived therefrom for the furtherance of the above objectives;

f. To receive, raise, maintain, administer and to distribute funds, or the income therefrom, for the purposes specified above;

g. To purchase, lease, hold, sell, develop, mortgage, convey or otherwise acquire or dispose of real or personal property necessary, proper or incidental for the carrying out of the purposes of the corporation;

h. To encourage the promotion and establishment of subordinate and subsidiary branches at any place and to have the general supervision and government thereof, with power to grant charters to said subordinate or subsidiary branches;

i. To conduct this activity and to achieve these objectives without pecuniary profit;

j. This corporation is not organized for the pecuniary profit of its directors, officers or members, nor may it issue stock or distribute dividends, and no part of its net income shall inure to the benefit of any officer, director or member, and any balance of money or assets remaining after the full payment of corporate obligations of any kind shall be devoted solely to the charitable, educational, and benevolent purposes of the corporation.

3. The corporate office shall be located at 240 Hope Avenue, Passaic, Passaic County, New Jersey. The corporate activities shall encompass the entire State of New Jersey, all other States of the United States of America and any part of the Eastern or Western Hemisphere as the Trustees, Directors, and Officers may decide.

4. The number of Trustees shall be three (3) for the first year of the corporation's existence, and the names and post office addresses of the Trustees' selected are as follows:

John Marchenko, 129 Westervelt Place, Passaic, N.J. 07055

John Burtyk, 214 * 6th Street, Clifton, New Jersey 07015

Eugene Fedorenko, 10 Marston Drive, Morris Plains, N.J. 07950

5. The name and post office address or the resident agent of said corporation upon whom process against the corporation may be served is:

John Burtyk, 214 * 6th Street, Clifton, New Jersey 07015

5 A. Upon the dissolution of the Corporation, the Board of Directors shall after payment of all liabilities, dispose of all the assets of the Corporation exclusively for the purposes and in such manner or to such an organization or organizations organize and operated exclusively for charitable, educational, religious or scientific purposes as shall at the time qualify for exemption under Section 501(c)(3) of the internal Revenue Service Code of 1954.

5 B. This foundation, will not, as a substantial part of its activities attempt to influence legislation, or participate to any extent in a political campaign for or against any candidate for public office.

5 C. Any Trustee or any Director of the Foundation, may, by written instrument, signed and acknowledged resign his office. The number of Trustees shall be at all time not less than two (2), and the number of Directors at all times shall be not less than four (4) at all times, and whenever for any reason the numbers are reduced to less than required, there shall be and at any other time may be, appointed one or more additional Trustees or Directors. Appointments shall be made by the Trustees or Directors for the time in office by written instruments signed and acknowledged. Any succeeding or additional Trustee or Director shall upon his acceptance of this office by written instruments signed and acknowledged, have the same powers, rights and duties as his predecessors. None of the Trustees or Directors shall be required to furnish any bond or surety. None of the Trustees or Directors shall be responsible or liable for the acts or omissions of any other of the Trustees or any predecessor, or of a custodian, agent, depository or counsel, selected with reasonable care.

5 D. This foundation is to be governed in all respects by the laws of the State of New Jersey.

6. The Board of Directors for the first year shall be five (5) in number and the names and addresses of the Directors are as follows:

Alexander Nychka, 43 Van Winkle Avenue, Passaic, N.J. 07055

Halyna Bobylak, 18 Portland Avenue, Clifton, N.J. 07011

Peter Goy, 101 * 2nd Avenue, New York, New York 10003
Yaroslav Padoch, 71 East 7th Street, New York, New York 10003
Imre Kardashinetz, 108 W. Newell Ave., Rutherford, N.J. 07070

7. Membership of the Corporation shall consist of persons, who are in the agreement with the purposes of the Corporation and are willing and randy through their work and contributions to fulfill the above purposes.

8. The Corporation shall engage only in activities, which accomplish one or more of such exempt purposes as are specified in Section 501(c)(3) of the Internal Revenue Code.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, the incorporators of the above named corporation; have hereunto signed this Certificate of Incorporation on the 28 day of February, Nineteen Hundred and Seventy Five.

Signed, Sealed and
Delivered in the Presence
Of:

Nestor L. Olesnycky
NESTOR L. OLESNYCKYJ
Attorney-at-Law of New Jersey

John Marchenko (L.S.)
JOHN MARCHENKO

Alexander Nyckko (L.S.)
ALEXANDER NYCHKA

Halyna Bobylak (L.S.)
HALYNA BOBYLAK

Eugene Fedorenko (L.S.)
EUGENE FEDORENKO

John Burtyk (L.S.)
JOHN BURTYK

Peter Goy (L.S.)
PETER GOY

Yaroslav Padoch (L.S.)
YAROSLAV PADOCH

Imre Kardashinetz (L.S.)
IMRE KARDASHINETZ

Додаток 2.

Статут Фундації УВУ

BY-LAWS OF THE UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, INC.

ARTICLE I. NAME, PRINCIPAL OFFICE AND TERRITORY OF ACTIVITY

- Section 1. The corporation shall be called "The Ukrainian Free University Foundation, Inc., hereafter, in this document, shall be referred to as "the Foundation."
- Section 2. The principal office of the Foundation shall be in the City of New York, in the County of New York and the State of New York. The Board of Directors may change this location at any time.
- Section 3. The Foundation may engage in activities throughout the United States and such other places as shall be decided upon by the Board of Directors.

ARTICLE II. LEGAL BASIS

- Section 1. The Foundation is organized under a Certificate of Incorporation dated February 28, 1975, and filed on August 29, 1975 in the Department of State of the State of New Jersey.
- Section 2. The rules governing the Foundation are contained in these By-Laws, adopted by the first General Meeting on Nov. 8, 1975, and as amended by subsequent General meetings.

ARTICLE III. PURPOSE AND MEANS

- Section 1. The purposes of the Foundation are set forth in Article II of the Charter (Certificate of Incorporation). The specific purposes are: to preserve Ukrainian conscientiousness and identity, cultural heritage and tradition among Ukrainian youth especially among students of higher educational institutions in the United States of America and abroad; to provide financial aid and moral assistance to students of Ukrainian language, history, culture, geography and other subjects on Ukraine, its past and present, and to institutions which provide such education; to establish, direct and support educational, charitable and cultural institutions for the furtherance of the above objectives.

- Section 2. The Foundation shall realize its purposes in accordance with the provisions of the Charter, and means which are in accord with the law and needs of the Foundation.

ARTICLE IV. MEMBERSHIP

- Section 1. The Membership of the Foundation shall consist of persons who are in agreement with the purposes of the Foundation, and are willing and ready through their work and contribution to fulfill the above purposes.
- Section 2. The Foundation shall have the following classes of membership: Founder, Patron, Benefactor, Contributor and Member. All must be sponsored by two existing members of the Foundation, in good standing, and approved by the Board of Directors.
- Section 3. The following lifetime payments in the aggregate shall determine the type of membership: \$10,000- Founder, \$5,000-Patron, \$1,000- Benefactor, \$500- Contributor, \$100- Member.
- Section 4. Any member can resign from the membership in the Foundation at any time upon giving a written notice to the Board of Directors.
- Section 5. A member of the Foundation who no longer qualifies for membership as provided in the Certificate of Incorporation (ARTICLE VII) may be suspended by a 2/3 vote of the Board of Directors. He shall be notified in writing by the Board of Directors of his suspension and a date of hearing for the disposition of his membership status in the organization. A suspension may be appealed to the General Meeting.

ARTICLE V. GOVERNMENT

- Section 1. The governing bodies of the Foundation shall consist of:
- a) General Meeting
 - b) Board of Directors
 - c) Board of Trustees
- Section 2. The duties of the governing bodies of the Foundation are exercised pursuant to the laws of the U.S., the State of New Jersey, the Certificate of Incorporation and these By-Laws.

ARTICLE VI. GENERAL MEETINGS

- Section 1. The General meeting shall be the highest governing body of the foundation. It shall resolve all matters of the Foundation and elect members of the Board of Directors, Auditing Board and the Board of Trustees.
- Section 2. Unless otherwise ordered by the Board of Directors, the General Meeting shall convene annually in the 1st. quarter. The Board of Directors shall advise all members of the Foundation of the place, time, and agenda of the Meeting at least three weeks in advance. The announcements will be made in the Foundation's Bulletin, or major Ukrainian newspaper.

- Section 3. The General Meeting shall be chaired by an elected Chairman, Vice Chairman and Secretary.
- Section 4. The General Meeting shall resolve all matters before it, by a simple majority of vote/ except in matters concerning amendments of these By-Laws and the dissolution of the Foundation.
- Section 5. Decisions concerning amendments of the By-Laws shall be by 3/4 of those members present at the meetings.
- Section 6. All recommendations for the amendment of the By-Laws must be submitted, in writing, to the By-Law Committee not less than thirty (30) days prior to the date of the General Meeting.
- Section 7. The dissolution of the Foundation shall be decided by 3/4 of the vote of those members at the meeting.
- Section 8. The voting at the General Meeting shall be overt. On a motion of 1/3 of the present regular members, the Chairman of the General Meeting shall order secret balloting.
- Section 9. Each member regardless of class shall cast one vote. Section 10. There will be no voting by proxy.
- Section 11. The members of the Foundation present at the General Meeting shall constitute a quorum, provided that not less than three of the elected officers of the Board of Directors are in attendance.
- Section 12. A Special General Meeting may be called by the Board of Directors, or on a written demand of 1/3 of the membership, or by the unanimous vote of the Auditing Board, or the unanimous vote of the Board of Trustees. In all cases the purpose of the Special General Meeting shall be limited to one specific issue.

ARTICLE VII. BOARD OF DIRECTORS AND OFFICERS

- Section 1. The Board of Directors shall function in accordance with the Certificate of Incorporation. The General Meeting shall fix the number of members of of the Board of Directors for the forthcoming year.
- Section 2. The Board of Directors shall consist of the following:
a) President
b) 2-3 Vice Presidents
c) 2 Secretaries
d) Treasurer
e) not more than 8 members
The members of the Board of Directors shall be elected for a one year term or until the next General Meeting.
- Section 3. In case of a resignation of a member of the Board of Directors, the Board of Directors may appoint any other member of the Foundation to the vacancy until the next General Meeting.
- Section 4. The Board of Directors shall make all decisions based on a simple majority vote. One-half of the members of the Board of Directors shall constitute a quorum.
- Section 5. The Board of Directors, and all other elected officers of the Foundation shall serve without compensation.

- Section 6. The Board of Directors shall establish such committees as it deem necessary.
- Section 7. Appointments to all committees shall be made by the Board of Directors.
- Section 8. The term of office of the members of all committees shall be one year.

ARTICLE VIII. AUDITING BOARD

- Section 1. The auditing Board of the Foundation shall consist of three members elected at the General Meeting for a one year term. They will be Chairman, Secretary, and Member.
- Section 2. It shall be the duty of the Auditing Board to exercise continuous control over the financial activities of the Foundation, such as bookkeeping and financial reporting to the State and Federal authorities.

ARTICLE IX. BOARD OF TRUSTEES

- Section 1. The Board of Trustees shall consist of five members. The General Meeting shall elect the members of the Board of Trustees.
- Section 2. The Board of Trustees shall administer the Foundation in case of the resignation of the Board of Directors and shall administer the liquidation of the Foundation.
- Section 3. The tenure of the members of the Board of Trustees shall be five (5) years.

ARTICLE X. PROPERTY, ACCOUNTING PERIOD, BOOKKEEPING

- Section 1. The assets of the Foundation shall consist of items as described in ARTICLE #2 of the Certificate of Incorporation and the classes of membership provided for herein.
- Section 2. The fiscal year of the Foundation shall be the calendar year.
- Section 3. The Treasurer shall be responsible for the Foundation's bookkeeping and accounts/ according to the accepted professional standards.

ARTICLE XI. AMENDMENT OF THE BY-LAWS

- Section I. These By-Laws can be amended entirely or in part by a resolution of General Meeting as specified in the Article VI of these By-Laws.

ARTICLE XII. DISSOLUTION OF THE FOUNDATION

- Section 1. The Foundation may be dissolved only on demand of a special General Meeting observing procedures specified in the Article VI of these By-Laws.
- Section 2. The property of the Foundation upon its dissolution, shall be -distributed in accordance with the Certificate of Incorporation, Article 5A.
- Section 3. The Property and the assets of the Foundation shall be distributed by the last Board of Trustees of the Foundation.

These By-Laws were adopted at the General Meeting of Members held on March 13, 2004.

Додаток 3.

«Засновано Фундацію Українського Вільного Університету»

Пассейк, Нью Джерзі – 19 травня 1973 року тут відбулася нарада членів управи Товариства Алумнів та Прихильників Українського Вільного Університету Стейту Нью Джерзі, представників управ такого ж Товариства із Стейту Нью Йорк та представників Делегатури в ЗСА. На цій нараді, що відбулася в погодженні з Ректоратом УВУ, покликано до життя Комітет Фундації УВУ, української високої школи поза межами України. Осідок Комітету буде в Пассейку, Нью Джерзі. В планах Комітету на найближче майбутнє підготувати з'їзд Алумнів та Приятелів УВУ на осінь 1973 року, продовжувати збірку фондів для потреб УВУ, опрацювати проєкт статуту Фундації, що його схвалить з'їзд та зайнятися інкорпорацією Фундації.

На базі прийнятого Статуту Фундації, Міністерство Стейту Нью Джерзі в сімох розділах і десятих підрозділах заінкорпоровало Фундацію Українського Вільного Університету під адресою тогочасного голови Івана Буртика, 214 іст, 6-та вулиця в Кліфтоні, Нью Джерзі. Першими директорами Фундації зареєстровано: Олександр Ничка, Галина Бобиляк, Петро Гой, Ярослав Падох і Імре Кардашинець. Зареєстровано перших трьох мужів довір'я (Trustees), якими були: Іван Марченко, Іван Буртик і Євген Федоренко. Свідками Інкорпорації Чартеру, які підписали в присутності адвоката Нестора Л. Олесницького, були: Іван Марченко, Олександр Ничка, Галина Бобиляк, Євген Федоренко, Іван Буртик, Петро Гой, Ярослав Падох і Імре Кардашинець.

Додаток 4.

Спільна постанова УВУ в Німеччині й Фундації УВУ в ЗДА

1. Фундація УВУ на терені ЗДА є членом Товариства Прихильників УВУ у Німеччині (із визнаними правами прилюдної ужиточности).
2. Голова Фундації УВУ в ЗДА, або офіційальний її Делегат, має рівнорядне право голосу у всіх рішеннях Загальних Зборів Т-ва Прихильників УВУ у Німеччині.
3. Капітал, який вплинув до УВУ через Фундацію УВУ в ЗДА із теренів ЗДА, буде записаний на реальність (будинки – *Ред.*) УВУ, як капіталовклад Фундації.
4. Всі громадяни з терену ЗДА, які вплатили найменше 100 дол. на УВУ з хвилини збіркової акції в часі Ювілейного Року УВУ, мають право бути членами Фундації.
5. Ректорат підготує спільно із Управою Фундації УВУ в ЗДА та з Управою Прихильників УВУ у Німеччині звернення до всіх Алюмнів та прихильників УВУ на терені ЗДА із закликом включитися всеціло в акцію збірки фондів на втримання і розбудову УВУ, як найстаршого та найповажнішого екзильного університету в світі, який здобув собі міжнародне визнання і є центром українознавчих студій у Вільному світі, що згромаджує кожнорічно вчених і студентів із цілої української діаспори.
6. Спільна нарада визнала доцільність скликати якнайскоріше З'їзд Алюмнів та прихильників УВУ з терену ЗДА, що буде складатися із двох частин: а. Адміністративно-господарської та б. Наукової.

Підписали: І. Буртик, Г. Васькович, В. Дідович, В. Янів.

Біографічні довідки про Фундаторів і Меценатів

— СВІДОМИХ І ЖЕРТВЕННИХ УКРАЇНЦІВ ТА
УКРАЇНОК, ЯКИМ ФУНДАЦІЯ УВУ ЗАВДЯЧУЄ
СВОЄЮ УСПІШНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

З жалем повідомляємо, що подані списки фундаторів, меценатів і жертводавців не є повними і вичерпними. З іншого боку, було б дивно, якби було інакше: річ у тім, що переважна більшість осіб, яким ми віддаємо щиру шану цією книгою, належать до категорії людей, котрі жертвували правую рукою так, щоб не знала ліва, тобто підтримували Фундацію УВУ і всі наші проєкти не задля власної слави, а заради користи загальної української справи. Тому в деяких випадках так і не вдалося нам одержати необхідні біографічні дані. Отож залишається подати самі імена — з глибоким переконанням, що за ними стоять непересічні, патріотичні особистості і подружжя, які в міру своїх сил і можливостей допомагали нам здійснювати важливі завдання в ім'я України.

Ось ці імена: **Василь і Ольга Барабаш, Юлія Гунт, Іван і Юлія Головачук, Василь і Анна Герич, Семен і Джозефіна Кілик, Іван Колодій, Микола Кузьмин, д-р Олександр і Марія Лужницькі, Василь Мазурик, Теодор Мацьків, Ярослава Паславська, Стефан і Марія Скробачі, інж. Стефан і Володимира Сливоцькі, Євген Смерека, д-р Юрій Темницький, Богдан Хонюк, Ірена Хуміловська, Зенон Шведак, Василь Яцейко.**

Редколегія

**Фундатори УВУ,
які склали пожертви
в сумі 10,000 і вище**

**Андрусяк
Марія і
д-р Ілля**

**Засновники
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
64,400 дол.**

Д-р І. Андрусяк, сьогодні вже покійний, народився 14 жовтня 1909 року на Буковині. Університетські студії закінчив у Чернівецькому університеті, на факультеті права. Докторат правничих наук здобув в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, Німеччина. Разом з тисячами українців емігрував з Німеччини до Америки, де на Мишигенському університеті закінчив студії бібліотекарства. Тут працював аж до виходу на пенсію.

Дружина д-ра Іллі Марія (з родини Кушнірів) народилася в Дрогобичі, за професією – вчителька. Притаманною прикметою цієї благородної жінки є жертвенність. Активна у 72-му Відділу Союзу Українок. З властивим їй почуттям відповідальності і душевним теплом заопікується старшими людьми, хворими, спонзорує студентів-стипендістів в Україні, допомагає сиротам. Одна зі щедрих меценаток ЗУАДК-у.

**Балабан
Володимир і
Галина**

**Засновники
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
11,075 доларів.**

Володимир Балабан народився 21 лютого 1913 року в селі Бойківці, на Тернопільщині, в селянській родині. З шести синів в родині Балабанів чотири згодом виїхали до Америки. Володимир в юні роки перервав науку в державній гімназії, щоб допомогти

батькові на газдівстві, згодом закінчив рільничий ліцей, а 1932 року родина переїхала на Бережанщину, де земля більш урожайна. Тут він використовує стару каменоломню і з цього має прихід. Восени 1936 року зацікавився з майбутньою дружиною Галиною, яка в тому часі приїхала з Америки, щоб перебрати господарство після смерті батька. 1937 року вони взяли шлюб.

Однак із зміною політичної ситуації всі американські громадяни повинні були покинути Польщу, і в 1940 році Галина виїздить до Америки.

Володимир, пройшовши шлях українського воєнного втікача, прибув до Америки в 1947 році, після семи років розлуки з дружиною. Тут він завів фермерське господарство – спочатку в стеїті Нью Джерзі, відтак – у Глен Спей, стеїт Нью Йорк. Як сам писав в автобіографії, любов до землі і постійне поглиблення агрономічних знань та збагачення практичного досвіду дозволили йому «бути взірцем для інших у фермерстві».

**Бакалець
Володимир і
Марія**

**Засновники
родинного Стипендійного фонду при Фундації
УВУ в сумі
14,300 доларів.**

Володимир Бакалець народився 13 грудня 1921 року в містечку Рожнятів, у Галичині. Народну школу закінчив у Самборі, де був активним у драматичному гуртку, народних танцях, духовій оркестрі. Після Другої світової війни опинився в Інсбруку, Австрія, де закінчив українську гімназію у 1948 році. До Пласту і студентського товариства вступив ще в Австрії. У 1949 році одружився з Марією Бакалець, з дому Шевчук, і виїхав до Америки в 1950 році. Університетські студії закінчив в Українському Технічному Інституті в Нью Йорку в 1958 році, а ще через 10 років – „Metropolitan Technical Institute“ в Пассейку, Нью Джерзі. Згодом

став працювати над докторатом, однак 23 серпня 1981 року, на 60-му році життя, невідомою смертю перервала його активне існування.

Був активним у Рідній Школі в Пассейку, де викладав географію й історію у вищих класах. Зорганізував бібліотеку в Пассейку, яка сьогодні носить його ім'я. Був членом НТШ.

Марія Бакалець народилася 27 серпня 1927 року в с. Ліщанці, коло Бучача. Народню школу закінчила в Бучачі, а в 1944 році — дві класи торговельної школи. Виїхала на Захід перед наступаючим радянським фронтом і 1948 року закінчила гімназію в Ляндеку, Австрія. Тут вона стала активною пластункою. Одружившись, Володимир і Марія прибули до Америки й поселилися у Пассейку, Н. Дж. Тут була активною в Пласті, США, „Самопоміч“ та Українській Централі. За свою діяльність у Пласті пані Марія відзначена орденом Св. Юрія в золоті.

Бобеляк Дмитро

**Св. п. Дмитро Бобеляк має на рахунок
Фундації УВУ 12,375 доларів. Почав жертвувати
на Фундацію від 1979 до 1997 року. Зі свого спадку
в заповіті, виготовленому ще в 1978 році, призначив
на потреби Фундації УВУ 10,000 доларів.**

Дмитро Бобеляк народився в 1913 році в Рудках. Переїхавши після війни до Америки, оселився в Ньюарку, в Ессекс Кавнті, Н. Дж. Мав брата Степана, який помер 28 грудня 1989 р. Наш фундатор, св. п. Дмитро, відійшов у вічність 9 липня 1999 року, на місці свого проживання.

Св. п. Дмитро Бобеляк був свідомою релігійною і патріотичною людиною, який розумів вартість громадських, релігійних та наукових інституцій і в своєму заповіті залишив майже 100,000 доларів на такі інституції як Св. Софію, Гарвард, НТШ, УККА, Український Вільний Університет, на Українську Централю в Ірвінгтоні.

Хоч про нього знаємо небагато, але відомо, що його пожертва причинилася до втримання діяльності даних установ, і що пам'ять про цього жертводавця житиме вічно у вдячних споминах тих, хто скористає з його пожертви, і в щорічних відіравах за покійних фундаторів, меценатів та добродіїв Фундації УВУ.

**Божик
Григорій і
Тереса**

**В їхню пам'ять
при Фундації УВУ
засновано Постій-
ний Стипендій-
ний фонд в сумі
15, 200 доларів.**

Григорій Божик народився 1 січня 1907 року в селі Гребенне, Рава-Руського повіту, в Галичині, в багатодітній родині Михайла й Агафії, з дому Матвіїшин. Початкову школу закінчив у рідному селі, гімназію закінчив іспитом зрілості в 1929 році у Львові, а в 1932 році – Вищу школу закордонної торгівлі. До 1944 року працював у ділянці торгівлі в Варшаві. Тут одружився з Тересою Косінською, але воєнна хуртовина змусила молоде подружжя емігрувати до Австрії, до Відня.

До Америки подружжя приїхало в 1949 році, оселилися в Нью Йорку. Григорій відкрив крамницю з церковними атрибутами, а Тереса працювала в лабораторії лікарні Меморіал Словн-Кетерінг. Обоє були щедрі на громадські українські цілі, зокрема, в заповіті з 1991 року пані Тереса залишила українським церквам і установам значну суму грошей, біля 85,000 доларів. Також заповіла й на Фундацію УВУ поважну суму.

Пані Тереса відійшла у вічність 1992 року.

**Бойчук
Микола і Марія**

**Засновники
Постійного Сти-
пендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 62,270
доларів.**

Подружжя Бойчуків належить до тих особливих і, на жаль, небагатьох українських родин, які, завдяки своїй працьовитості й організаторським здібностям, досягнули на американській землі високого рівня добробуту, ставши власниками готелю „Рамада Ін“

і фірми будівельного каменя в НьюДжерсі. А при цьому виказали надзвичайну щедрість, фінансово підтримуючи важливі українські проекти і цілі. Крім Стипендійного фонду при Фундації УВУ, Микола і Марія Бойчуки пожертвували через Фундацію УВУ 220,000 дол. на будівництво трьох сиротинців для дітей дошкільного і молодшого шкільного віку в Бразилії. Ці будинки споруджені у 1990 році і перебувають під опікою Єпископа Української Католицької Церкви його Преосвященства Ефрема Кривого та Сестер Службниць. На Оселю Співки Української Молоді Америки в Еленвілл подружжя пожертвувало 100,000 доларів, а також вклало високі суми в стипендійну акцію Союзу Українок у Бразилії, допомагаючи здібній українській молоді здобути вищу освіту.

31 серпня 2001 року, після короткої недуги, на 83-му році життя відійшла у вічність дружина мецената, бл. п. Марія Бойчук, з дому Слугоцька, народжена 1918 року.

Микола Бойчук відійшов у вічність 16 жовтня 2004 року, залишивши по собі теплий спогад у всіх, які скористали з його доброго серця, та тих, хто подивляв його жертвенність для української молоді. Тлінні останки покійного Миколи спочивають на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Весела Ольга
Фундаторка, засновниця
Постійного Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 10,000 доларів.

Ольга Весела, з дому Ільницька, народилася 8 грудня 1911 року в селі Новошичі, Самбірського повіту, на Дрогобиччині.

Скінчила учительський семінар Василянок у Дрогобичі. Після війни виїхала до Аргентини, до Буенос-Айресу, де проживала до 1958 року. Пані Весела працювала в українських громадських установах, старалася матеріально допомагати своєму синові Орестові закінчити медичні студії.

Пані Ольга Весела є одна з тих тисяч жертвенних українок, яким довелося важко працювати, щоб заробити на утримання родини, але при цьому ніколи не забувала про громадські потреби і важливі загальнонаціональні цілі.

Відійшла у вічність 18 грудня 2003 року, на 93-му році життя, у Стоктоні, Каліфорнія. Залишила в смутку сина Ореста з дружиною Орисею та внуків – д-ра Андрія, д-ра Стефана, Юрія Веселого.

Витвицький Іван і Параскевія

Засновники Постійного Стипендійного фонду при Фундації УВУ в сумі 12,230 доларів.

Іван Витвицький народився 19 березня 1903 року в селі Доброполе, Бучацького повіту, на Тернопільщині. Середню і вищу освіту здобув у Відні, після чого працював у Консисторії катедри св. Юра у Львові. У цій катедрі, в серпні 1937 року, о. Мирон Головінський вінчав Івана з Параскевою (з Пікасів), яка народилася в 1904 році в селі Поверчів, повіт Рудки. Перед наступом советів у 1944 році подружжя Витвицьких опинилося в Німеччині, в таборах Ді-Пі, де Іван був активний в таборовій управі, а Параскевія організувала кравецьку майстерню, навчаючи молодих українок і українців цього ремесла. В 1949 році, на запрошення родини Семкових, Витвицькі переїхали до ЗСА, спочатку замешкавши у Кончестері, Конектикут, а в 1955 році перебралися до Нью Гейвену, де Іван став до праці на фабриці заліза, а Параскевія – на фабриці жіночого одягу.

Обоє були дуже активні в громадському житті. Не маючи дітей, щедро жертвували на суспільні українські цілі, зокрема на Катедри українознавства в Гарварді, Український Вільний Університет, УККА, Золотий Хрест, Спортове товариство, Товариство бандуристів, Рідну Школу, Український музей в Нью Йорку.

Іван Витвицький помер 5 січня 1971 року, а Параскевія – 16 листопада 1988 року.

Витвицький Теодор

**Св. п. Теодор Витвицький —
один з найщедріших меценатів
Фундації УВУ — залишив на цілі
Фундації 150,000 доларів.**

Народився Т. Витвицький 23 грудня 1919 року в родині Василя і Марії, з дому Лешук. Закінчив середню школу, а відтак студіював у Львівському університеті. У 1943 році став асистентом у проф. д-ра М. Холевчука, який за німців був керівником катедри тваринництва і головою студійної ради Інституту. Він допоміг Теодорові одержати стипендію на студії високогірного тваринництва, що дало йому змогу виїхати до Відня, але дальші воєнні події зруйнували його плани. Переїхавши до Німеччини, жив в Авгсбурзі, записався на студії хемії на УТГІ в Регенсбурзі, продовжував студії у Мюнхені, закінчивши їх у 1950 році.

Приїхавши до Америки, Теодор Витвицький оселився спочатку у Бронксі, а пізніше в містечку Ваварсінг, і належав до парафії Пресвятої Трійці. Працював на різних позиціях і проводив біотехнічні дослідження в Колумбійському Університеті в Нью-Йорку. Ще за життя хотів, щоб його важко зароблені гроші пішли на добру ціль, тому ще в 1983 році пожертвував 60,000 доларів на Фундацію УВУ, де й створено Фонд Мартирології. 28 червня 1984 року, на 66-му році, його життя трагічно обірвалося в автомобільному випадку біля власної хати.

Оскільки св. п. Теодор не мав родини, Фундація УВУ взяла на себе сумний обов'язок влаштувати відповідні похоронні відправи і з почестями похоронила Теодора Витвицького на цвинтарі Братства св. Володимира (Пайн Буш семетарі) в Кергонксоні, а згодом поставила пам'ятник на могилі цього шляхетного українця, який залишив по собі слід у виданнях про мартирологію України.

Д-р Воляник Степан і Емілія

**Засновники Постійного Стипендійного фонду
при Фундації УВУ в сумі 100,000 доларів
(спільно з подружжям Швабінських).**

*Про них див. «Літературний Фонд Воляників-
Швабінських», стор. 116.*

Д-р Гайда Ігор і Рома
Засновники Постійного
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ в сумі
30,805 доларів —
в пам'ять батьків —
Пилипа Гайди (1882-1989)
та Станіслави (1902-2004),
о. Ярослава (1903-1972)
та Любови (1910-1984)
Княгиницьких.

**Пилип
Гайда**

**Станіслава
Гайда**

**о. Ярослав
Княгиницький**

**Любов
Княгиницька**

Професор Пилип і Станіслава Гайда, з дому Лиса, родом з Тернополя, там закінчили гімназію. Пилип Гайда вищі студії в ділянці німецької і слов'янської філософії закінчив в Українському Вільному Університеті в «празький» період. Свій диплом нострифікував у Ягайлонському університеті в Кракові. Учителював у таборах в Карлсфельді і Берхтесгадені, а по приїзді до Америки — в Детройті, де помер у 1989 році. Станіслава Гайда в найбільш антиукраїнський період польського уряду перенесла метрику до

УГКЦ. Вона закінчила учительський семінар, вчителювала в Лодзі, Польща, а після упадку Польщі вчителювала в Тернополі.

Отець Ярослав Княгиницький родом із Заліщиків, а його дружина Любов Кобринська з Коломиї. Висвячений Митрополитом Андреем Шептицьким у 1927 році, о. Ярослав працював сотрудником і катехитом на Підгаєччині і в Бережанах. У 1939 році польський уряд ув'язнив його у Березі Картузькій. У 1944 році виїхав на еміграцію і працював душпастирем у таборах біженців. У ЗСА був священником в Детройті, Ромі та Ютиці, де він із дружиною поховані на цвинтарі УКЦ св. Володимира.

Ігор Гайда та Рома Княгиницька одружилися у 1958 році в Детройті, мають чотирьох синів (інж. Борис, мгр Марко, д-р Роман і о. Павло) та десять онуків.

Ігор Гайда народився в 1929 році в Тернополі, гімназію закінчив в Берхтесгадені в 1947 році, а університет – в Лювені, Бельгія, в 1952 році, здобувши два дипломи в галузі харчової індустрії. Ще один диплом він одержав у ЗСА, в Західно-Мішигенському університеті. Після багаторічної праці в харчовій індустрії (до 2001 р.), викладає, як ад'юнкт-професор, предмет харчування у Norwalk Community College.

Рома Гайда народилася в 1937 році в Підгайцях, перші роки її навчання минули в таборових школах в Німеччині, середню школу та вищі студії закінчила в Америці, у Вашингтонському університеті, – дипломом з галузі мистецтв.

За прикладом батьків, родина Ігора і Роми Гайдів активна в громаді, зокрема у Пласті і мирянському русі Патріархального Товариства, в якому Рома Гайда була членом Крайової управи від 1976 року, а протягом двох каденцій очолювала це Товариство. У 1992 році Рома Гайда разом з Лесею Крип'якевич відновила у Львові Товариство «Обнову», організацію мирян-інтелектуалів УГКЦ. З перенесенням видання мирянського журналу «Патріархат», Рома Гайда є діючим членом редколегії. Крім Фондації УВУ, Ігор та Рома Гайди є також фундаторами Українського музею в Нью Йорку і НТШ, Гарварду та УКУ.

Галавай Іван

**Засновник Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 73,000 доларів.**

Іван Галавай народився 8 червня 1904 року в родині Антона і Катерини, з дому Крицун (із Сокаля). Родичі мали восьмеро дітей, але всі померли, за винятком Івана. Про ранні роки Івана Галавая мало відомо. Іван одружився в 1937 році з Анією Островською, подружжя мало трьох синів: Романа, який помер у 1980 році, Тараса і Мирослава, які нині живуть в Україні, в м. Івано-Франківську.

У 1944 році Іван Галавай був засуджений німцями на примусові роботи в Станиславові (Івано-Франківськ). Після якогось часу був депортований до Ляканбергу в Австрії, на працю до бавера. Там перебував до визволення в березні 1945 року. Від 1944 року не мав вістки від жінки й дітей, тому пробував знайти їх через Польський Червоний Хрест та безуспішно. У 1949 році прибув до Америки й оселився у Нью Йорку, в Брукліні. Вів підприємство купівлі і продажу будинків.

Його дружина померла в 1981 році в Україні.

Не маючи ближчої родини в Америці, 14 лютого оформив заповіт, в якому 52 відсотки свого майна розподілив на п'ять найближчих його серцю організацій: церкву св. Юра в Нью Йорку, Наукове Товариство ім. Шевченка, «Самопоміч» в Нью Йорку, Гарвардський Інститут і Фундацію УВУ.

Св. п. Іван Галавай помер 22 лютого 1985 року. Тлінні останки його спочили на цвинтарі у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Фундація УВУ з вдячністю завжди згадуватиме свого щедрого фундатора.

Гаєвська Софія
Засновниця Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 17,000 доларів.

Софія Гаєвська народилася в Україні, завершила спочатку учительські курси, а згодом вищі економічні студії в Празі зі ступенем магістра. Приїхавши в 1939 році до Америки, працювала диктором і перекладачем для „Голосу Америки“. Вчила слов'янські мови, зокрема російську, в Школі Берліц і давала курси для дорослих у Вестчестер кавнті. Вчила російської мови також у коледжі Кольорадо. Працюючи для Денверського Вільного Університету, підготувала підручник для восьми тижневого курсу російської мови.

Софія Гаєвська є автором біографічної англomовної праці „Скарби століття“, в якій, зокрема, згадує про свою участь у 1919-1921 роках в славетній Українській капелі Олександра Кошиця і про свого учителя, композитора Миколу Леонтовича. Активно підтримувала Фундацію УВУ, Гарвардський проєкт, УВАН, фінансувала видання творів українських письменників та мистців, щедро жертвувала на курси кобзарського мистецтва при студійній програмі Фундації УВУ „Стежками батьків – по Європі“.

Амбасадор доброго українського імені й осуду комуністичної окупації України, Софія Гаєвська померла 19 листопада 1993 року, на 98-му році життя. Тлінні останки її спочивають на українському православному цвинтарі в Денвер, Кольорадо. Залишила після себе доньку д-ра Оксану Безручко-Рос.

**Д-р Гик Стефан
і мгр Марія
(з дому Веремчук)**

**Засновники Сти-
пендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 15,000
доларів.**

Д-р Стефан Гик народився 25 грудня 1912 року в Добромилі, Західна Україна. Син Пилипа і Марії (з дому Липинська). У гімназії навчався в Перемишлі, де склав матуру з відзначенням у 1931 році, правничі студії закінчив у Львівському університеті в 1935 році, докторат з права здобув в УВУ, в Мюнхені, в 1947 році. Ще до війни почав у Львові студіювати медицину, докінчив студії після війни в Ерлангенському університеті в 1949 році. За польської окупації України працював керівником у Перемишлі і Бялистоці в 1935-40-их роках. За німецької окупації був директором української торговельної школи в Перемишлі.

Змушений покинути рідну землю з приходом советської армії, емігрував до Німеччини. У 1947-50 рр. був професором кримінального права в УВУ в Мюнхені і в Українському Технічно-Господарському Інституті в Регенсбурзі. Одночасно був директором медичної опіки в таборі скитальців в Ерлангені.

До Америки подружжя Гиків переїхало в 1950 році, де прожили до кінця життя, будучи дуже жертвенними на українські громадські та науково-освітні цілі. Д-р С. Гик мав приватну лікарську практику в Джуліет, Ілліной, відтак – у Грігтсвілл і Мередозії, Іл., де працював як адміністратор, директор і власник клінік та рівночасно як консультант і спеціаліст у судовій медицині. Автор чотирьох наукових праць і підручників в ділянці кримінології.

Мгр Марія Веремчук-Гик народилася 22 вересня 1922 р. в Луцьку, Україна. Була дочкою Йосифа та Марії (з Фролових) Веремчуків. Після матури в 1942 році записалася на студії фармації у Львові, які потім продовжувала в Ерлангенському університеті, а закінчила на фармацевтичному факультеті УТГП в Мюнхені 1848 року. Після закінчення студій працювала як фармацевтка в таборі для переселених осіб в Ерлангені (1949-50). Мгр Марія провадила для чоловіка медичну лабораторію і фармацію. Подружжя має дві доньки – Наталку і Софійку, які пішли слідами батьків та практикують медицину.

Св. п. д-р С. Гик загинув в автомобільній катастрофі 4 лютого 1981 року. Його дружина, мгр Марія, померла 22 вересня 1984 р.

Головка Іван і Софія
Засновники Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 15,000 доларів.

Іван Головка народився 17 березня 1915 року в с. Вербів, в Галичині. Змалку захоплювався театром. У 15-річному віці, в 1930 році, вступив до театру Когутяка, згодом працював в театрах Карабіновича, Комаровського. З приходом советів працював у театрі ім. Івана Франка в Тернополі. В Німеччині, відразу після війни, вступив до театру Омеляна Урбанського, в якому зіграв багато головних ролей. Мав артистичний дар широкого діапазону – від драми до комедії й оперети, володів гарним баритоном.

Одружився з акторкою Софією. Від 1949 року подружжя Головків мешкало в Левіттаун, біля Трентону, Нью Джерсі. Іван Головка довгі роки працював дяком і вчителем при церкві св. Йосафата, виховником у СУМ-і, був активним членом УНСоюзу, належав до Товариства «Мистці української сцени» та був щедрим жертводавцем на українські культурні та освітні цілі. Помер 25 листопада 1999 року. Тіло Покійного спочиває на парафіяльному цвинтарі св. Марії.

Головачук Іван і Юлія
Засновники Стипендійного фонду при Фундації УВУ
в сумі 10,000 доларів.

Герич Василь і Анна
Засновники Постійного Стипендійного фонду
при Фундації УВУ в сумі 10,000 доларів.

**Горницький
Адріян і Софія**
Засновники
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
25,220 доларів.

Обоє народилися у галицькому місті Яворові: п. Софія – в 1913-му, п. Адріян – в 1914 році. А. Горницький закінчив гімназію в Перемишлі, хемічні студії почав у Львові, а закінчив їх вже після війни, у Філядельфії, в університеті св. Йосафата. Софія Горницька закінчила вчительський семінар Сестер-василіянок у Львові та музичний інститут ім. М. Лисенка. По приїзді до Америки, у Філядельфії вона провадила лекції гри на фортепіані в Українському Музичному Інституті, викладала українську мову в академії Сестер-василіянок у Факс-Чейзі. Подружжя було дуже активне в громадському житті і щедро жертвувало на корисні для української громади цілі.

Проф. Гримаяк Еміль
Засновник Постійного Стипен-
дійного фонду при Фундації УВУ
в сумі 10 тисяч доларів.

Еміль Гримаяк народився 7 вересня 1908 року в селі Пруси, на Самбірщині. Закінчив Вищі вчительські курси і Педагогічний інститут, працював учителем та інспектором народних і середніх шкіл в Дрогобичі. Під час Другої світової війни насильно вивезений до Німеччини, там він став організатором українського шкільництва в таборах Ді-Пі в Авгсбургу – Зоммерказарне, відтак в Америці, у Філядельфії, засновником журналу „Наша школа“, самовідданим виховником пластової молоді. Маючи вроджений хист до педагогічної праці, вже в немолодому віці закінчує Ля Сал коледж, після чого працює в американських школах, послідовно і сміливо виправляючи неправильне наświetлення в американських підручниках української історії.

**Проф. д-р Гой
Петро і
Олена-Леся**

**Засновники
Постійного
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
15,357 дол.**

Петро Гой народився в селі Михайлівці, Підгаєцького повіту, на Тернопільщині. В передвоєнному Бучачі закінчив учительський семінар, по війні студював в гімназії на Карлсфельді, біля Мюнхену, де склав матуру. Університетські студії закінчив в Українському Вільному Університеті в Мюнхені докторською дисертацією „Дипломатичні стосунки Богдана Хмельницького з Московією 1648-1651“, одержавши ступінь доктора. По приїзді до Америки в 1949 році, продовжував студії в Чикагському університеті, а згодом здобув магістерку на Колумбійському Університеті в НьюЙорку з бібліотекознавства. Працював як славіст в Колумбійському Університеті, а згодом, і аж до виходу на пенсію, працював у міському університеті Нью Йорку. Професор, проректор і ректор УВУ, довголітній голова Фондації УВУ в Нью Йорку. Активний пластун, член куреня „Лісові чорти“. За самовіддану працю з українською молоддю нагороджений медалею св. Юрія в золоті, медалею і Почесною грамотою Добродія УВУ.

Олена-Леся (зі Станчаків) Гой народилася в 1926 році в селі Бонарівці, на Лемківщині, за фахом – вчителька. Донька будівельника Константина і Катерини, з роду Голєїв. Народню освіту здобула в рідному селі, а вчительський семінар – у переселенчому таборі Мюнхен–Фрайман. Чверть віку працювала в міському коледжі Нью Йорку, також довгі роки навчала дітей в суботній Школі Українознавства Товариства „Самопоміч“ в Нью Йорку при церкві св. Юра, водночас була активною у 1-му відділі Союзу Українок Америки. За працю в США названа Почесною головою 1-го Відділу США, Почесною членкою Округи США в Нью Йорку і Почесною членкою Союзу Українок Америки. Була близьким співробітником мужа Петра, 28 років працює директором бюро Фондації УВУ в Нью Йорку.

Подружжя Гоїв виховали двох дітей і дали їм вищу освіту: син Юрій – лікар, донька Маруся – мгр „Бізнес оф адміністрейшен“.

Досій Дмитро

**Петро Досій, прибраний син
св. п. Іллі і Анастазії Мельників, в пам'ять і пошану
батьків створив Постійний Стипендійний фонд УВУ
їхнього імені в сумі 25,000 доларів.**

**Св. п. Ілля
та Анастазія
Мельник**

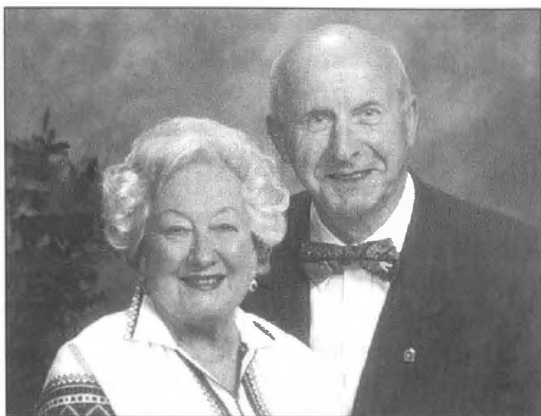
Св. п. Ілля та Анастазія Мельник походять зі села Деревач, на Стрийщині. Одружились вони в 1933 році і прожили в селі до бурхливих подій Другої світової війни. Рідних дітей вони не мали.

Ось що пише про себе і своїх прибраних батьків Дмитро Досій: «Після несподіваної смерти мого батька Іллі Досія, матері моєї було важко і неможливо дати мені і моєму братові Михайлові освіту та заопікуватися нами. В час смерти мого батька мені було тільки чотири роки, а братові було два роки. Щоб полегшити життєві обставини моїй матері, Ілля й Анастазія Мельник, котрі були трохи даліше споріднені з нами, прийняли мене до себе. Протягом довгих років вони заопікувалися мною, виховували мене, дбали про мене і відносилися до мене як до рідного сина аж до самої смерти».

В часі війни мусіли покинути рідні землі й опинилися з Дмитром в місті Ансбах, Німеччина, близько Нюрнбергу. Тут прожили до 1949 року, працюючи в американському військовому таборі. При кінці того ж року виїхали до Америки. На короткий час замешкали в Нью Йорку, а відтак переїхали до міста Флінт, стейт Мишиген. Тут працювали і прожили до самої смерти.

Малого Дмитра прибрані батьки Ілля і Анастазія навчили бути гордим з своєї національної приналежності та з української спадщини і традицій. Вони належали до різних українських організацій як на батьківщині, так і в ЗСА, і завжди фінансово підтримували їх.

**Д-р Дужий
Ярослав і Оля
Щедрі меценати,
які пожертвували
на потреби
Фундації УВУ та
Українського
Вільного
Університету
42,325 долярів.**

Народився д-р Ярослав Дужий 26-го листопада 1923 року в багатодітній і патріотичній родині Івана та Анастасії Дужих. Після початкової школи успішно закінчив гімназію в Перемишлі і розпочав студії у Вищій Ветеринарній Школі у Львові. За революційну діяльність в рядах ОУН, в 1944 році гестапо заарештувало Ярослава і заслало до концтаборів у Німеччині. В квітні 1945 року англійські війська визволили його. Три роки перебував у переселенчому таборі в Міттенвальді, про це недавно упорядкував монументальну книгу спогадів „Міттенвальд, 1946–51“. В 1949 році приїхав до Детройту, де працював в автомобільній компанії Форда. В 1956 році став співвласником корпорації „Селектрон“, яка продукувала точні частини для ракет і авіаційних двигунів і одержала високе відзначення від Департаменту оборони – за важливий вклад у справу оборони держави.

В 1992 році Я. Дужий заснував у незалежній Україні корпорацію „Евнотосистем“ – підприємство переносних лябораторій для контролю радіоактивності в місцевостях атомових станцій.

У 1995 році став партнером у корпорації „Крокус“, яка є власником механічно-інженерного заводу в м. Городку, біля Львова.

Поза офіційною працею включився у ширше русло суспільно-громадської, церковної і політичної діяльності, очолював Батьківський комітет у школі при церкві Непорочного Зачаття, був головою хору „Ватра“, диригентом церковного хору.

Протягом 18 років д-р Дужий очолює „Гарвардський проєкт“, на Тисячодоляровім бенкеті зібрав понад 275,000 долярів. Був спів-організатором масової демонстрації під час відзначення 50-ліття Великого голоду в Україні 1932-33 років. Д-р Дужий належить до ООЧСУ, УККА та інших громадських і церковних організацій, а також є активний в американському суспільстві. Протягом 10 років очолював Українсько-Американську Республіканську Асоціацію Мишигену, довгі роки був членом Ради Провідників Америки, а також організатором прийняття в Українському Культурному

Центрі Президентів Рональда Регена та Джорджа Буша-старшого. Разом з дружиною Олею д-р Я. Дужий заснував 100,000-долярову Фундацію для української катедри в Гарвардському університеті і таку ж – для Києво-Могилянської академії в Україні.

За свою громадську працю д-р Дужий одержав від української громади призначення, а в 2003 році в Києві – найвищу нагороду Києво-Могилянської академії – медаль Митрополита Петра Могили.

3 січня 2004 року, в залі УКЦентру у Воррені, професор Леонід Рудницький, ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені, вручив заслуженому меценатові української науки і культури Я. Дужому Почесний докторат „Honoris causa“ УВУ.

**Захарків
Остап і Ірена**
**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 50,000
доларів.**

Остап Захарків народився 10 жовтня 1915 року у Вишнівчиківі, біля Підгаєць, на Тернопільщині. В гімназії навчався у Львові, Чорткові й Рогатині. Під час большевицької окупації 1939–41 років закінчив учительські студії, а з початком німецької окупації працював директором школи в Богатківцях, відтак студіював агрономію у Львові. З наступом советських військ емігрував до Німеччини, закінчив у Мюнхені студії дипломом інженера-агронома.

Пані Ірена народилася 1 січня 1926 року в с. Бурканові, біля Підгаєць, в родині хорунжого УСС Григорія Стельмаха. Її мати Теодозія Біло була вчителькою. Під час німецької окупації Ірена закінчила „Приденталь“ у Львові, а в 1945 році студіювала дентистику у Мюнхені. У 1946 році вийшла заміж за Остапа Захаркова.

Прибувши до Америки в 1948 році, подружжя поринуло в активне громадське і церковне життя метрополії Детройту, Мишиген, де обоє стали членами парафії Української католицької церкви Непорочного Зачаття у Гемтремку. Обоє – заслужені діячі Українського Конгресового Комітету Америки і багатьох

українських культурно-освітніх товариств, фундатори Українського музею у Воррені, Українського католицького університету в Римі, Українознавчих студій в університеті Урбана-Шампейн, щедрі жертводавці на церковні і культурні цілі. Кілька років оплачували річні навчання незаможним дітям у „Рідній Школі“. Пані Ірена, як мисткиня - живописець, спеціалізується в олії, також малює аквареллю. Крім того, вона мисткиня української вишивки й оздоблення кераміки. У 1965 р. подарувала свою оригінальну картину на вигравку під час фестину УККА для здобуття фінансів.

Пан Остап аж до виходу на пенсію працював як „дизайнер“ Технічного відділу корпорації „Крайслер“. Пані Ірена, закінчивши „Бизнес-інститут“, 27 років працювала як комерційний аналітик в залізничній компанії „Нью Йорк Сентрал“. За покликанням – письменниця і мисткиня, авторка книжок „Зібрані твори“ (1996) і „Спомин про американський Дахав“ (2000).

Інж. Остап Захарків відійшов у вічність 15 березня 1999 року.

Захарчук Євстахій і Анна

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 68,694
доляри.**

Євстахій Захарчук народився в 1902 році в селі Терпилівка, Збаразького повіту, на Тернопільщині, а його дружина Анна народилася 2 вересня 1905 року в селі Розношинці, Збаразького повіту.

Після упадку УНР Євстахій емігрував до Чехословаччини і став одним з перших студентів Українського Вільного Університету, де закінчив філософський факультет. У 1924 році одружився і невдовзі з дружиною Анною виїхали до Америки. Тут подружжя було активним у церковно-громадському житті і тісно співпрацювало з Українським Народним Союзом.

Перша збірка поезій Євстахія «На Чужині» появилась малим форматом у друкарні «Промінь», Вінніпег, Канада. Там же були друковані новелі «Рай на землі», «Мати», «Три брати», «Два сини» і «Чужина». Як нам відомо, були й інші твори. Слід наголосити, що зміст його праці як у поезії, так і в прозі глибокий і патріотичний, наскрізь відчувається туга за рідним краєм, палкі заклики до пробудження народу і боротьби за визволення. Залишились ще його рукописи, які варто було б видати.

Подружжя Захарчуки у своєму заповіті всі свої заощадження залишили на потреби УВУ, при цьому зазначивши, що 19,200 доларів віддають на потреби УВУ, а заснований ними 50-тисячний Стипендійний фонд має служити студентам Українського Вільного Університету зі східної діаспори.

Євстахій Захарчук помер у 1996 році, а його дружина Анна — у 2001 році. Обоє поховані в Совтсбургу, Пенсильванія.

Івасин Василь

**Засновник Постійного
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 64,940 доларів.**

Василь Івасин народився в селі Ставчани, на Львівщині. У воєнне лихоліття з примусу опинився в Німеччині, згодом, з багатьма іншими «діпістами», приїхав до Америки, спочатку мешкав у Баффало, відтак — у Нью-Джерсі. Був самовідданим членом Організації Українських Націоналістів, виховником сумівської молоді, членом ООЧСУ, щедрим жертводавцем на потреби УВУ, Наукового Товариства імені Т. Шевченка, Українського наукового інституту Гарвардського університету.

За кілька років перед смертю, а саме в 1995 році, зробив свій останній заповіт, в якому розпорядився залишити частину свого майна церкві і українським організаціям у Рочестері, де він жив, Фундації «Воля» та ветеранам, НТШ. Приклад Василя високо оцінений в українській громаді і гідний наслідування.

Василь Івасин помер у 1999 році.

**Іваськевич
Михайло і Марія**
**Засновники
Стипендійного фон-
ду при Фундації УВУ
в сумі 23,000 доларів.**

Михайло Іваськевич народився 26 листопада 1911 року в Сільці, біля Підгаєць, на Тернопільщині. Після тяжких воєнних поневірянь у 1950 році приїхав з дружиною Марією до Америки, оселилися в Міннеаполісі, стеїт Міннесота. Був активним членом в організаціях Визвольного Фронту, а за провідне гасло життя мав слова Івана Золотоустого: „Багатий не той, хто багато набув, а той, хто багато роздав“. Мав золоті руки столяра і був дуже працьовитим, що дозволило йому заснувати власне підприємство й утримувати не лише свою сім'ю з чотирма дітьми, але й забезпечувати працюю інших українських емігрантів. Значну частину своїх заощаджень віддавав на побудову греко-католицьких храмів в рідних краях, приклад цьому — церква святих Петра й Павла у рідному Сільці, Підгаєцького району, на реставрацію собору св. Юра у Львові, на утримання дитячих сиротинців в Україні, на УВУ, на видання цінних історичних і художніх книжок в Україні.

Зацікавлені читачі можуть знайти більше інформації про Михайла і Марію Іваськевич у збірнику „Підгаєцька земля“, а також у книзі „Підгаєччина в боротьбі за волю України“.

Михайло Іваськевич відійшов у вічність 27 листопада 2002 року.

**Мгр Калинич
Михайло і
Надія**
**Засновники
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
13,125 доларів.**

Михайло Калинич народився у 1917 році в с. Підгород, біля Мукачева, Закарпаття. Почав учитися в Мукачівській торговельній академії, а закінчив її в Братиславі, столиці Словаччини, куди пе-

ренесено було цей навчальний заклад у зв'язку з мадярською окупацією краю. У роки війни опинився з дружиною в таборі в Міттенвальді і використав цей час для студій на Українському Вільному Університеті, де здобув диплом економіста. У Міттенвальді зложив своє фотографічне ательє.

Після війни родина переїхала до Америки, в містечко Вайндат, біля Детройту. Там мгр Михайло Калинич відразу почав активне громадське життя — належав до Організації Державницького Фронту, зокрема до СУМА, осередку СУМ ім. Києва, де виховувалися дві доньки панства Калиничів — Зірка і Анна. Був активним діячем УНСоюзу. Однак студій не залишав, і в 1955 році закінчив Детройтський університет бізнесу, здобувши бакалавреят. Відкрив свою власну практику книговедення, яку провадив до 1982 року. Підвищував свою освіту в 1961 і 1963 році.

Надія Калинич народилася 29 вересня 1919 року, в родині сільського вчителя Якова і Пелагії Божик. Народню школу закінчила у місті Володаві, на Холмщині, у 1939 році, а гімназію — у Люблині (Польща) матурою в 1938 році. Того ж року почала студії медицини на університеті у Львові. Коли прийшла перша советська окупація, працювала вчителькою у народній школі в селі Кривоверба, на Холмщині, а від осені 1940 року — книговодом в Союзі українських кооператив у місті Володава. Через два роки заізнала Михайла Калинича і в лютому 1942 року вони повінчалися. Все була підпорою для чоловіка, доброю матір'ю для своїх дітей. Радо підтримувала Фундацію УВУ.

**Каплистий
Макар і Марія**
**Засновники
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
10, 035 доларів.**

Інженер-професор Макар Каплистий народився 19 січня 1896 року в Новій Іванівці, в Україні. У 1936 році одружився з Марією Козак. За освітою М. Каплистий — агроном. Студіював у Господарсь-

кій академії у Подебрадах, Чехословаччина, здобув вищу агрономічну освіту. Під час Визвольних змагань служив у війську, був учасником Зимового походу Армії Української Народної Республіки, нагороджений орденом „Лицар Залізного Хреста“, війну закінчив у чині майора. Працював агрономом у Жовкві (1930-34), Дрогобичі (1934-39), Сяноку (1940-43), Мюнхені (1943-44). Став доцентом Українського Технічно-Господарського Інституту в Мюнхені. В Америці належав до Філядельфійського відділу Товариства Інженерів. Окрім того, був співавтором видання „Крайове Господарське Товариство Сільський Господар у Львові 1899-1944“.

Кілик Семен і Джозефіна

Подружжя Кілик заснувало Постійний Стипендійний фонд в сумі 10,000 доларів.

Кизима Микола

Заснував Постійний Стипендійний фонд в сумі 10,389 доларів.

Народився 30 травня 1919 року в Рай-Бережани, Тернопільської області. Початкову школу — перші чотири класи „Рідної Школи“ закінчив у Бережанах і в 1930 році склав іспит до державної гімназії, яку закінчив матурою 1938 року. Був прийнятий до Духовної Семінарії у Львові, де канцлером був о. д-р Йосиф Сліпий. Та з приходом советської армії Духовну Семінарію було закрито.

Микола опинився через воєнну хуртовину в Німеччині, у місті Ганновері, де почав студіювати ветеринарію. Студії не закінчив, бо в 1949 році виїхав до Америки.

Знайшов працю в особливому морському і урядовому державному відділі у Вортінгтон-МкГро і тут працював аж до виходу на пенсію.

Микола із вдячністю згадує про те, що в своєму житті зміг зустріти таких велетнів духа, як Митрополит Андрей Шептицький, Патріарх Йосиф Сліпий і Святіший Отець Папа Іван-Павло II.

Пан Микола зацікавився підтримкою української науки та студіюючої молоді і вже від 1996 року почав розбудовувати свій фонд при Фундації УВУ, а в 2003 році відкрив Постійний Стипендійний фонд.

Кий Василь і Лідія
Засновники Сти-
пендійного фонду при
Фундації УВУ
в сумі 14, 750 дол.

Лідія родом з містечка Радимно над Сяном, недалеко Перемишля, а Василь із села Жеребки, Тернопільська область. Доля злучила їх у 1941 році. Василь мусів покинути рідну місцевість у 1939 році, коли сунула московська навала, і так опинився в Німеччині. Після війни, в 1949 році, вони виїхали до ЗСА, де замешкали в Честер, біля Філядельфії. У 1954 році заснували і провадили пекарню. Мають сина Мирослава і доньку Христину, а також семеро внуків.

Св. п. Василь Кий відійшов у вічність 4 квітня 1990 року. По собі залишив світлу пам'ять як щедрий жертводавець на Фундацію УВУ, наукові та національні цілі. Був добрим підприємцем і активним громадським діячем.

**Д-р Кишакевич
Юрій і Тетяна
(з Чопівських)**

**Засновники Сти-
пендійного фонду
при Фундації УВУ в
сумі 10,000 доларів.**

Юрій Кишакевич народився 1 січня 1918 року в Перемишлі, в родині банкового урядовця Лева та вчительки Теклі (з роду Костревських) Кишакевичів. Після закінчення місцевої гімназії в 1937 р. студював у Львові педагогічні науки, музику, спів. Виїхавши, перед наступом совєтів, на Захід, в Берліні почав, а в Ерлангені закінчив медичні студії з дипломом лікаря-дентиста. Разом з молодю дружиною переїжджає до Аргентини, де обставини змушують його знову здобувати лікарську професію від самого початку. Через 11 років Ю. Кишакевич переїздить до Америки і, вже втретє нострифікувавши свій диплом, стає професором дентистики у Пітсбурзькому університеті. Відомий усій українській громаді як засновник Української національної кімнати в цьому навчальному закладі. Разом з дружиною Тетяною, доктором філософії, активно підтримував Гарвардський проєкт відзначення Тисячоліття Хрещення України-Русі. Українське професійне технологічне товариство в 1980 році обрало д-ра Ю. Кишакевича „Українцем року“.

Подружжя Кишакевичі мали сина Романа, який народився в Аргентині, та доньку Христину, яка живе в Швейцарії, в заміжжі Качалуба. У 1991 році панство Кишакевичі відвідало рідну Україну, що було для них величезною винагородою.

Д-р Кишакевич переклав на еспанську мову „Сини“ Василя Стефаника та інші його твори, а також дописував до українських і американських газет.

Св. п. д-р Ю. Кишакевич помер у 1992 році, похований на Українському католицькому цвинтарі Пресвятої Трійці в Карнегі, Пенсильванія.

Когутяк-Гладка Марія-Любомира
Засновниця Стипендійного фонду
при Фундації УВУ, в світлу пам'ять
свого чоловіка Ореста Гладкого,
в сумі 10,117 долярів.

Орест Гладкий

Орест Гладкий народився в Букарешті, в родині адвоката д-ра Семена та Анни (з Жеховичів) Гладких. Гімназію закінчив у Перемишлі, а студії в ділянці архітектури – у Львівській Політехніці. Разом з іншими архітектами-інженерами засновує кооперативу інженерних робіт „КІР“, яка в часі польської окупації працює для добра українського народу. З приходом советської влади працює у відділі здоров'я, а коли прийшли німці 1941 року, працює архітектором львівської Опери. Після війни оселився у Мюнхені, де на університеті викладав архітектуру та будівництво. На початку 1951 року переїхав до Америки. У 1964 році став головним архітектором у будівельно-архітектурному відділі Нью Йорку. Через хворобу мусів передчасно відійти на емеритуру. Був також обдарованим малярем. Щедро жертвував на українські культурно-освітні цілі.

Марія-Любомира Когутяк народилася в Станиславові, від батьків Юрія та Катерини, з дому Винничук. Вчилася Марія-Любомира в Ягайлонському університеті і в Сорбонні та в Тулузі, Франція. У 1944 році опинилася у Мюнхені, а до Америки прибула у 1952 році. Працювала приватною медсестрою. В Нью Йорку закінчила дворічні креслярські курси, працювала креслярем; у 1962 році, склавши потрібні іспити, перейшла на інженерну працю, на якій працювала до 1979 року. Остання її пожертва на Фундацію УВУ наспіла у 1996 році.

Св. п. Орест Гладкий відійшов у вічність в 1990 році, похований на українському цвинтарі св. Андрія Первозванного у Бавнд Брук, Н. Дж.

Світлої пам'яті подружжя Гладких вірило, що розпочаті ним добрі справи не зупинить кінець фізичного існування, що їхня жертвенність і їхній патріотизм матимуть активне продовження у програмах українознавства, в наукових успіхах майбутніх стипендіатів Фонду ім. Гладких.

Коленяк-Хандога Катерина
Засновниця Стипендійного фонду
при УВУ в сумі 10,121 доларів.

Народилася в 1895 році, в родині Якіма Хандоги, в Нових Стрілиських, Бібрського повіту, в Галичині. Перед Першою світовою війною, у віці 18 літ, приїхала до Америки. В Нью Йорку того часу була серед найактивніших українок, зокрема в «Запорізькій Січі», Союзі Українок Америки, Українському демократичному клубі, Українському Золотому Хресті, в якому деякий час була головою. Після програних Визвольних змагань 1919-21 років постійно допомагала „Просвіті“ на рідних землях.

Від 1949 року мешкала з чоловіком Павлом у Кінгстоні, створивши перед своєю хатою взірцевий «український» квітковий город.

У 1950 році помер її чоловік Павло, а син Михайло, вже одружений, працює на державній праці біля Вашингтона. Вона залишилася жити у своїм будинку самотно, але цікавилася життям свого містечка, передплачувала українську й американську пресу, будучи на пенсії, даліше допомагала різним українським і американським установам. Померла 4 липня 1987 року, на 93-му році життя, записавши частину свого майна на Фундацію УВУ, США, Український Музей і на Золотий Хрест. Тлінні останки її спочивають на Українському цвинтарі у Вашингтоні, Д. К.

Інж. Коцур Ігор

**Засновник Стипендійного фонду
при Фундації УВУ —
в пам'ять своєї дружини
д-ра Любомири Зазулі-Коцур —
в сумі 11,830 доларів.**

Д-р Любомира Зазуля-Коцур

Інженер Ігор Коцур народився 12 серпня 1922 року, в родині Івана та Анастасії (з дому Юркевич) Коцур, в Банишині, на Золочівщині, в Галичині.

Народну школу закінчив у Кракові, гімназію — у Варшаві, а матуру — в Українській гімназії у Кракові 1940 року. Вищу хемічну освіту почав на Політехніці у Берліні, Німеччина, продовжував у Браслав, а закінчив на університеті в Ерлянген у 1948 році. По приїзді до Америки в 1949 році поселився у стеїті Мишиген, працював у швайцарській фірмі та американських Куртіс-Райт і Джерал Моторс. На пенсію вийшов у 1983 році.

Д-р Любомира Зазуля-Коцур народилася 16 липня 1921 року, в родині Володимира і Осипи (з дому Рибчук) Зазулів, в селі Гнилички, на Збаражчині. Народну і середню освіту здобула в Тернополі, а вищу медичну — у Львові та в Ерлянгені, Німеччина. У 1948 році одружилася з інж. Ігорем Коцуром. Медичні студії завершила у 1949 році дипломом доктора медицини, захистивши дисертацію. Того ж року подружжя емігрувало до Америки. Після нострифікації диплома працювала лікарем у дитячій лікарні м. Ляпір. 1982 року вийшла на пенсію. У вічність відійшла 8 лютого 1998 року.

Активне в громаді і жертвенне на українські культурні цілі подружжя виховало двоє дітей. Син Юрій — доктор технічних наук, дочка Зоя — антрополог.

Кравчук Іван і Надія
Засновники
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 17,000 доларів.

Іван Кравчук народився в 1908 році в селі Осердів, на Сокальщині, в Галичині. В 1920 році закінчив Господарсько-садівничу школу Товариства «Просвіта». Належав до ОУН і Української Військової Організації, за що польський окупаційний режим засудив його на 5 років тюрми. Перед війною польська влада ще двічі заарештовувала його за належність до ОУН. В роки німецької окупації гестапо запроторило І. Кравчука до краківської тюрми «Монтелюпіх». По війні, вже в еміграції, закінчив Український Технічно-господарський інститут. Приїхавши до Америки, став активним співробітником газет «Шлях Перемоги», «Гомін України», «Свобода», «Вісник ООЧСУ», засновником і першим редактором органу Об'єднання надбужанців «Надбузька земля».

Помер І. Кравчук 3 серпня 1986 року, похований у Джерзі Ситі, Нью Джерзі.

Дружина Івана, Надія, здобула учительський фах ще в Україні. Опинившись на еміграції, вчителювала в українській школі у Карлсфельді, біля Мюнхену.

Д-р Куляс Юліян
Пожертвував на Фундацію УВУ
13,006 доларів.

Юліян Куляс народився 5 червня 1936 року в Україні. Одружений з Єлисаветою, з роду Богданович. Мають троє дітей: Ярослава, Павла і Лілю.

Вищу освіту здобув в Іллінойському Університеті, бакалаврат (з еквентинг) і докторат з права здобув в Депол Університеті, допущений до практикування права в стейті Ілліной від 1958 року, в 1960 році допущений до Верховного Суду ЗСА. У 1978 році став випускником Національного Університету Оборони у Вашингтоні, Д.К., а в 1979 році – випускником Школи Оборонної Розвідки у Вашингтоні, Д.К.

У 1958 році відкрив власну адвокатську фірму Куляс&Куляс.

Президент і Головний Екзекутивний керівник Першого Федерального Щадничого Банку «Певність» від 1964 року. В 2004 році Банк «Певність», який на той час мав майно 475 мільйонів доларів, злився з МБА, і тепер д-р Ю. Куляс є членом Ради Директорів 5,5 більйонової установи.

Д-р Юліан Куляс є полковником американської розвідки в резерві.

В українській громаді був передсідником Комітету 200-ліття Америки, передсідником комітету для відзначення голодомору в 1983 році, передсідником трьох світових конгресів Світового Конгресу Вільних Українців – у 1974, 1988 і 1993 роках. Предсідник комітету для відзначення тисячоліття Християнства в Україні.

Із важливіших справ у публічному інтересі варто згадати переможну справу в обороні малолітнього Володимира Половчака, якому, проти волі СССР, ЗСА надали політичний екзил. Головний радник у справі „Медвідь проти ЗСА“ в ньюорлеанському суді в обороні прав українського моряка, який втік з советського корабля.

З політичного життя д-ра Юліана Куляса згадаємо, що він в 1994-98 роках очолював програму „міст-сестер“ Київ-Чикаго, був передсідником комітету за вибір Билла Клінтона в 1996 році і передсідником комітету українських американців за вибір Ала Гора. Д-р Куляс був делегатом американської делегації на Конференцію Безпеки і Співпраці в Європі, яка відбувалася у Відні в 1988-1989 рр.

Серед численних нагород д-ра Куляса – нагорода від жидівського комітету – особливе признание. У 1989 році здобув визнання від Українського Конгресового Комітету як „Людина Року“, а в 1998 році одержав нагороду від Президента Л. Кучми.

Д-р Куляс має Почесний докторат з УВУ.

**Кушнірчук
Роман-Семен і
Евдокія
(з Горганюків)**

**Засновники
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
13,400 доларів.**

Панство Кушнірчуки походять з Космача на Гуцульщині. Роман Кушнірчук народився в 1902 році, з молодих літ був активний у «Просвіті», «Рідній Школі», «Сільському Господарі», «Відродженні», за що постійно терпів переслідування з боку польської влади. Після війни, приїхавши до Америки, працював в автомобільній промисловості в Детройті, в проектувальному бюро «Форда», водночас активно, разом з дружиною, діючи в українських організаціях, підтримуючи їх постійними пожертвами. Зокрема були щедрими жертводавцями на Фонд Чорнобиля і Фонд відродження України. Були фундаторами побудови пам'ятника Іванові Франкові у рідному Космачі.

Евдокія Кушнірчук належить до найталановитіших українських писанкарок. Її писанки-шедеври виставлялися у Відні, Римі, в багатьох американських містах.

Евдокія народилася 1900 року, а відійшла у вічність 5 травня 1983 року. Роман Кушнірчук відійшов у вічність 25 вересня 1993 року. Обоє спочивають в українському мавзолеї у Вашингтоні, Д. К.

**Кухта Роман і Єва
Засновники Постійного
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 19,000 дол.**

Про цих жертводавців і фундаторів нам відомо мало. Роман Кухта народився 2 квітня 1909 року в Перегінську, Галичина. Опинившись після Другої світової війни в ЗСА, оселився в

Юніон, Н. Дж. Ці дані він повідомив листовно до Фундації, уже будучи на пенсії, просячи доповнити Постійний Стипендійний фонд пожертвою в 2,000 доларів.

Першу свою пожертву Роман Кухта вислав у 1979 році, а вже у 1985 році склав відповідну суму, щоб відкрити Стипендійний фонд. Остання його пожертва наспіла у листопаді 1997 року.

Подружжя Кухта підтримували українську вільну науку і студіюючу молодь вже й після проголошення незалежності України, що є справді подивугідним. Пам'ять про них житиме вічно у їхньому Постійному Стипендійному фонді.

**Лозинський
Михайло і Ерна**

**Засновники
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
13,603 долари.**

Михайло Лозинський народився в Новосілках, на Львівщині. Від молодости належав до національно активних громадян, не поступившись своїми переконаннями в роки „пацифікації“. За „перших советів“ його забрали до Червоної Армії, з початком війни потрапив у німецький полон, чудом врятувався. По приїзді до Америки в 1950 році подружжя Лозинських поселилося в Гемт-ремку, стейт Мишиген, де п. Михайло працював в автомобіле-будівній фірмі. У старші літа подружжя переїхало до Арізони, але й на пенсії обоє залишаються активними в українській громаді міста Сан-Ситі, щедро жертвують на суспільно корисні цілі, зокрема на школи українознавства, на важливі потреби української науки і культури, фінансово допомагають українським студентам з Бразилії.

У родині Лозинських зберігаються подяки, похвальні грамоти від Українського Наукового Інституту в Гарварді, ЗУАДК, Фонду Оборони України; пан Михайло є членом-добродієм УККА, довголітнім секретарем УНСоюзу в Арізоні, належить до ООЧСУ.

Луцик Іван і Ольга
Засновники Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 90,635 доларів.

Іван Луцик, пастор Церкви Андвентистів Сьомого Дня, народився в 1905 році в селі Любинці, на Стрийщині. Його батько, Олекса Луцик, був офіцером австрійської армії, загинув на російському фронті в Першій світовій війні. У 1927-28 рр. Іван служив у польському війську, де він став членом Церкви Адвентистів Сьомого Дня. Пізніше студював інженерію в Кракові, після чого заснував приватну конструкторську компанію в Моршині, на Стрийщині. У 1938 році емігрував до Німеччини, працював архітектором у міській управі Мюнхену. Водночас закінчив Біблійну школу і став проповідником. В 1940 році одружився з Ольгою Гла-нерт, з дому Гес, дочкою емігрантів з України, з Моршина.

Від 1950 року подружжя Луциків мешкало в Америці. У 1959 році Ольга Луцик відійшла у вічність, а пастор Іван – у 1982 році, в Нью Йорку. У своєму заповіті розпорядився усе родинне майно передати на створення Стипендійного фонду при УВУ.

Лучканич
Іван і Ксеня
Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 26,820
доларів.

Іван Лучканич народився в родині Теодора і Христини (з дому Опришко) 5 липня 1917 року у Вислоці Долішній, Сяноцького повіту, на Лемківщині. Перед війною, у 1939 році, служив у польсь-

кому війську, під час війни опинився в радянському полоні, працював у копальні залізної руди в Кривому Розі, а згодом відправили його на далеку північ будувати залізницю. Коли формувалася армія Андерса, став її вояком, дійшов з нею аж до Монте Касіно. У 1946 році виїхав до Англії, згодом переїхав до Франції, де працював у вугільних копальнях. Пізніше перейшов на працю до текстильної фабрики.

Ксеня Лучканич (з Качмариків) народилася в 1915 році в селі Радохівці, біля Львова. Була дочкою Михайла і Марії (з дому Пушкар). У 1955 році виїхала до Америки й оселилася у Рочестері, де активно включилася в українське організоване життя.

Подружжя було активне в УККА, ООЧСУ та інших українських громадських організаціях. Іван Лучканич є членом української католицької церкви в Рочестері і Норт Порт, Флорида. У своєму заповіті призначив одну третину свого майна на Фундацію УВУ.

**Малащук
Роман і Марія**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 10,400
доларів.**

Д-р Роман Малащук народився в 1913 році, в Західній Україні. Від молодих літ був активний у національно-визвольному русі, в 1932-37 роках керував окружним Проводом ОУН, ув'язнений під час студентського конгресу СУСОП у Львові в 1939 році, учасник Великого збору ОУН у Кракові в 1941 році. Під час війни – в'язень гестапо, перейшов концтабори в Кракові, Авшвіці, Матгавзені, Ебензе. Після війни – член Проводу ОУН. По приїзді до Канади – чільний член Ліги Визволення України, голова дослідного інституту „Студіум“, голова Президії Світового Українського Визвольного Фронту, активіст багатьох інших українських громадсько-культурних організацій і товариств.

Марія Малащук (з Левицьких) народилася 1913 року. Була директоркою рідних шкіл Ліги Визволення України і Спілки

Української Молоді в Торонто й Етобіко, основниця осередку СУМ в Етобіко і Торонто, член об'єднання українських педагогів Канади, член Головної Управи Асоціації Діячів Української Культури, директор Архіву Музею ім. Степана Бандери при ОУВФ у Торонто. Як дружина д-ра Романа, була йому вірним товаришем і помічницею в служінні українській справі.

Марія Малащук відійшла у вічність 9-го вересня 1979 року. Д-р Роман Малащук пережив дружину на 22 роки, відійшовши у вічність у травні 1991 року. Поховані на цвинтарі Ларс Лавн. Залишили у смутку доню Христину з мужем Романом.

Микитин Василь
Засновник
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 16,830 доларів.

Василь Микитин народився 1 червня 1921 року в селі Красна, Надвірнянського повіту, на Станиславщині, тепер Івано-Франківська область. Через різні обставини не закінчив початкової освіти і тому мусів самотужки здобувати знання. Від молодих літ був активним у „Просвіті“, читав і розповсюджував патріотичну літературу, за що зазнав переслідувань з боку польської влади. З приходом німецької окупації Василя було забрано до Німеччини на примусові роботи. Після війни перебував у Білфельді, у Німеччині. Тут належав до Пласту, до санітарно-харитативної служби та до ЦПУЕН. У 1949 році виїхав до Канади й оселився у провінції Манітоба. Тут, у місцевості Чатгам, став головою Відділу Ліги Визволення України.

У 1974 році виїхав до Арізони, до м. Сан-Ситі, де включився у громадське життя: був секретарем УККА та членом і членом управи різних громадських та політичних організацій. Був членом 45-го відділу ООЧСУ, підтримував боротьбу УПА.

Від часу проголошення незалежності України вислав 45 пачок книжок з оплатою 2,235 доларів за пересилку.

Мицак Юрій

**Постійний жертводавець,
пожертви якого дотепер становлять 13,300 доларів.**

Юрій Мицак з Нью Йорку став підтримувати українську вільну науку та українську студіюючу молодь ще в тому часі, коли вона знаходилася в колоніальних путах.

Оскільки дворічні намагання Фундації увійти в контакт з паном Юрієм не увінчалися успіхом, то про нього можемо тільки сказати, що він був магістром, і що його перша жертва була передана Фундації в грудні 1981 року. Від того часу, двічі на рік, пан Юрій жертвував більші суми, так що за 23 роки його пожертви на цілі Фундації склали таку поважну суму. На жаль, зв'язок з п. Юрієм урвався вкінці 2002 року, і не маємо більше інформацій про цього щирого патріота і жертводавця. Знаємо тільки, що мгр Юрій Мицак цікавився науковими студіями, в Канаді належав до Інституту середньовічних студій, до комісій розкопок.

Молдован Мирослава

**Засновниця
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 19,442 доларів.**

Мирослава Молдован народилася в 1915 році, на словацькій території етнічної Лемківщини. Освіту здобула у Перемишлі. Після Другої світової війни, у 1951 році, приїхала до Америки. Спочатку мешкала у Філядельфії, а відтак – у м. Вільямсавн, стеит Нью Джерзі.

Дружина Дмитра Молдована. Належала до церкви свв. Петра й Павла у Сесіл, Н. Дж. Відійшла у вічність 1 серпня 1999 року.

Першу жертву на Фундацію УВУ М. Молдован зробила в 1997 році, а в заповіті записала 10 відсотків зі свого майна на Фундацію УВУ та 20 відсотків на ЗУАДК.

Була доброю українкою та підтримувала національно-громадські, наукові та харитативні цілі. Радо підтримувала студіюючу молодь.

**Монастирський
Юліян і Стефанія**

**Засновники
Стипендійного
фонду при Фундації
УВУ в сумі 20,240
доларів.**

Юліян Монастирський народився 17 листопада 1910 року в селі Кіданів, Бучацького повіту, на Тернопільщині, п. Стефанія – в селі Затурин, Підгаєцького повіту. Після довгих мандрів по Європі, спричинених лихоліттями Другої світової війни, в 1949 році подружжя приїхало до Америки і поселилося в Клівленді, стеїт Огайо. Ю. Монастирський працював на фабриці гуми в Балтиморі, а згодом, аж до пенсії в 1976 році, в компанії Форда в Клівленді. Як і в Україні, так і на американській землі, Юліян і Стефанія Монастирські постійно дбали про успіх кожної, великої і маленької, української справи, були завжди щедрими на громадські, культурні і церковні потреби. Панство зложили відповідну суму, щоб з відсотків щорічно призначати на стипендії одного студента, який студіюватиме україністику.

Юліян Монастирський відійшов у вічність 15 квітня 1997 року, похований на цвинтарі свв. Петра й Павла у Пармі, Огайо.

**Моцюк Ярослав
та Ірена**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 15,600
доларів.**

Д-р Ярослав Моцюк народився в селі Милування, на Станіславівщині (тепер Івано-Франківщина), гімназійну освіту здобув у Станіславові і Стрию, вищу – вже після війни, в Нью Йорку, яку

закінчив докторською працею на тему „Історія кінематографії в Україні та поза її межами“. Засновник і власник фірми „Фільмтріт Інтернешинел“, з філіями в Лос Анджелесі і Торонто, Канада. У 1998 р., за винахід для технічного відновлення кінострічок, йому присуджено авторитетну нагороду «Амту». Авторитетний член американських професійних організацій, відомості про нього і його винаходи вміщені в багатьох американських бібліографічних виданнях та довідниках. Довголітній фінансовий референт Фондації УВУ.

Ірена Моцюк (з дому Грох) народилася в селі Лежахів, на Ярославщині, середню освіту здобула у Ярославі і Кошаліні, а вищу економічну – в Щеціні, Польща. В Польщі працювала для підпільної розвідки ОУН, переховувала членів УПА, які переходили на Захід. Виїхала до Америки і поселилася в Йонкерсі, Н. Й. Була основницею і головою Йонкерського відділу ч. 119 СУА. Вечорами вчилася в коледжі і в 1973 році одержала диплом «Бачерол оф саєнс едукейшен». Допомагала чоловікові у його підприємстві. Була веселою, скромною, приємною, любила подорожувати, цікавилася Україною, була глибоко віруючою християнкою і багато читала. Хвороба завчасно забрала Ірену 4 червня 2002 року, залишила опечаленого чоловіка та доньок Дарку і Наталку з родинами. Тлінні останки її спочивають на цвинтарі Св. Духа у Гемптонбурзі, Н. Й.

Муляк-Яцківський Аркадій

**Засновник Постійного Стипендійного фонду
в сумі 20,000 доларів.**

Аркадій Муляк-Яцківський зовсім недавно приєднався до створення Стипендійного фонду, але внесок його вже вагомий. Останню суму – 5,000 доларів – він пожертвував у 2005 році.

Пан А. Муляк-Яцківський живе в Лос Анджелес, Каліфорнія.

Німець Мирослав
Стипендійний фонд
при Фундації УВУ
в сумі 10,000 доларів в його імені
створив рідний брат Павло Німець
з Манчестеру, стеїт Нью Гемпшир.

Мирослав Німець народився в 1923 році в селі Опарівка, повіт Кросно, на Лемківщині, в родині Василя і Антоніни (з Шуфлятів) Німець. В 1940 році, 17-річним, був забраний на примусову працю до Німеччини. В 1945 році, в Німеччині, вступив до американської армії. У 1949 році приїхав до Америки, спочатку мешкав у Манчестері, стеїт Нью Гемпшир, відтак переїхав до Клівленду, стеїт Огайо, де заснував власне підприємство. Останні роки провів у Чуга-Віста, стеїт Каліфорнія, де й помер у 1994 році. Похований у Манчестері, Нью Гемпшир.

Німець Микола
Стипендійний фонд
при Фундації УВУ
в сумі 10,000 доларів в його імені
створив рідний брат Павло Німець
з Манчестеру, стеїт Нью Гемпшир.

Микола Німець народився 1925 року в с. Опарівці, на Лемківщині, у родині Василя і Марії Німець (з дому Шуфлят). Закінчив народню школу, студіював агрономію. У 1943 році вступив до Дивізії «Галичина»; брав участь у бою під Бродами, де пропав його слід.

Німець Павло і Матільда

**Засновники
Постійного
Стипендійного
фонду
в сумі 37,000
доларів.**

Павло Німець народився 27 жовтня 1920 року в селі Опарівці, пов. Кросно, на Лемківщині. Був найстаршим сином в родині. Закінчив народну школу, у 1940 році виїхав до Німеччини, де працював на господарці до 1945 року. Після закінчення війни одружився з дівчиною німецького походження Матильдою, з роду Маєр. Це була надзвичайно віддана Україні молода людина.

У 1945 році вступив до американської армії, а через рік, знаючи мови, працював в СІС — Сентрал Інтелідженс Корпорейшен. Звідси виїхав до Америки, до вуйка Миколи Шуфлята. У 1954 році почав власне підприємство, яке провадив до виходу на пенсію у 1982 році.

Був активним у церковній парафії, провадив відділ УККА і був членом Українського Музею, підтримував НТШ та Гарвард. Подарував пів тонни паперу на видання Історії України Михайла Грушевського.

Матильда Німець народилася 26 травня 1921 року в Мангаймі (Баден), Німеччина. Батько — Ріхард Маєр, мати — Еліза Маєр (з дому Гертляйн). Мала двох сестер — Ліну та Елізу і брата Рудольфа. Народну школу, гімназію та курси книговодства закінчила у Мангаймі, працювала в фірмі імпорту та експорту. Павло та Матильда заповіли 1940 року, а побралися 1945 р. У подружжя було двоє дітей — дочка Гайні і син Зенон. Була добра мати та зразкова подруга життя. Померла 3 квітня 1993 року.

**Новаківська
Ірена
Стипендійний фонд
в пам'ять Мартина
Новаківського
заснувала при
Фундації УВУ
його дружина
в сумі 10,000 дол.**

Мартин Новаківський народився 1 січня 1914 року в селі Отинія, на Станиславщині, нині Івано-Франківська область. У 1926 році записався до гімназії у Станиславові, але через матеріальні нестатки мусів залишити третю гімназійну класу в 1929 р. і шукати праці. Ще в гімназійні роки став на шлях визвольної боротьби. Працював у молочарні п'ять років, перейшов на працю організатора філії «Просвіти» в Отинії, був членом ОУН, вів вишкільну спортову працю в «Соколі», належав до спортової ліги ТУСК у Станиславові. Захоплювався театром і в 1937 році вступив до театру під мистецьким проводом Юрія Кононева, але цікаве бурляче життя закінчилося з початком війни, 1939 року.

Під час першої окупації Західної України советами був ув'язнений і засланий в Сибір. На Уралі, на станції Надієв, відбув два тижні карантини, потім потрапив до табору Палкіно у робочі бригади, пізніше – у табір 10 ОЛП. Щасливим збігом обставин, як колишній польський громадянин, вступив до армії генерала Андерса, з нею перейшов Іран, Ірак, Палестину, Єгипет. За хоробрість в бою під Монте Касіно, в Італії, був нагороджений медалею. Закінчив військову службу в Англії, там одружився, і в 1957 році з дружиною Іриною приїхав до Америки, де став одним із самовідданих виховників сумівської молоді. Помер 1 жовтня 1989 року.

Ірена Новаківська народилася у Львові. Гімназію закінчила у Тернополі. Під час большевицької і німецької окупацій Ірена працювала в лікарні, допомагала польським монахиням онікуватися пораненими. Перед наступом радянських військ виїхала до Відня, а коли Англія стала набирати самітних, – виїхала до Англії, де скінчила курси медсестер і практику в трьох шпиталях. Приїхала до Америки слідом за родичами і сестрою у 1957 році і стала працювати в Генрі Форд Шпиталі, звідти й вийшла на пенсію.

**Озарків
Григорій і
Катерина**

**Засновники
Постійного
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
12,300 доларів.**

Григорій Озарків народився в селі Колоколин, в Галичині.

В часі Другої світової війни доля закинула Григорія, через Відень в Австрії, до Регенсбургу в Німеччині. Обдарований добрим голосом, протягом річного перебування у Відні співав Службу Божу в церкві і цю християнську повинність продовжував у Регенсбурзі, де співав у церковному хорі під мистецьким керівництвом Осипа Лупаня.

У 1949 році, коли відкрилася можливість емігрувати за океан, виїхав до Америки і поселився в Детройті. Відразу прилучився до хору церкви Непорочного Зачаття в Гемтремку, до «Ватри» та до Капелі бандуристів, з якою міг відвідати в 1991 році, після майже півстоліття, рідну Батьківщину, побував у рідному селі Колоколин, помолився на могилах батьків і в церкві, де його хрестили.

Катерина Охоцька-Вовк народилася в Нових Стріличах на Україні, в родині коваля Івана Вовка, мала трьох братів і сестру. Рано осиротіли й виростили між людьми. Катруся мала тільки півтора року, як на тиф померла старша сестра Анна, маючи 19 років. Найстарший брат, Михайло Охоцький, помер в батьківській хаті на Україні, брат Богдан перейшов війну і концтабір Мавтгавзен у Дрездені, брат Леонід потрапив до Росії на 10 років каторги. Катерина була заслана з чоловіком Іваном і півторарічним сином Арсеном в Омськ, на Сибір. Там чоловік помер, маючи 39 років. Після звільнення із заслання, Катерина з малим сином не мала куди повертатися, тож залишалася жити в Омську. У 1977 році син Арсен загинув в автомобільній катастрофі на російських дорогах Ярославля, маючи неповних 31 рік. Брат Богдан, після табору Мавтгавзен, емігрував до Америки і після довгих зусиль стягнув сестру Катерину до себе на візит. В Омську вона була близькою з сестрою Григорія Озаркова, з яким познайомилася вже в Америці і стала його дружиною. Церковний шлюб узяли у церкві св. Йосафата у Воррені, Мишиген, 19 травня 1979 р. Прожили з чоловіком гарне життя. Відійшов Григорій Озарків у вічність 30 липня 2002 р., а брат Богдан — 2 березня 2006 р. Залишилася самотньою на американській землі.

**Олійник Федір
і Анна**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 15,380
долярів.**

Федір Олійник народився в 1901 році в с. Мальки, на Волині. Від молодих літ пов'язав себе з боротьбою за українську справу, був активний в Товаристві «Просвіта», організовував національну свідому молодь в різні гуртки, за що був заарештований советами й перебував під слідством у житомирській тюрмі. Повернувся з в'язниці хворим на тиф, а коли одужав, втік на українські землі під Польщею, в Луцьк, де знаходилась родинна посілість. У 1939 році й цю територію окупували совети, і він знову втікає. У нових політично-військових обставинах німецької окупації рятував жидів. В 1944 році дістався до Австрії, по якомусь часі – до Баварії в Німеччині. 1949 року, з допомогою жидівки, роздобув афідавіт і прибув до Нью Йорку. Тут дістав працю у металоломі, шоколадній фабриці, а згодом зайнявся електротехнікою. Був активний у громадсько-церковному житті. 1966 року вийшов на пенсію.

**Онуферко
Богдан і Євгенія**
**Засновники
Стипендійного
фонду при Фундації
УВУ в сумі 33,436
долярів.**

Точних відомостей про це національно свідоме і жертвенне подружжя дуже мало, тому що п. Богдан і п. Євгенія не встигли виповнити формальні папери для Фундації УВУ. Знаємо про них, що зазнали переслідувань від НКВД, відтак німці вивезли їх на

примусову працю. Після війни емігрували до Америки, поселилися у Філядельфії, жили скромно, але щедро підтримували українські культурно-громадські інституції.

Инж. Богдан помер 1971 року.

Пані Євгенія, з дому Крохмалюк, народилася 1906 року. Працювала в громаді ЗСА як суспільно-громадська діячка, була сеньйором довір'я. Ще за життя, усвідомлюючи роль вільної науки, рішила віддати половину свого майна на Фундацію УВУ, а сама жила тільки на свою пенсію. Цей жест Фундація УВУ високо оцінила. Уже від 1982-83 академічного року щорічно приділяється одна стипендія для молодих потребуєчих студентів чи учителів шкіл Українознавства на студії українських предметів на УВУ.

16 вересня 1983 року Євгенія несподівано загинула в автомобільній катастрофі.

**Пирський
Михайло і
Анастасія**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 25,000
доларів.**

Михайло Пирський народився у 1899 році в Жовкві, біля Львова. Постанов Української Народної Республіки 1918 року зустрів на Херсонщині, де перебував у складі австрійської армії. Як свідомий українець, разом з групою підстаршин і старшин вступив у військо УНР і став одним з організаторів полку ім. Івана Богуна. Служив у четвертій київській дивізії, у четвертім гарматнім полку в ранзі бунчужного, а згодом підпоручника УНР. Був учасником Зимового походу Армії УНР. У міжвоєнний період був активним у культурно-освітніх товариствах у Львові. Перед приходом советів вирушив на Захід, якийсь час жив у Баварії, а в 1949 році виїхав до Америки. Тут одружився з Анастасією Харачко, знайомою ще з рідних земель. У Нью Йорку, на Першій Авеню, заклав власну крамницю дитячого одягу.

4 квітня 1983 року, після довгої недуги, померла дружина, з якою прожили 30 літ.

Постійний Стипендійний фонд ім. Михайла і Анастазії Пирських при Фундації УВУ створив нині вже покійний Михайло 27 грудня 1985 року. Окрім того, він заповів Фундації УВУ спадок, з якого щороку надходить певна сума, і на сьогодні вона становить 166,122 долари.

Попович Микола
Засновник Постійного
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 23,000 доларів.

Микола Попович народився у Збаражі 1901 року, в селянській родині. Закінчив шість клас народної школи.

До Канади прибув 1924 року. Хворів на туберкульозу, тому перебував у санаторії від 1930 до 1933 року і вилікувався.

Микола Попович був одним із перших українців, які відчували здоровий напрям Фундації УВУ, і вже від 1979 року двічі-тричі на рік жертвував поважні суми на вільну науку. Ніколи не забував рідної землі, належав до тих свідомих українців, котрі вміли вести за собою молодь, будити в ній зацікавлення Україною, її боротьбою і майбутнім.

Прожив 92 роки, помер 1 жовтня 1993 року. Тлінні останки його спочили в Едмонтоні, Канада.

**Порайко
Осип і Стефанія**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 100,000
доларів.**

Осип Порайко народився в 1912 році в Заболотіві, на Прикарпатті. Студював архітектуру в Кракові. Брав участь у Похідних групах ОУН. Повоєнні обставини привели його до Німеччини, а звідти — до Америки. У Лос Анджелесі одружився з такою ж активною в громаді і церкві україркою, як був сам.

Стефанія Порайко народилася в місті Комарно, на Львівщині. За професією вчителька.

Жертвенне подружжя активно підтримувало українські культурно-освітні установи. Крім Стипендійного фонду, подружжя заповіло поважну суму зі свого майна на Фундацію УВУ.

**Д-р Прокопів
Володимир і Ольга**

**Засновники
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ в сумі
110,791.26 доларів.**

**Д-р Володимир і Ольга
належить до най-
щедріших фундаторів
Фундації УВУ.**

Володимир Прокопів народився 1902 року в Товмачі, нині Івано-Франківська область. Закінчивши гімназію, студював у Кракові, на Ягайлонському університеті. Доктор медицини від 1929 року, на приватній практиці у Товмачі від 1932 до 1944 року.

Ольга Стефанюк-Прокопів народилася у 1907 році в с. Городиловичі, Сокальського повіту, на Львівщині. Закінчивши гімназію,

вступила на математичні студії до Львівського університету ім. Яна Казимира в пізніх 1920-их роках. Тут здобула диплом магістра і згодом учителювала у жіночій семінарії у Вадовіцах, біля Кракова, пізніше в жіночій гімназії Уршулянок у Перемишлі.

Після Другої світової війни подружжя прибуло до Америки. Оселилися у Нью Йорку. Тут довелося працювати в кравецькому підприємстві. Пізніше успішно перейшов медичні іспити і в 1950-их роках відкрив приватну лікарську ординацію в Нью Йорку, яку незадовго переніс до Дрездену в стеїті Огайо. Від 1960 року панство Прокопів повернулися до стеїту Нью Йорк, доктор мав ординацію в Унаділлі, а опісля у містечку Відспорт, недалеко Авбурну, Н. Й., де д-р Прокопів працював до 99-го року життя.

Подружжя мало одного сина, Володимира, який помер у 1989 році, після довгої і тяжкої недуги.

Подружжя Прокопів часто дарувало допомогу на харитативні цілі та фінансово підтримувало українські установи.

Ольга Прокопів померла 1999 року, а д-р Володимир – у 2001 році. Обоє прожили довге, плідне життя. Таку ж частину зі своєї спадщини, як на Фундацію УВУ, залишили на Наукове Товариство ім. Шевченка, а також частину для Української Медичної Асоціації Північної Америки. Такими жертводавцями на українські цілі Фундація УВУ дуже гордиться.

Псуй Анастазія
Засновниця Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 10,000 доларів.

Анастазія Псуй народилася в Торонто, Канада, в 1920 році, в родині Іллі і Анни Войчак. Її родичі повернулися до України з дев'ятилітньою дитиною і тут, в селі Слобідка, на Поділлі, Анастазія провела свою молодість.

В Україні вийшла заміж за Володимира Псуя. Та недовго тривало щастя молодих, воєнна хуртовина змусила їх податися на Захід. Скитальське життя почалося в Німеччині, а в 1947 році Володимир і Анастасія прибули до Америки, поселилися в Ньюарку, стеит Нью Джерзі. Пристосування до нових обставин та виснажлива праця погано позначилися на здоров'ї Анастасії. Недуга паралічу прикувала її до ліжка до кінця життя.

Після смерти свого друга вела самотнє життя. Була членкою США і цікавилася громадськими справами.

Перед смертю розпорядилася в заповіті передати частину майна на українські громадські, церковні та наукові установи у висоті 90,000 доларів. На наукові цілі Фундації УВУ залишила 10,000 доларів.

**Д-р Рак Володимир
і Анна**

**Засновники
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 16,025 доларів.**

Володимир Рак народився в Україні, вищу фінансову освіту здобув у Ньюйоркському університеті. Працюючи на відповідальних постах у «Чейз Мангеттен Банку» аж до виходу на пенсію, протягом 24 років добровільно виконував обов'язки фінансового референта НТШ у Нью Йорку. Активний член Пласту, за що вдостоєний двох орденів Св. Юрія в сріблї. Дійсний член НТШ. Як активному діячеві на полі української культури, Український Вільний Університет надав Володимирові Раку почесне звання доктора «гоноріс кавза».

Анна Шкорута-Рак народилася в Тисьмениці, на Прикарпатті. В гімназії навчалася в Німеччині. До Америки переїхала з родиною в 1949 році, де в 1950 році одружилася з Володимиром Раком. Активна членка 83-го Відділу США, зокрема в ділянці суспільної опіки, за що двічі була нагороджена «Грамотами вдячності». Член управи Українського музею Нью Йорку.

Д-р Володимир та Анна Рак — щедрі жертводавці на Український Вільний Університет, Український музей у Нью Йорку, Пласт, церкву св. Юра в Нью Йорку. Обидва їхні сини — Ігор, доктор медицини, і Андрій, доктор права, також були активними пластунами і тепер радо підтримують всі цінні українські громадські проекти.

Ратич Іванна

Засновниця Стипендійного фонду при Фундації УВУ в сумі 13,525 дол. в пам'ять батька, професора Івана Мірчука — філософа і етнопсихолога європейського рівня, історика української культури, ректора Українського Вільного Університету; і матері, професора Марії Мірчук, письменниці і перекладача.

**Мірчук
Іван і Марія**

Д-р Іванна Мірчук-Ратич народилася в Австрії, вищу освіту здобула в Берліні і Мюнхені. Одружившись з Олегом Ратичем, доктором хемії, виїхала до Америки. Протягом тридцяти п'яти років викладала германістику в Ратгерському університеті, очолювала Американську Асоціацію викладачів німецької мови, брала активну участь в українському громадському житті — в Міжнародній Лізі Жінок, Союзі Українок Америки, СФУЖО, Світовій Організації Матерів.

**Романовський
Володимир і
Наталія**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 25,685
доларів.**

Володимир Романовський народився 22 червня 1916 року в родині учителів, в селі Чушкові, на Буковині. Гімназійну освіту здобув у Чернівцях. Склавши матуру в 1936 році, записався на факультет права у Чернівцях, а згодом у Букарешті. Закінчив університетські студії дипломом ліценціанта (магістра) правничих наук, однак через воєнну хуртовину не зміг працювати адвокатом.

В часі Другої світової війни молодий юнак, захоплений патріотичними ідеалами, поринув у вир політичних подій і став до лав Похідних груп. Після війни опинився в таборі переміщених осіб в Регенсбурзі. Там працював у Міжнародній допомогівій організації ІРО. Тут, у Регенсбурзі, одружився з Наталією, з дому Гніда, разом з хвилею діпістів прибув до Америки й оселився у м. Балтимор, стеїт Меріленд. Тут 1950 року зорганізував при Товаристві «Самопоміч» українську кооперативу і був першим її директором. Він також був засновником малої відпочинкової оселі «Зимна вода» в мальовничій частині північного Меріленду, на якій провадив лещетарський вишкіл молоді.

Відійшов у вічність 1 вересня 1986 року. Похоронні відправи відбулися 4 вересня, у каплиці Українського Національного Цвинтаря-Пам'ятника, де й поховано його тлінні останки.

Володимир Романовський був доброю, товариською людиною, любив людей, брав участь у житті громади і старався всім стати в пригоді. На жаль, не дожив до незалежності України. Ще перед смертю зробив заповіт, в якому половину майна записав своїй сестрі Марії в Чернівцях, а решту — чотирьом українським організаціям: Українському Вільному Університету, НТШ, Гарвардській Катедрі Українознавства і ОДВУ, — кожній по 25,000 доларів.

Через два роки після його смерті відійшла у вічність його дружина Наталія. Обоє залишили по собі добру пам'ять як щирі українські патріоти і жертводавці.

Савчак Володимир
Пані Мирослава Савчак,
в честь свого чоловіка
д-ра Володимира Савчака,
пожертвувала на Фундацію
УВУ 10,110 доларів.

Володимир Савчак народився 18 лютого 1910 року. Закінчив у Перемишлі середню освіту, а у Львові – правничі студії. Він твердо вірив в ідею незалежності України і тому був ув'язнений у польському таборі Береза Картузька та в советській в'язниці.

В часі Другої світової війни рішився з родиною емігрувати з Німеччини на Захід і так опинився в Тунезії, де в 1948 році заснував пластову групу, котра була активна до 1953 року. У грудні 1953 року Володимир Савчак переїхав з родиною до Америки. Тут він продовжував свою діяльність у Пласті: був головою Станичної Ради, станичним пластової станиці у Нью-Йорку. Був діяльним у Товаристві українських правників (був членом управи і головою ТУП) та проявляв діяльність у НТШ, де був представником Енциклопедії Українознавства.

Володимир Савчак був автором ряду статей на правничі теми, які друкувалися в різних журналах та в Енциклопедії Українознавства.

На жаль, цей щирий український патріот не дожив до проголошення незалежності України, відійшовши у вічність 20 червня 1981 року.

Салюк Клавдія

**Засновниця Стипендійного фонду при
Фундації УВУ в сумі 10,000 доларів
в пам'ять мужа Григорія Салюка.**

Григорій Салюк

Григорій і Клавдія Салюки були першими, які від 1979 року почали складати на Стипендійний фонд у дусі завдань Фундації УВУ. Після смерті Григорія, пані Клавдія Салюк призначила 10,000 доларів на Постійний Стипендійний фонд ім. Григорія Салюка. Вона далі продовжувала благородну справу підтримки діяльності Фундації УВУ.

Зв'язок між Клавдією Салюк і Фундацією УВУ перервався у 1992 році, після того як наспіла остання жертва від неї на потреби студіюючої молоді.

Сарахман Дмитро та Ірена

**Засновники
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 10,000 доларів.**

Дмитро Сарахман народився у Вунсокет, Ровд Айленд, 29 липня 1922 року. Цікавився українським життям, належав до Запорізької Січі, братської організації, до Українського Народного Союзу. Союзівка не була йому чужою, відвідував українські фестивалі у Гарден Стейт.

Його дружина, італійського походження, теж народилася у Вунсокет, Ровд Айленд, 14 жовтня 1920 року. Подружжя мало двох дітей.

Дмитро Сарахман не мав рідних в Україні. Тому хотів пожертвувати на Фундацію УВУ поважну суму грошей, щоб дати українській молоді можливість продовжувати освіту та здобувати відповідне виховання.

Дмитро належить до тієї генерації американських українців, які усвідомлювали себе українцями. Мав пошану до українських традицій, мав потребу підтримувати рідну націю, і за це належиться йому велика вдячність.

Синидак Іван
Засновник Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 10,000 доларів.

Іван Синидак народився у 1922 році в Манчестері, Нью Гемпшир, у родині Василя Синидака і Анни (з дому Кунисяк), родом з с. Плоске, Україна. Родичі емігрували до Америки в 1912 році. Іван пройшов усю американську систему освіти. В часі Другої світової війни служив в американських збройних силах.

Одруженим не був. Належав до Українсько-Американського Клубу і Британсько-Американського Клубу.

Після закінчення Другої світової війни працював довгі роки у Вомбек Миллс Інк., звідти вийшов на пенсію.

Помер 28 лютого 1992 року, після короткої недуги. Похований на цвинтарі Св. Йосифа у Манчестері, Нью Гемпшир.

Іван Синидак пам'ятав про українську громаду і тому просив свого брата Михайла, щоб після його смерті передав чека на 10,000 доларів на потреби Фундації УВУ.

**Синидяк
Михайло і
Катерина**
**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 21,000
доларів.**

Обоє народилися в Америці. Михайло Синидяк народився 1889 року в родині Василя Синидяка. Батько був родом з Галичини, помер в Америці 1980 року, проживши 91 рік. Мати – Анна Кунисяк – була донькою Олексія Кунисяка і Ефремії Павелко, народжена в с. Плоске в 1884 році, а померла 1975 року.

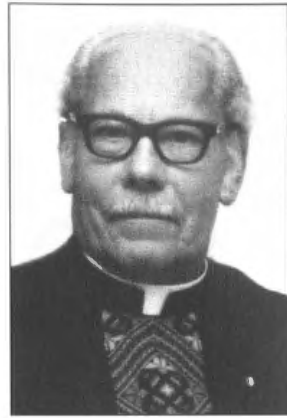
Родичі Михайла прибули з Галичини до Гамбургу в Німеччині, а звідтам приїхали до Америки 5 квітня 1912 року. Оселилися в Манчестер, Нью-Гемпшир, і там 8 червня 1914 року побралися в церкві св. Марії. Михайло і його брат Іван народилися в Манчестер.

Катерина Синидяк теж народилася в Манчестер, Н. Г. Її батько був народжений 1877 року, а помер 1942 року. Мати – Ксеня Макара народилася 1894 року, а померла на 82-му році життя.

Незважаючи на те, що були народжені в Америці, в родинях довоєнних емігрантів, які прибули сюди ще перед Першою світовою війною, Михайло і Катерина дістали добре релігійне і національне виховання, тому виростали зацікавленими до українських справ, зокрема церковних, і були щедрими жертводавцями на культурно-освітні цілі.

Скробач Стефан і Марія
**Засновник Стипендійного фонду
при Фундації УВУ в сумі 21,100 дол.**

Отець Тростянецький Ярослав
Засновник Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 80,000 доларів.

Отець Ярослав Тростянецький народився 29 вересня 1921 року в селі Манаїв, Зборівського повіту, на Тернопільщині. Від молодих літ був самовідданим борцем за визволення рідного народу. З приходом большевиків, у 1939 році, пішов у підпілля, за що влада вивезла всю його родину в Сибір. Після війни виїхав до Німеччини, у таборах вів політичну працю. Відразу після переїзду в 1949 році до Америки став співзасновником української католицької парафії у Вілімантику, Коннектикут, та кооперативи СУМА в Гартфорді. Від 1960 року мешкав у Лос Анджелесі, де активно працював з українською молоддю, створив цінну бібліотеку, дописував до наших газет. Маючи великий досвід спілкування з людьми, вирішив стати священиком. У 1979 році Владика Ярослав Ґабровисвятив Ярослава на диякона, а 17 червня 1984 року Владика Інокентій Лотоцький увів його у священничий сан.

30 жовтня 1986 року о. Ярослав несподівано помер. У заздалегідь написаному заповіті залишив усі свої заощадження на українські культурні цілі. Він справді належав до тих українських патріотів, чие серце було віддане Богові і Україні.

Турчин Петро і Марія
Засновники Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 51,600 доларів.

Петро Турчин народився 1911 року в селі Вербів, біля Бережан, на Тернопільщині. Гімназійну освіту здобув у Рогатині, а вищу економічну – в Регенсбурзі, Німеччина, в Українському Технічно-Господарському Інституті. Тікаючи перед наступом радянських військ, Петро і Марія, які побралися в 1942 році, прибули до Німеччини, до міста Пассау.

Марія Пересада-Турчин народилася 1923 року в Бережанах, на Тернопільщині. У Німеччині в них народилася донька Ірена, з якою прибули до Америки. Поселилися в Ріно, штат Невада, де гарний сухий клімат. Однак тут не було української громади і подружжя було дуже засмучене зі свого самотнього життя. Зберігали свою українськість, читаючи українські газети.

У 1957 році в них народилася друга донька, Марта, яка згодом здобула медичний фах.

Подружжя підтримувало загально-громадські та культурно-освітні проекти. Обидвом донькам подружжя дало національне виховання.

Петро Турчин помер 1979 року.

Хуміловська Ірена

Будучи українською патріоткою, Ірена Хуміловська заповіла всі кошти зі свого приватного бізнесу (естейт) розподілити на різні українські громадські організації, в т. ч. і на потреби Фундації УВУ в Нью Йорку. Після її відходу у вічність, виконавцями заповіту на рахунок Фундації УВУ було перечислено 35,950.52 доларів.

**Цапар Ірина і
Анатолій**

**Стипендійний
фонд при Фун-
дації УВУ в сумі
10,000 доларів,
в пам'ять
св. п. Анатолія
Цапара,
заснувала його
дружина Ірина.**

Анатолій Цапар походив з Бахли, повіт Лісько, Лемківщина.

Ірина Цапар, з дому Коханович, народилася в с. Турадик, Жидачівського повіту, за польської окупації.

Під час воєнної хуртовини, що охопила всю Європу, вона опинилася в Мюнхені, в Німеччині. Тут Ірина зацікавила Анатолія і вони побралися 10 лютого 1946 року. Через рік народилася їм донька Соня. Подружжя змогло виїхати до Америки завдяки католицькій акції, за спонсорством стрийка пані Ірини. У 1949 році прибули до Америки і поселилися в Нью Йорку, де пробули два роки, а тоді переїхали до Пассейку, стеїт Нью Джерзі. У 1952 році в них народилася друга донька, Марта. Третій раз перенеслося подружжя Цапар до Гарсфільд, Н. Дж. Обоє важко заробляли на прожиток, але дали своїм дітям університетську освіту, дбаючи, щоб вони ходили й до Школи Українознавства, Пласту та Музичного Інституту.

Анатолій Цапар володів великими здібностями як столяр-дизайнер. Його роботи були артистичними і захоплювали людей. Він будував будинки і дуже гарно викінчував їх.

Анатолій Цапар упокоївся в Бозі 30 листопада 1988 року. Люди згадують його з теплом, бо не тільки мав золоті руки, але своїми жертвами підтримував українські установи, включно з Фундацією УВУ. Фонд в пам'ять Анатолія Цапара при Фундації УВУ призначений на стипендії для вишколювання вчителів українознавства.

**Цебенко
Володимир
і Віра**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 86,165
доларів.**

Володимир Цебенко народився 1898 року в селі Котівці, на Харківщині. У 1921 році, маючи 23 роки, записався у Харківський Інститут Народної Освіти, на соціально-історичний відділ, який закінчив у 1925 році з кваліфікацією викладача в масових школах предметів суспільствознавства, мови та літератури.

Дружина Володимира, Віра Мотузова, народилася 18 серпня 1913 року в м. Артемівську, Україна. Закінчила харківську музичну консерваторію.

Володимир і Віра одружилися 13 квітня 1939 року в Харкові, а під час Другої світової війни емігрували до Німеччини. Після війни, у 1951 році, прибули до ЗСА.

Володимир упокоївся в Лос Анджелесі, Каліфорнія, у 1988 році. Дружина Віра пережила чоловіка на 14 років і відійшла у вічність 26 лютого 2003 року.

Чередарчук-Фольварків Оксана
Засновниця Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 85,667.62 долярів.

Можна тільки дивуватися щедрості цієї благородної жінки, яка записала на культурні цілі великі суми грошей, в тому числі й на Фундацію УВУ.

Ця дочка Коломийщини побачила світ в родині Василя і Марії, з дому Мельничук, Чередарчуків 22 січня 1922 року. Закінчивши гімназію Сестер Василіянок у Львові, записалася на студії медицини, які через спалах Другої світової війни змушена була продовжувати в Мюнхені, Німеччина. Переїхавши до Америки, продовжила у Вашингтоні студії на медичному факультеті зі спеціалізацією в клінічній патології. Одружилася з д-ром Романом Фольварковим, який працював у тій же галузі медицини.

Д-р Оксана працювала від 1957 року аж до виходу на пенсію у Гайнспіталі у Брукфілді, стеїт Ілліной. Цікавилася мистецтвом, оперою, театром, життям української громади та американської спільноти, серед якої жила, щедро відгукувалася на потреби громади. Її чоловік, д-р Роман, відійшов у вічність у 1979 році. У 1984 році д-р О. Фольварків одружилася вдруге з Джорджем В. Гартлером Сокологорським, який помер у 1990 році. Меценатка відійшла у вічність на 79-му році життя, залишивши по собі добрий спогад співвітчизників.

Чорній Анатолій
Засновник Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 40,000 долярів.

Анатолій Чорний народився 12 грудня 1915 року в селі Задришівці, на Тернопільщині. Народну школу закінчив у Підволочиськах, у 1932 році вступив до Другої Державної гімназії в Тернополі

і закінчив її у 1936 році. Наступного року почав студіювати хемію у Львовському університеті. З приходом німецької влади, протягом восьми місяців працював на цукроварні, відтак продовжив студії у Львівській Політехніці. З наступом советських військ А. Чорний, як і тисячі молодих людей з Галичини, рятував життя втечею на Захід. У Грацу нарешті закінчив хемічні студії і, приїхавши до Америки в 1952 році, зміг влаштуватися на працю до хемічної лабораторії в Нью Йорку. Родини не мав, але чув себе сином Церкви і українського народу, належав не тільки до щедрих жертводавців на освітні та культурні цілі, але був сам одним з тих, хто «дає скоро», без довгих роздумувань. Особливо піклувався він про молодих людей, які хотіли здобути вищу освіту, – про це свідчить поважна сума заснованого А. Чорнієм фонду при Фундації УВУ.

Помер 2004 року.

Швабінський Теодор і Софія

**Засновники Постійного Стипендійного фонду
при Фундації УВУ в сумі 100,000 доларів
(спільно з подружжям Воляників).**

*Про них див. «Літературний Фонд Воляників-
Швабінських», стор. 116*

Шегрин Яків

**Засновник Постійного Сти-
пендійного фонду при Фундації
УВУ в сумі 25,000 доларів.**

Громадський і пластовий діяч Яків Шегрин народився у Галичині, в Жидачівському повіті. Середню освіту здобув в українській гімназії в Інсбруці. Перебуваючи в переселенчому таборі в

австрійському місті Ляндек, у 1945 році організував курінь старших пластунів ім. Богдана Хмельницького, що згодом дістав назву „Хмельниченки“. Протягом п'яти років Яків Шегрин був курінним цього куреня. Емігрувавши у 1950 році до Америки, поселився в Бостоні, стеит Масачусетс, де організував пластову станицю і очолював її впродовж 16 років. Належить до найсамовідданіших пластових виховників, 19 разів він був командантом новацьких таборів у Бриджвотері, „Соняшній Полянї“, Бобірівці та на „Вовчій Тропі“ в Іст Четем, Н. Й. Також був активний в інших українських громадсько-культурних організаціях в Бостоні.

Пластовий сеньйор Я. Шегрин свій фонд призначив на вишкіл провідного активу й учителів для української молоді, для якої сам меценат присвятив десятки років своєї корисної праці, гідної пошани і подиву.

Ярош Олександр
Засновник Стипендійного
фонду при Фундації УВУ
в сумі 20,000 доларів.

Св. п. О. Ярош помер 30 липня 1987 року. Раніше не прислав про себе автобіографічних даних.

У липні 1993 року зі спадку св. п. Олександра вплинуло на Фундацію УВУ 15,000 доларів.

Ще за життя, у листі до Фундації УВУ Олександр Ярош писав: «...хочу Вам докласти, що я, крім дотації 5,000 доларів, рівнож у моїм завіщанні Вас не забув. Дописав я Вам 15 відсотків мого майна на фундацію. Це менше-більше буде коло 25,000 доларів». І в дійсності заповіт написано 19 травня 1984 року.

Фундація УВУ щиро вдячна за виrozumіння потреб УВУ і щороку в молитовних відправах за своїх фундаторів, меценатів, жертводавців і членів згадуватиме добре серце св. п. Олександра Яроша.

**Меценати Фондації УВУ,
які пожертвували
від 5,000 до 10,000 доларів**

**Д-р Андрушків
Осип і Софія**

**Фундатори,
засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 6,110 дол.**

Д-р Осип Андрушків народився 21 березня 1906 року в Городку, Галичина.

Закінчив гімназію в Городку, біля Львова, там він учився від 1916 до 1924 року і того ж року записався до Львівської політехніки. Після першого семестру перейшов на математично-природничий факультет Львівського університету ім. І. Франка, на якому перебував у 1925-30 роках. Польська влада не дозволила йому зробити наукової кар'єри, тому був змушений заробляти на життя вчителюванням по гімназіях.

Після Другої світової війни опинився у Карлсфельді. Був професором на УВУ, а в 1946 р. одержав диплом доктора і доцентуру в Українському Вільному Університеті у Мюнхені. У 1947 р., перебуваючи в таборі в Карлсфельді, поміг при організації місцевої української гімназії. В 1949 р. переїхав до ЗСА, де знайшов працю на Сетон Гол університеті в Савт Орандж, в 1956 р. став повним професором, а в 1962-71 рр. був головою математичного відділу того університету. За свої видатні педагогічні заслуги був нагороджений золотою медалею у 1956 році.

Брав участь у міжнародній конференції математиків, друкував праці з специфічних ділянок теорії функцій комплексної, абстрактної алгебри, теорії ймовірностей та комбінаторики.

Був дійсним членом НТШ.

В 1974- 1977 роках очолював Наукове Товариство ім. Т. Шевченка в ЗСА.

Софія Андрушків (з дому Ковальчук) народилася в 1907 році, в родині вчителів. Закінчила гімназію в Городку, відтак – Львівський університет, здобувши диплом магістра філософії. В Америці – від 1949 року. Була активною членкою 28-го Відділу СУА, за працю в стипендійній акції СУА Світовий Конгрес Українців нагородив її медалею св. Володимира.

**Балабан
Василь і Ольга**
**Засновники
Постійного
Стипендійного
фонду при Фун-
дації УВУ в сумі
7,000 доларів.**

Василь Балабан народився 30 грудня 1920 р. в Шляхтинцях, біля Тернополя, в селянській родині. Середню школу закінчив у Тернополі і в 1939-му році почав студії на Львівській Політехніці. З вибухом німецько-советської війни в 1941 році виїхав до Австрії, де продовжив студії в Граці і Відні, які закінчив у 1945 році дипломом машинобудівельного інженера. Опісля переїхав до Німеччини, де перебував у місті Авгсбурзі аж до 1948 року. Тим часом почав додаткові студії на Українському Вільному Університеті (УВУ) в Мюнхені, на суспільно-економічному відділі, але залишив ці студії з виїздом до Тунісу (Північна Африка). Після трьох років праці при будові греблі і наводнювальної системи, переїхав до Канади. В Монреалі одружився і працював при будові льокомотивів аж до виїзду до Америки. Дружину Ольгу пізнав у Німеччині, в таборі біженців, а одружилися в Канаді в 1951 році.

Пані Оля, з дому Рибачук, народилася 30 листопада 1925 року в м. Бердичеві, де закінчила середню школу і пережила тяжкі часи німецької окупації. Пощастило їй переїхати до Холму, а звідти до Австрії. Тут, у містечку Корнройбург, біля Відня, працювала асистенткою місцевого лікаря до 1945 року. Відтак виїхала з батьками і сестрою до Німеччини, до табору біженців у місті Авгсбурзі. В 1946 році розпочала студії на УВУ в Мюнхені, на філософському факультеті. Після семи семестрів залишила студії і виїхала до ЗСА, а відтак до Канади, де одружилася з Василем. Перші чотири роки провели в Монреалі, а тоді переїхали до Нью Йорку. В тому часі вона викладала українську мову та історію в парафіяльній школі в Озон Парку, біля Нью Йорку, й опікувалася трьома донями, бо муж часто бував у від'їзді, працюючи в машинобудівельних підприємствах для важкої індустрії. Від 1983 року живуть в Колумбус, Огайо.

З переїздом до Колумбус п. Василь закінчив свою останню працю при будові електрівень для найбільшої в ЗСА фірми „АЕР“.

Зараз вони обоє пенсіонери, є членами Товариства Української Культури в Огайо й парафіянами місцевої церкви св. Івана Золотоустого. Хоч живуть далеко від великих українських громад, все ж цікавляться українськими справами і щедро підтримують різні наукові й культурні установи й часописи в ЗСА і в Україні, а також ряд студентів в Україні.

**Байляк
Роман і Анна**
**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 6,000
доларів.**

Роман Байляк народився в 1925 році, в селі Павелче, на Станіславщині, в селянській національно свідомій родині. Його батько в 1918-20-их роках був вояком Української Галицької Армії. 18-річним юнаком Роман вступив до Дивізії «Галичина», а пізніше перейшов до Української Повстанської Армії, в якій боровся з окупантами до 1948 року, коли рейдом боївка пробилася до Німеччини. Вищу освіту здобув уже в Америці, в Нью Йорку. У 1952-54 роках служив в Американській Армії. 2005 року появилася друком автобіографія Романа Байляка.

Анна Карванська-Байляк (з дому — Телятинська) народилася в 1924 році, в селі Буховичі, на Львівщині. В роки німецької окупації боролася в підпіллі, за що відсиділа понад сім років у тюрмі. Член ОУН. Автор книжок „Во ім'я Твоє“ і „Україно, визнай!“.

В останній книзі авторка розповідає про свої понад 40-річні зусилля встановити місце поховання воїнів УПА — командира Коники і свого першого чоловіка, які згинули в нападі на Бірчу 6 січня 1946 року. Зусилля пані Байляк, з допомогою ряду добрих людей, увінчалися успіхом.

Барабаш Василь і Ольга
По жертвували на Фундацію УВУ суму 7,300 доларів.

Д-р Богданський Петро і Таїса

**Засновники
Стипендійного
Фонду при
Фундації УВУ
в сумі 7,345 дол.**

Д-р Петро Богданський народився 6 липня 1912 року в Сільці, біля Самбора. Торговельну гімназію закінчив у Самборі. Після цього був покликаний до польського війська і відбув обов'язкову військову службу. Зголосився в часі німецької окупації України до німецького війська і був післаний на східний фронт..

Арештований гестапом у грудні 1941 р., пережив засуди в концентраційних таборах Авшвіц, Бухенвальд і Дахав. З табору був звільнений з приходом американських визвольних військ у квітні 1945 року.

Після війни перебував у Мюнхені, де на університеті УНРРА студював суспільно-економічні науки (1945-47) і продовжував студії на Українському Вільному Університеті в Мюнхені (1947-48). Магістерський ступінь здобув 1948 року, а 15 жовтня 1949 року – докторський ступінь із суспільно-економічних наук.

У 1951 році, на 39-му році життя, приїхав до ЗСА, де через рік одружився з Таїсою Голінатою. У 1951-54 роках працював у Сетон Гол Університеті в Савт Орандж, Н. Дж., а з 1953 року працював у щадниці „Тризуб“ в Ньюарку. Під його головством щадниця розбудувалася від 200 тисяч доларів до 29 мільйонів маєтку. За його 30-річного президентства побудовано професійний будинок Банку при 760 Кліфтон Авеню в Ньюарку і філії при Сенфорд Авеню (Tribent Federal Savings and Loan Association).

Був членом НТШ, Українського Інституту Америки, головою будівельного комітету Народного Дому в Ірвінгтоні, Н. Дж., членом парафіяльної ради церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку й інших громадських організацій.

Таїса Богданська, з роду Голіната, народилася у Львові. Вчилася гри на фортепіяні у проф. Романа Савицького в Музичному Інституті ім. Лисенка у Львові. Продовжувала студії у Віденській державній консерваторії у проф. Равсан Штравса. У 1951-му році закінчила консерваторію дипломом.

Переїхала до Америки 1952 року. Того ж року, в листопаді, одружилася з Петром Богданським. Знайшла фахове zatrudнення як

вчителька гри на фортепіані в Українському Музичному Інституті Америки в Нью-Йорку. Згодом стала Президентом Українського Музичного Інституту.

Пані Таїса концертувала в різних містах Америки і здобула похвальні оцінки в українській та американській пресі. Дебютувала в Карнегі Рісайтал Голл у 1976 році. В 1993 році відбула концертне турне по містах України.

Таїса Богданська є членом музичних організацій в Нью-Джерсі, Нью-Йорку, членом Союзу Українок із 1952 року.

Вертипорох Богдан і Юлія

Подружжя Вертипорох жертвували під час життя, а перед смертю пані Юлія пожертвувала на релігійні та наукові установи понад 20,000 доларів, з чого на Фундацію з її попередніми заощадженнями записано суму 5,722 долари.

Вона була постійним жертводавцем на Фундацію УВУ, бо добре розуміла її виховно-наукові цілі.

Народилася 1912 року. Про неї нам відомо, що останні роки свого життя проживала на Флориді. Її чоловік Іван-Богдан Вертипорох помер багато раніше від неї.

Юлія Вертипорох прожила 88 років, померла 5 березня 2000 року в шпиталі св. Антонія на Флориді. Перед смертю, 22 лютого 2000 року оформила заповіт, в якому частину свого майна приділила своїм знайомим, а 20,000 доларів – на св. Софію, Львівську Богословську Академію, Академічне Товариство ім. П. Могили і Фундацію Українського Вільного Університету.

Возний Онуфрій і Меланія

Засновники Стипендійного фонду при Фундації УВУ в сумі 5,000 доларів.

Онуфрій Возний виявився надзвичайно жертвенним у відношенні до всіх наукових і релігійних установ, які йому були відомі.

О. Возний народився 23 червня 1903 року в с. Острів, Тернопільської області, Західна Україна.

Онуфрій одружився 24 листопада 1934 року цивільним шлюбом з Анною Манишевською, народженою 26 липня 1914 року в с. Острів, Тернопільської області. Дружина залишилася в Україні і проживала в м. Стрий, Львівської області.

В часі війни перебував у Німеччині, звідки виїхав до ЗСА. Тут вдруге не одружувався, не мав дітей ні власних, ні прибраних.

Помер 24 листопада 1987 року на Флориді. На підставі заповіту із 6 червня 1986 року, яке було останнім, залишив різним українським установам частину свого майна, яке після розпродажу маєтку виносило 65,900.63 долари. Із розподілу коштів скористали такі українські установи: Український Католицький Університет, Українська Православна Церква, НТШ, Літературний Фонд ім. І. Франка в Чикаго, газета „Національна Трибуна“, Українська Католицька Семінарія у Стемфорді та Фундація Українського Вільного Університету. Частину майна заповів на Гарвард.

Ще за життя визначив видатки на свій похорон і заповів поховати себе на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж. Помер на 85-му році життя. Залишив по собі вдячну пам'ять як добродій і жертводавець на релігійні й наукові цілі.

**Д-р Глинський
Борис і Уляна
Панство Глинські
пожертвували на
Фундацію УВУ
5,225 доларів.**

Д-р Борис Глинський приїхав до ЗСА наприкінці 50-их років і здобув ступінь бакалавра в Ситі Коледж оф Нью Йорк (Міський коледж Університету м. Нью Йорку) зі спеціалізацією у французькій мові і літературі. Від 1962 року до 1964-го сповняв військову службу в сухопутних військах ЗСА.

Повернувшись у цивільне життя, одружився з Уляною Цяпкою і далі продовжував студії, одержавши ступінь магістра з французької літератури 1967 року.

Професійну працю викладача французької мови й літератури розпочав у Шиппенсбург Стейт Коледжі в Пенсильванії. Згодом викладав ці предмети в Лафает Коледжі та Мюленберзі в Лігай Веллі, ПА.

У 1975 році одержав ступінь доктора з порівняльної літератури на Сорбонні (University de Paris III - Sorbonne Nouvelle) на підставі дисертації про літературні зв'язки Івана Франка і Еміля Золя. Дисертація була першою про Франка, яку захищено у французькому університеті.

У 1954 році з академічної кар'єри перейшов на державну працю, перше в конгресовій бібліотеці, а згодом у Департаменті військово-морських сил, де мав посаду мовознавця. На цій посаді мав змогу причинитися активно до співпраці і добрих зв'язків між воєнними морськими силами Франції і Польщі. Зробив особистий вклад для нав'язання дружніх зв'язків і співпраці між найвищими військовими особами головного військово-морського штабу, командирами флоту і командуванням Військово-Морськими Силами ЗСА та України. У червні 2005 року вийшов на пенсію.

Уляна Глинська, з дому Цяпка, прибула з родичами Михайлом і Емілією та братом Орестом до ЗСА і замешкали в Нью Йорку. Була ученицею української католицької школи св. Івана Хрестителя, членкою Пласту та ученицею балетної школи Валентини Переяславець. Матуру склала в суботній школі Українознавства в Ньюарку. Вищу освіту завершила ступенем бакалавра з відзначенням з математики в Ратгерс Університеті та стала членкинею престижного товариства Фі Бета Каппа. Була членом місцевої студентської громади в Ратгерс Університеті і СУСТА. Продовжувала студії математики на Університеті Ферлі Дікінсон, одержавши ступінь магістра.

Професійну працю почала в Белл Телефон Лабораторіс. Пізніше працювала в фармацевтичних фірмах на посадах аналітика систем, керівника та завідувача проєктами. Від 1991 р. є працівником федерального уряду, де планує і підготує бюджети інформаційної технології. Недавно здобула свідоцтво магістра від Університету Джордж Вашингтон, Д.К. Є довголітньою членкою Пласту та СУА.

Подружжя має двоє дітей – Стефана і Доню Кольцо, та внучку Анну Глинську.

Д-р Гребеняк Ірена

**Д-р Ірена Гребеняк пожертвувала на Фундацію УВУ
до 1990 року 8,555 доларів.**

Покійна Ірена дбала про освіту української молоді та високо цінила ідеали Фундації УВУ. Перші свої пожертви почала вплачувати від червня 1979 року. Цими пожертвами хотіла відзначити пам'ять своїх батьків св. п. Івана і Станислави Гребеняків і брата св. п. Романа.

Пані Ірена хотіла створити Постійний Стипендійний фонд, з відсотків якого можна було б оплачувати стипендії українській студуючій молоді, але до його оформлення не дійшло.

Від 1990 року зв'язок д-р Ірени Гребеняк з Фундацією УВУ припинився, й Фундація не має більше інформації про неї.

Гунт Юліанна

**залишила (зі спадку) на потреби Фундації УВУ
в заповіті 7,000 доларів.**

Добрянська Анна

**Меценатка і засновниця
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 5,600 дол.**

Анна Добрянська народилася в Америці, її родичі емігрували сюди ще перед Першою світовою війною. Батько, Михайло Добрянський, походив з села Оратка на Лемківщині, мати – з села Коростенка. Анна народилася 1913 року в Манчестері, стеїт Нью Гемпшир. Від батька і матері перейняла щирю любов до України і глибокий респект до української культурної спадщини. Все життя належала до української церкви в Манчестері, яку було збудовано вже після приїзду її родичів з Європи. У 1932 році закінчила «гай-скул» в Манчестері, відтак працювала у Манчестерському крайовому банку.

Душник Марія
Засновниця
Стипендійного фонду
імені свого чоловіка,
д-ра Володимира
Душника,
при Фундації УВУ
в сумі 5,150 доларів.

Володимир Душник народився 1908 р. в селі Заставне, Повіт Підгайці, в Галичині. Клясичну гімназію закінчив у Бережанах, а матуру склав у малій Духовній Семінарії у Львові, з огляду на те, що польська поліція позбавила його можливості навчання перед самою матурою.

Зі Львова поїхав до Бельгії, де студював у 1932-35 роках у Лювені, здобувши там диплом бакалявра політично-суспільних наук і міжнародних відносин. Докторат здобув на УВУ у 1965 р., захистивши дисертацію на тему „Українська Центральна Рада і Російський Тимчасовий Уряд“.

По приїзді до Америки в 1935 році здобув диплом магістра політичних наук у Колумбійському університеті. У 1942-45 рр. служив в американській армії і брав участь у боях в Сайнап, на Філіппінських островах та в Окінаві, Японія. Був перекладачем у штабі ген. Дугласа МкАртура в Манілі і Токіо, а згодом і Айзенгавера.

Був редактором „Націоналіста“ в Нью Йорку (1936), Вісника ОДВУ, „Студентський Шлях“, друкувався у Літературно-Науковому Віснику д-ра Дмитра Донцова, „Розбудові Нації“ і „Сурмі“. До газети „Свобода“ в Америці почав дописувати ще з Бельгії. Був також редактором „Трайидент“. У 1959-65 роках був редактором „Юкрейніян Віклі“, в 1949-1970 роках – редактором „Де Юкрейніян Бюлетин“, в 1957-58 роках був головним редактором англомовного квартальника „Де Юкрейніян Квотертілі“, у 1980-1985 редагував „Де Юкрейніян Нюслеттер“, який видавав СКВУ.

До анголомовних праць Володимира Душника належать: „Смерть і руїна на Керзонській лінії“, „Переселенці є людьми“, „Мучеництво в Україні“, „У шуканні за свободою“, „Українська Католицька Церква на Вселенському Соборі 1062-65“. Його анголомовна праця „Українська спадщина в Америці“, редагована

разом з д-ром Миколою Чировським, появилася у 1991 році, але вже після його смерті на 83-му році життя в тому ж таки році.

Один з найактивніших діячів Українського Народного Союзу.

Дружина покійного Володимира Марія – суспільно-громадська діячка. Коли В. Душник був директором американської католицької імміграційної місії, його дружина з сином Марком переїхали з ним до Південної Америки, у Ріо-де-Жанейро. Була дорадницею і підпорою для свого чоловіка. Син Марко вибрав військову службу і був підполковником в запасі американської армії.

Заблоцька Анна

Анна Заблоцька є засновницею Стипендійного фонду при Фундації УВУ в сумі 5,000 доларів.

Нам відомо, що Анна Заблоцька підписала свій заповіт 17 листопада 1992 року. Із скупих даних про її особу, поданих у заповіті, довідуємося, що Анна Заблоцька була одинокою. Батько Іван Заблоцький, мати Марія Заблоцька і брат Еміль Заблоцький померли раніше від св. п. Анни. Відомо, що батько Анни мав одного брата і п'ятеро сестер. Мати Марія мала три сестри – Настю, Анну і Катерину.

Анна Заблоцька померла 5 вересня 1995 року в Гемтретк, Мишиген. Залишила по собі велике майно, з розпродажу якого призначила родині, знайомим і численним організаціям поважні суми.

На собор св. Юра у Львові призначила 100,000 доларів, а окрім того – численним церквам, монастирям, сестрам, науковим і шкільним інституціям призначила поважні суми від 25,000 до 1,000 доларів. Фундації УВУ призначила 5,000 доларів.

Пам'ять про цю меценатку і добродійку довго житиме серед людей.

**Качор Богдан і
Іванка**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 5,750
доляри.**

Богдан Качор народився 14 листопада 1924 року в селі Лешнів, Бродівського повіту, на Львівщині. Після народної школи вступив до середньої торговельної школи в Бродах. Ще в шкільні роки, за першої советської окупації, був зв'язковим у Юнацтві ОУН аж до 1943 року, коли його за підпільну діяльність заарештувало гестапо. Богдан потрапив до концтабору Освенцім, а в січні 1945 року – до Мавтгавзену і згодом – до концтабору в Ебензе. Визволений американською армією 6 травня 1945 року.

Склавши іспити в Українській середній торговельній школі в Авгсбургу, студіював економічні науки в Українській Вищій економічній школі, де ректором був проф. Борис Мартос.

Після закінчення науки переїхав до Аргентини, де мешкали його батько, брат і сестра. Вступив і успішно, з магістерським дипломом, закінчив економічний факультет університету в Буенос-Айресі.

В Аргентині був співзасновником Співки Української Молоді, засновником кооперативи «Фортуна», очолював Товариство «Просвіта», видавав журнал «Вільна Україна» і книжки про визвольну боротьбу України. Переїхавши в 1975 році до Нью-Йорку, Богдан Качор відразу увійшов у політичне і громадське життя місцевих українців, довгі роки очолював ООЧСУ, є членом Управи Фундації УВУ, головою Управи Світової Ліги Українських Політв'язнів.

З дружиною Іванкою (з Вітошинських) виховав двох дітей, Софію та Івана, обом дали вищу освіту.

Колодій Іван

**Створив фонд на потреби Фундації УВУ
в сумі 7,029 доларів.**

Кузьмин Микола

**Створив фонд на потреби Фундації УВУ
в сумі 5,481 долярів.**

**Проф. Кушнір
Омелян і
Ярослава**

**Стипендійний
фонд їхнього
імени заснувала
при Фундації
УВУ їхня дочка
Квітослава,
в сумі 8,607 дол.**

Професор Омелян Кушнір народився в 1902 році в селі Волчишовичі, на Львівщині, в родині отця Миколи і Ольги (з Ломницьких). Після навчання в Перемиській гімназії, вищу освіту з дипломом магістра філософії здобув у Львівському університеті. Активний діяч українського національно-визвольного руху – підхорунжий Української Галицької Армії, член УВО і ОУН, на еміграції – член Ліги Визволення України, Організації Визвольного Фронту, голова монреальського Відділу Конгресу Українців Канади, пластовий діяч-сеньйор, член УПС «Характерники», директор і учитель Курсів українознавства, редактор збірника „Регенсбург“, співредактор журналу „Бойківщина“. За сумлінну громадську працю нагороджений Шевченківською медаллю. Помер в Торонто в 1988 році, на 85-му році життя. Похований в Торонто, Канада, на цвинтарі св. Володимира, Оквіл, Онтаріо.

Залишив у смутку дружину Ярославу (з дому Зінкевич) і доньку Марію-Квітославу.

**Лиско Григорій
і Ерна**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 9,350 дол.**

Отець Григорій Лиско народився в 1921 році в лемківському селі Бонарівка. 20-річним юнаком під примусом опинився в Німеччині. В 1954 році одружився з українкою німецького походження Ерною Майлою. Після приїзду до Америки, спочатку замешкав з родиною у Філядельфії, поринув у громадську працю, чим заслужив високий авторитет і пошану. Після смерти дружини закінчив пастирські курси УАПЦ і був рукоположений Митрополитом Мстиславом у сан диякона, а згодом одержав архиєрейські свячення і став настоятелем церкви Святої Трійці в Сієтлі, стеїт Вашингтон. Помер о. Григорій на 68-му році життя.

Д-р Лужницький Олександр і Марія

**Пожиертвували на Фундацію УВУ суму 7,590 долярів.
На їхнє бажання, всі гроші відразу були переслані на
потреби Українського Вільного Університету.**

**Луцький Євген
і Оксана**

**Засновники
Стипендійного
фонду при
Фундації УВУ
в сумі 7,775
доларів.**

Євген Луцький народився в 1908 році у Станиславові, Галичина. Здобувши середню освіту, став активним членом кооперативного руху в краї, згодом був директором Окружного союзу кооператив у Станиславові. Емігрувавши до Америки, брав активну участь у житті української громади, взірцево виконуючи обов'язки книговода бюро Українського Конгресового Комітету Америки в Нью-Йорку, скарбника Товариства земляків-станиславівців, книговода Спортивного клубу УСК в Нью-Йорку.

Бл. п. Євген Луцький прожив 85 років і відійшов у вічність 26 січня 1993 року. Тлінні останки Покійного спочинають на цинтарі Гейт оф Гевен, Мт. Плезент, Н. Й.

Оксана Луцька (з дому Лемеха) народилася в Станиславові у 1913 році. Закінчила Українську дівочу гімназію „Рідна Школа“ у Станиславові, працювала вчителькою, організаторкою українських дитячих садків у краї. Від молодих літ була активною пластункою, членкою Української Військової Організації і Організації Українських Націоналістів. Політв'язень польських, німецьких і большевицьких тюрем. На еміграції в ЗСА – активна в українській громаді, член управ Комітету Українсько-американських організацій Нью-Йорку, Патріархального товариства, Фундації УВУ, Союзу українців-католиків „Провидіння“ (голова нью-йоркської округи, фінансовий секретар 1-го Відділу), довголітній дописувач до української преси.

Мазурик Василь

**Створив фонд на потреби Фундації УВУ
в сумі 5,050 доларів.**

Паславська Ярослава

**Створила фонд на потреби Фундації УВУ
в сумі 6,500 доларів.**

**Д-р Політило
Юліян і Анна**

**Засновники Постій-
ного Стипендійного
фонду при Фундації
УВУ в сумі 8,200 дол,
починаючи з 1985 року.
Юліян Політило помер,
але дружина Анна про-
довжує їхню справу.**

**Проф. д-р Рудницький
Леонід і Ірена**

**Панство Рудницькі
заснували Стипендій-
ний фонд ім. Леоніда
і Ірени Рудницьких в
сумі 5,265 доларів
для студій і видавни-
чої діяльності при
Українському Вільно-
му Університеті.**

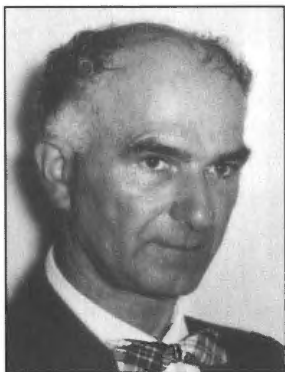

Леонід Рудницький — син сотника Української Галицької Армії, співтворця Листопадового Зриву, і Юлії, з Лужницьких, народився 1935 року у Львові. Довголітній професор німецької і порівняльної літератури при Ля Саль Університеті у Філядельфії. Основник і директор програми Центрально- і Східноєвропейських студій. Професор Українського Католицького Університету (1991-2005). Дійсний член НТШ і Президент Світової Ради НТШ (1991-2005) та член Національної Академії Наук України.

Ірена Рудницька, з дому Євіньш, народилася у Ризі, Латвія, 1936 року. Довголітній професор іноземних мов (французької, німець-

кої і російської) та літератури при Іммакулейт Університеті, ПА., де вона також служила деканом вечірньої школи і директором Алюмнів (1973-1979). Член численних професійних організацій, автор наукових праць і перекладів.

Обоє є активні в громадському і церковно-мирянському житті українців ЗСА.

Савечко Филимон

**Засновник
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 6,030 доларів.**

Филимон Савечко народився 5 грудня 1910 року в селі Манаєві, Зборівського повіту, Західна Україна. Мати Агрипіна дбала про його виховання, а батько, вчитель, щирий український патріот, дав освіту своєму синові, прищеплюючи йому громадсько-національні цінності та моральні чесноти. Будучи молодим, ще студентом, він включився у працю свого народу, організуючи по селах Товариства «Просвіти», кооперативи, самоосвітні гуртки. Був членом Організації Українських Націоналістів, тому за свою діяльність був переслідуваний польською владою. Переживши першу окупацію большевиків, працюючи вчителем у своєму селі, пізнав всі «блага» червоного «раю» та напередодні другої большевицької займанщини, разом з батьком, покинув рідну землю, вирушивши на захід. Перейшовши злигодні біженецьких таборів у Німеччині, опинився на вільній землі Вашингтона в ЗСА. Тут, працюючи у фабриках виробу друкарських машин, ощаджує, живе скромно, але щедрою рукою допомагає українським організаціям, жертвує на наукові цілі, музеї, молодечі й спортивні виховні організації.

Відійшов з життя 11 лютого 1987 року в Гартфорді. З жалем попрощали свого добродія і мецената приятелі й управа Фундації УВУ.

Савчук Марта і Константин

**У пам'ять свого чоловіка,
д-ра Константина Савчука,
дружина Марта заснувала
Постійний Стипендійний фонд
при Фундації УВУ в сумі
6,510 доларів.**

Проф. д-р Константин Савчук народився 24 грудня 1931 року в Городенці, в родині Павла і Софії Савчуків. В юні роки приїхав до Америки.

Він відмінно закінчив студії в Ст. Пітерс коледжі та Колумбійському Університеті, 1969 року здобув докторат з історії, кількарізовий стипендіат, від 1964 року професор історії і декан філософського факультету в Ст. Пітерс коледжі, від 1973 року професор-гість в Університеті Пенна, викладач Морського Інституту ЗСА, член українських та американських наукових організацій. Його наукові праці були оцінені знавцями як високовартісні.

Д-р Кость Савчук був членом Редакційної колегії журналу «Визвольний Шлях», редагував орган ТУСМ-у „Фенікс“, а також друкувався в англomовних виданнях „Сервей“, „Юкрейнієн Рев'ю“.

За студентських років був надхненником української націоналістичної ідеї і зразком для всієї молоді в родинному житті.

Автор праці „Україна в ООН, 1944-50 роки“, численних наукових статей в англomовних виданнях. Вищезгадана праця була його дисертацією і була видана в 1970 році в-ом „Прес“ Колумбія Університету. Окрім своєї наукової праці, д-р Савчук друкувався у професійних і наукових журналах, опублікувавши в: „Европієн Стадіс Рев'ю“, 1971, працю „Україна: суверенна і незалежна держава? Юридичний підхід“; „Сервей“, 1974, — „Опозиція в Україні: семеро проти режиму“; „Сервей“, 1979, — „Советська юридична інтерпретація міжнародних документів про людські права“.

Належав до безкомпромісних, несхитних українських патріотів-націоналістів. Помер проф. К. Савчук 28 січня 1981 року, похований на українському цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку.

Салик Степан

**Засновник
Стипендійного фонду
при Фундації УВУ
в сумі 5,205 доларів.**

Фінансовий спонзор видання книги «Внесок України в скарбницю світової культури», започаткував на цю ціль спеціальний фонд, вклавши в нього 20,000 доларів.

Степан Салик народився в староукраїнському місті Ярославі (тепер на польській території) в 1902 році. Закінчив у Львові вчительський семінар, а згодом — природничо-географічний факультет Львівського університету.

Вчителював, належав до пластового куреня «Лісові чорти», був активний у «Просвіті» та в кооперативному русі. У 1950 році приїхав до Америки, поселився в Нью Йорку. Від 1951 до 1966 року вчив у школі св. Юра. 22 роки працював у компанії А. Кляйн в Нью Йорку. Салик був членом УНС, Відділ 204. Помер 11 березня 1993 року, на 91-му році життя, в Гантері, Н.Й.

Інж. Сливоцький Стефан і Володимира

**Засновники Стипендійного фонду при Фундації УВУ
в сумі 6,000 доларів.**

Смерека Євген

Пожертвував на потреби Фундації УВУ 5,470 доларів.

Сосновська Оксана

**Пожертвувала на потреби Фундації
УВУ 7,239 доларів, виконуючи в цей
спосіб бажання чоловіка сприяти
українській науці та студіюючій
молоді.**

Д-р Михайло Сосновський

Д-р Михайло Сосновський народився 1919 року, на Тернопільщині, в Західній Україні. Був відомим журналістом, публіцистом і суспільно-політичним діячем.

Від 1944 року перебував у Німеччині і був задіяний в українському студентському русі. Був редактором журналу „Самостійник“ у 1946 році, співробітником „Студентського Вісника“ і газети „Час“ (1946-48).

Михайло Сосновський був чільним діячем ОУН. У 1948 році виїхав до Канади, де став активним в рядах Ліги Визволення України (1949-1970), член її Головної Управи і керівник її пресового бюро. У 1948-1970 роках був головним редактором газети „Гомін України“, парламентарним кореспондентом і членом Національного Пресового Бюро в Оттаві.

Від 1972 року перебував у ЗСА, де став редактором газети „Свобода“ і її акредитованим кореспондентом при Об'єднаних Націях.

Д-р Михайло Сосновський — автор кількох почитних книжок: „Україна на міжнародній арені, 1945-1965“, видана 1960 року, „Дмитро Донцов — політичний портрет“ (1974) та „Нарис історії української політичної думки“ (1976), яка залишилася незакінченою, хоч деякі фрагменти появилися у 1976 році.

Помер 1975 року, на 56-му році життя, в розквіті творчих сил.

Незадовго після трагічної смерті св. п. Михайла Сосновського виринула думка видати вибрані друковані і деякі його недруковані доповіді. Багато творів автора за період від 1968 року до відходу у вічність увійшли у книгу „Між оптимізмом і песимізмом“, яку підготувала до друку його дружина Оксана Сосновська, і яку видало НТШ.

**Д-р Стойко
Володимир і
м-р Мирослава**

**Пожертвували
на потреби
Фундації УВУ
5,320 доларів.**

Володимир Стойко, одинокий син Катерини і Петра Стойків, народився 23 листопада 1925 року в селі Жорниська, біля Львова. Освіту почав у народній школі в селі, а завершив у Львові, в школі ім.Бориса Грінченка. Там також розпочав гімназійні студії, але навчання перервала війна. Вже тоді вступив до юнацтва Організації Українських Націоналістів, йому було доручено доставляти допомогу Українській Повстанській Армії. Згодом, у 1944 році було доручено виїхати за кордон, в Німеччину. Відтак, коли почалась післявоєнна насильна репатріація, він утік в Австрію.

В 1945 році опинився біля Зальцбургу, де вступив до Організації Української Молоді „Пласту“ та Зальцбурзької гімназії, котру закінчив матурою в 1948 році. Очолював там студентську громаду, а в 1948 році, з доручення ОУН, був одним з ініціаторів Співки Української Молоді.

В 1949 році виїхав до США, де відразу заангажувався в мережу ОУН та Пласту. Вже того самого року з рамени ОУН зайнявся організацією СУМ в США. Рівночасно намагався продовжувати студії: спочатку в Міському Коледжі Нью Йорку, склавши іспит на бакалавра, а згодом – магістеркою та докторатом з історії в Нью-Йоркському Університеті. У 1956 році одружився з Мирославою Гендус. В подружжя народилося дві доньки – Роксоляна, нині Лозинська, і Оксана, нині Дзядів.

Упородовж свого професійного життя викладав в Стейтовому Університеті, 30 років – в Мангеттен Коледжі, довший час, на запрошення, – в Ньюйоркському Університеті, в Українському Вільному Університеті та у Львівському Університеті ім. Івана Франка, в програмі Фулбрайт. Як студент США активно діяв в Союзі Українських Студентських Товариств Америки та з рамени СУСТА редагував студентську сторінку при часописі «Свобода», а відтак три роки редагував орган СУСТА «Горизонти». Також був одним з активістів Фонду Катедри Українознавства при Гарварді.

Як професор-історик видав цілий ряд наукових публікацій в різних українських та англomовних виданнях – книжках, журналах та часописах, а також викладав на багатьох наукових конфе-

ренціях в США та в Європі, а відтак — в незалежній Україні. Від 1970 року був дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці, де обіймав керівні позиції, в тому числі наукового секретаря, а згодом виконував функції в Управі Світового НТШ. Невдовзі став дійсним членом Української Вільної Академії Наук.

Довгі роки займався суспільно-громадською діяльністю. Зокрема, як член Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки, десять років був головним редактором англomовного журналу УККА «The Ukrainian Quarterly». Від 2002 року очолював Фондацію Українського Вільного Університету. Впродовж цілого життя працював в ОУН, останньо — як дорадник та редактор, а також в Пласті, зокрема в загоні «Червоної Калини».

Кількакратно був відзначений органами Української держави, найвищими відзначеннями Світового Конгресу Українців, УККА, УВУ та Пласту.

Д-р Володимир Стойко відійшов у вічність в Нью Брансвік, Нью Джерзі, 4 травня 2006 року.

Д-р Темницький Юрій

Д-р Темницький пожертвував на Фондацію 7,400 доларів, створивши Постійний стипендійний фонд.

Тіри Василь і Ольга

Панство Тіри, Василь і Ольга, почали складати свої пожертви на Фондацію УВУ, щоб допомогти студіюючій молоді, від червня 1979 року, і до сьогодні можуть похвалитися сумою 5,850 доларів.

Спочатку панство Тіри жили в околицях Чикаго, а згодом перенеслися до Польщі і нині проживають в місті Зельона Гура.

Подружжя цікавиться діяльністю Фондації і коли настала потреба підтримати ініціативу пересилки книжок із ЗСА до Львова, до Бібліотеки української діаспори та інших університетів, радо погодилися покрити частину видатків.

Панство Тіри пам'ятають своїх знайомих і жертвують в їхню світлу пам'ять, збагачуючи своїми жертвами започаткований фонд при Фондації УВУ. Так, у 1995 році панство Тіри жертвували в пам'ять д-ра Ебенса Смаля 300 доларів, а в травні 1996 року додатково жертвували 500 доларів в світлу пам'ять Володимира і Ігора Стояловських.

Остання жертва панства Тірів вплинула до УВУ 3 листопада 2000 року.

Утриско Галя і мгр Мирон

**В пам'ять мгра Мирона Утриска,
дружина Галя заснувала
Постійний стипендійний фонд
в сумі 5,000 доларів.**

Мгр Мирон Утриско народився 30 серпня 1908 року у Львові, але юні роки провів у Турці, на Бойківщині, де працював батько. У Львові він закінчив гімназію, торговельну академію, право й дипломатичні студії у Львівському університеті. У 1934 році одержав диплом магістра права. Відтак у Львові відкрив свою адвокатську канцелярію.

Провадив науково-дослідну працю у трьох ділянках: етнографічній, історичній і філологічній. Перед Другою світовою війною був співпрацівником у «Новому Часі».

В часі студій й після них брав активну участь в українському суспільно-громадському житті, був головою Управи Т-ва „Відродження“, заложив Т-во студентів-абсолютів — економістів, торговельників, які закінчили вищу торговельну школу. В тому часі був членом Управ численних товариств і організацій, був також в'язнем „Бригідок“.

В часі Другої світової війни мгр М. Утриско жив у Львові, де провадив адвокатську практику, в часі большевицької окупації був переслідуваний, через що змушений був ховатися. Під час німецької окупації брав активну участь в різних ділянках українського життя. Виїхавши на еміграцію перед другою большевицькою окупацією, замешкав у Пасав, Німеччина, де заложив український комітет, Пласт, Червоний Хрест та був повітовим провідником ОУН. Згодом переїхав до Регенсбургу, брав участь в Управі Оселі, був основником деяких Товариств і вів широку діяльність у різних організаціях. Ставши офіцером ІРО, на якийсь час переїхав до Амбергу, звідки згодом переніс своє бюро, залишивши частину свого персоналу в Амбергу.

У 1950 році переїхав до ЗСА, осівши на постійно у Філядельфії. Тут був головним організатором „Провидіння“, головою ООЧСУ та АМН, членом управ багатьох централей і філій. До кінця свого життя був головою Головної управи Т-ва «Бойківщина» і редактором його численних видань. Був провідником 4-го Куреня УПС „Характерники“, головою Булави, корпорації „Чорне Море“,

головою Української Світової ІМКА та членом управ різних крайових і льокальних установ і товариств.

В Америці, у 1952 р., написав книжечку „Що таке Провидіння“, яка вийшла друком у видавництві „Америка“. У роковини Сотера Ортинського видав книжку „Єпископ-Піонер“. Провадив дослідження і збирав біографії визначних українців, що своєю діяльністю відзначилися у світовій науці, писав статті про них. До Енциклопедії українознавства написав цілий ряд статей-гасел про визначних українців Бойківщини. Був основником, власником і керівником української радіопрограми ім. Шевченка протягом 27 років у Філядельфії.

Разом із проф. Олексою Бережницьким зібрали матеріяли й видали книжку „Лєтьман Петро Сагайдачний“, а в 1980 р. був головним редактором і видавцем монументальної книги „Монографія Бойківщини“. У 1981 році мір М. Утриско видав ілюстровану книжку з подорожей „Нотатки з дороги“, 1983 р. був співпрацівником і співвидавцем книжки „Відень 1863 р. — Козаки і Кульчицький“ та головним редактором і видавцем книжки „Кульчицький і козаки герої Віденської перемоги в 1683 р.“. У видавництві „Беатріче“ появилась у 1984 р., при співпраці М. Утриска, книжка „Утриско Фемилі герітейдж бук“. Прізвище його є поміщене в книжці „Українці в Америці“, в книзі „В країні зірок“. У 1982 р. була надрукована його праця „Кіш пластунів у Філядельфії“.

Відійшов у вічність 2 вересня 1988 року, на 81-му році життя.

**Фішер Марія і
Рудольф**
**Панство Марія і
Рудольф Фішер**
**створили Постійний
стипендійний фонд
при Фундації УВУ
в сумі 5,630 долярів.**

Д-р Рудольф Фішер народився у 1912 році в м. Штраубінг, Баварія, в родині д-ра Вікентія і Марії Фішер. Закінчив клясичну 8-річну гімназію у Мюнхені і медичні студії на університеті Гумбольта

в Берліні у 1936 році. В часі Другої світової війни був військовим лікарем при Вермахті на західному і східному фронтах.

Після війни відбув спеціалізацію в поліжництві і гінекології на університетській клініці у Мюнхені. Опісля провадив приватну практику. Одружений з д-р Марією Слиж у 1959 р. Помер у 1982 р.

Доктор Марія Слиж-Фішер народилася в Коломиї 1922 р., в родині судді д-ра Адольфа і Ольги Слиж. До Другої світової війни мешкала з батьками у Львові, де навчалася в академічній гімназії. У 1939 році родина Слиж змушена була покинути Львів і переїхати до міст Белз і Холм. В ході подальшої воєнної хуртовини Марія опинилась у Мюнхені, де закінчила медичний факультет Університету Людвіка Максиміліяна. У 1950 році стала доктором медичних наук і разом з родиною емігрувала до ЗСА, де займалася активною приватною практикою, лікуючи дітей у місті Канкакі, штат Ілліной. Одружилася з д-ром Рудольфом Фішером. Тепер Марія Фішер мешкає в Торонто, Канада.

Д-р Марія Фішер — лікар-педіятр, довголітній член управи Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА) в Чикаго, колишня голова УЛТПА в Торонто, голова Приятелів українського Історичного Товариства в Торонто, голова Приятелів Академічної Гімназії в діаспорі, член Наукового Товариства ім. Шевченка, член управи канадського Товариства приятелів України, фундатор-меценат відродження української духовности та культури.

Хонюк Богдан

По жертвував на потреби Фондації УВУ 6,725 доларів.

Шведак Зенон

Створив фонд на потреби Фондації УВУ в сумі 6,106 доларів.

Шумейко Віра і Антоній
Від 1979 року панство Шу-
мейки, Віра і Антоній, були
між першими жертводав-
цями на Фундацію УВУ.
А від 1984 року вони почали
жертвувати на Постійний
стипендійний фонд, склав-
ши суму 7,430 доларів.

Панство Шумейки були власниками подорожової агенції Кобаснюк Травел, яку пані Віра перебрала від своїх батьків, які ще перед Першою світовою війною прибули з України. 1924 року батько Віри, нотар, заснував нотаріяльне бюро, яке сьогодні відоме як Кобаснюк Травел Ейдженси. Батько, як добрий патріот, передав своїй дочці Вірі любов і доброту до свого народу, які вона засвідчувала своїми діями протягом життя. Від часу, коли Фундація УВУ під проводом професора П. Гоя почала влаштовувати поїздки по Європі п. н. «Стежками батьків по Європі», подорожова агенція Кобаснюк від 1981 до 1992 рр. безплатно оформила документи майже 300 студентам. У 1985 році учасники подорожей відзначили з Фундацією 65-ліття подорожової агенції Кобаснюк.

Остання пожертва від панства Шумейків наспіла 1989 року. Відійшли вони у вічність в половині 1990-их років. Пані Віра пережила свого мужа на кілька років.

Яриш Іван і
Леся
Панство Яриш,
Іван і Леся,
пожертвували
на Постійний
стипендійний
фонд при Фун-
дації УВУ
5,550 доларів.

Іван Яриш народився 23 квітня 1919 року в селі Велика Слобода, Ярославського повіту. Село Слобода сьогодні більше не існує. У цьому селі Іван закінчив народну школу. Брав замолоду участь в танцювальному гуртку села, у сільському хорі та в аматорському гуртку. Належав також до спортивного Товариства „Луг“.

На початку Другої світової війни був вивезений на примусову роботу до Німеччини, до Баварії. Іванові пощастило потрапити на працю до добрих людей.

Після Другої світової війни, у квітні 1945 року, записався до технічної школи в місті Мангаймі, в Німеччині, а згодом переїхав до Регенсбургу в Баварії. Тут далі продовжував курс столярства, який закінчив з відзначенням, і 22 травня 1948 року отримав диплом. Перебуваючи в Німеччині, довідався про жорстоке знищення рідного села комуністичними розбишаками та про смерть сестри Марії, яку замордовано разом з чоловіком ще 1945 року.

Через щасливий випадок, у 1949 році, через часопис „Свобода“ віднайшов свою тітку, яка спровадила його до Америки, до міста Гартфорду, Кон. Там він став помічником кельнера, а згодом почав працювати фахово – як професійний столяр у великій фірмі при будові домів та як „форман“.

У 1962 році одружився з Лесею Горобчук, дочкою Александра і Розалії Горобчук, 1923 року народження. Вона була місцевою українкою, народженою в Гартфорді, де закінчила школу. Вивчивши друкування і стенографію та здобувши диплом з відзначенням, знайшла працю в головному уряді стейтового департаменту здоров'я як стенографістка і екзекутивний бухгалтер. Після 38 років праці була відзначена Почесною грамотою призначення тодішнім губернатором стейту Коннектикут п-і Еллою Грассо.

Панство Яриші бездітні, та вони жертвенні на наукові та національно-громадські цілі. Є членами парафії, УККА, СУМА, ООЧСУ, Українського Дому та Відділу Патріархату.

Яцейко Василь

По жертвував на потреби Фондації УВУ 5,500 доларів.

**Члени-прихильники,
члени та добродії
Фундації УВУ, які зложили
від 100 до 5,000 доларів**

Добродії

По 4,500 долярів:

Солтис Пилип і Марія,
Штоник Пилип і Марія,
4,455 дол. — д-р Тимків Стефан
і д-р Тамара,
4,405 дол. — Яків Еміль,
4,370 дол. — Сікора Василь
і Ніна,
4,250 дол. — Білецький Микола
і Софія,
4,200 дол. — д-р Мацюрак
Андрій і Володимира,
4,190 дол. — д-р Долінський
Андрій і д-р Лариса,
4,120 дол. — д-р Ценко Микола,
4,405 дол. — мгр Баран
Михайло і Михайлина,
3,975 дол. — Яровенко Вадим
і Марія,
3,870 дол. — Салик Клавдія,
3,830 дол. — д-р Стрільбицький
Олександр.
По 3,800 долярів:
д-р Веселий Орест,
д-р Рожанковський Ярослав.
3,725 дол. — Смайлі Михайло
і Анна,
3,622 дол. — д-р Деміс Пилип,
3,600 дол. — д-р Залуський
Теодор і Мирослава,
3,385 дол. — д-р Мороз Роман
і Ольга,
3,314 дол. — Котенко Володимир,
3,300 дол. — д-р Клебович
Володимир,
3,295 дол. — Костів Симеон і Ірена,
3,200 дол. — д-р Парубчак
Стефан і Ольга,
3,170 дол. — Скоп Олександр
і Софія,
3,108 дол. — інж. Вовк Олексан-
дер і Йоанна,

3,100 дол. — Савчин Микола,
3,067 дол. — Таращук Володи-
мира,
3,050 дол. — д-р Кравчук Роман
і Наталія,
3,032 дол. — мгр Козій Іван
і Христина,
3,025 дол. — д-р Ільків Йосиф.
По 3,000 долярів:
Возьний Осип,
Комендант Іван,
Петраш Григорій і Лідія,
Н/н Чикаго.
По 2,925 долярів:
Іванчишин Василь і мгр
Ірена,
Яровенко Вадим і Марія,
2,880 дол. — д-р Стецьків Євген
і Неля,
2,879 дол. — Вомпель Роман
і Марія,
2,858 дол. — Кучан-Рудакевич
Ганна,
2,758 дол. — Придаткевич-
Кухар Ганна,
2,730 дол. — Стецюк Марія,
2,725 дол. — д-р Глинський
Борис і Уляна,
2,705 дол. — д-р Тимків Стефан
і Тамара.
По 2,700 долярів:
д-р Заяць-Дреснер Іссаслава,
д-р Дозорський Марія,
2,690 дол. — П'ятка Марія.
По 2,675 дол.:
Дужий Ярослав і Оля,
інж. Кузик Дмитро і Дарія.
2,644 дол. — Новак Микола і
Надія.
2,640 дол. — проф. Ткач Олек-
сандра і інж. Ярослав.

По 2,625 долярів:

інж. Кузик Дмитро і Дарія,
Кучкуда Василь і Пелагія;

2,620 дол. — Поритко Іван
і Оксана.

По 2,600 долярів:

Данилишин Григорій
і Мирослава,
д-р Кудрик Олег і Софія,
д-р Салаяк Василь;

2,580 дол. — Небеш Орест
і Марія,

2,575 дол. — д-р Грицак Петро
і Рія,

2,550 дол. — інж. Огар Василь
і Оксана.

По 2,525 долярів:

Кордуба Дам'ян,
Тарашук Теодор і Катерина.

По 2,500 долярів:

Стрихач Володимир,
д-р Чубатий Володимир
і Анна.

По 2,475 долярів:

д-р Джуль Павло і Ірена,
Омець Дан.

2,415 дол. — о. Крисалка Стефан.

По 2,350 долярів:

Галаган Борис,
Рудакевич Любомир,
д-р Шкільник Володимир
і Надія,

2,325 дол. — мгр Басюк Еміліян
і Лена,

2,310 дол. — мгр Сосяк Василь і
Брегіда.

По 2,300 долярів:

д-р Целевич Богдан і Джоанна,
д-р Чубатий Володимир
і Анна.

По 2,250 долярів:

д-р Кобилецький Роман і Анна,
д-р Рак Роман.

По 2,200 долярів:

проф. Біланюк Олекса
і Лариса,
Гелемей Ольга,

2,170 дол. — Недовіз Дмитро,

2,155 дол. — Балабан Остап
і Урсуля,

2,150 дол. — д-р Смик Роман
і Лідія,

2,120 дол. — мгр Залуський
Володимир і мгр Наталія,

2,105 дол. — Небеш Орест
і Марія.

По 2,100 долярів:

проф. Бірд Томас і Марія,
мгр Буртик Іван і Оля.

2,095 дол. — д-р Сенькус
Мирослав,

2,080 дол. — Владика Лостен
Василій.

По 2,025 долярів:

інж. Кульчицький Богдан
і Христина,
Поритко Роман і Галина.

По 2,005 долярів:

д-р Сидорак Ярослав
і Оксана,
мгр Оберишин Ярослав
і Галина.

По 2,000 долярів:

Артимишин Богдан і Марія,
о. Білянич Іван,
Гнатюк Марія (*зі спадку*),
д-р Демянів Михайло
(*Німеччина*),
Каваць Петро,
Млинко Ярослав,
д-р Паламар Михайло
і Галина,
Петраш Григорій і Лідія,
Печка Леся,
Підгородецька Марія,
Танський Михайло і Оля,

д-р Фараонів Богдан і Оля,
Федус Алла.
1,975 дол. — Шипилявий Тарас
і Юлія,
1,955 дол. — Чорний Микола і
Стефанія,
1,945 дол. — Керницький
Роман і Ольга,
1,935 дол. — Оренчук
Володимир і Ярослава,
1,925 дол. — д-р Стахів Ярослав
і Іванна,
1,900 дол. — Крайник Олександр
і Марія,
1,840 дол. — Новак Петро
і Софія,
1,825 дол. — Васьків Осип
і Марія.
По 1,820 долярів:
мгр Квіт Зиновій,
мгр Колінко Василь і Оксана,
1,815 дол. — д-р Мотика
Володимир і Анна,
1,805 дол. — мгр Блаженко
Христина,
1,800 дол. — Лисий Ігор і Дарія,
1,795 дол. — д-р Сенкус Мирослав,
1,792 дол. — Свідан Мауріс
і Текля,
1,780 дол. — мгр Яцків Петро
і Лідія.
По 1,775 долярів:
Гурський Михайло,
Злочовський Северин і Марія,
Кравець Юрій і Ядвіга.
1,735 дол. — Ільчишин Василь
і Ольга,
1,725 дол. — Шепеляві Тарас
і Юлія,
1,720 дол. — Колінко Василь
і Оксана,
1,718 дол. — д-р Пшик Петро,
1,705 дол. — д-р Прокоп
Мирослав і Люба.

По 1,700 долярів:
Бурда Микола і Тамара,
Вісьорек Михайло і Марта,
д-р Галярник Ігор,
Масловський Зенон,
д-р Ничай Стефан і Ірена,
інж. Пришляк Ярослав,
Стельмах Іван і Тетяна,
Чучма Марія.
1,660 дол. — Ільків Михайло
і Ольга,
1,655 дол. — Гац Стенлей
і Марія,
1,650 дол. — мгр Чорнобіль
Роман і Анна.
По 1,625 долярів:
Лівчак Богдан,
д-р Оцеретько Аркадій
і Глорія,
Подпірка Чарлс і Роксоляна.
1,620 дол. — проф. Лабунька
Мирослав і Марія,
1,610 дол. — Ільків Ольга,
1,600 дол. — Семчишак Микола
і Катерина,
1,585 дол. — д-р Філіпчак Борис.
По 1,575 долярів:
д-р Мостович Леонід і Оксана,
Ярема Томас.
1,560 дол. — інж. Козбур Тарас
і Ксеня,
1,550 дол. — Поперечний
Стефан,
1,533 дол. — Степанків Ярослав
і Катерина,
1,525 дол. — Березовський
Ярослав.
По 1,500 долярів:
Беца Павло,
Дозорський Марія,
Кулинич Мирослав і Зеновія,
Макар Іван і Тетяна,
Святий Микола і Катерина,
д-р Трухлий Юрій,
Футей Андрій.

1,495 дол. — Ковальчук Роман
і Анізія,
1,485 дол. — д-р Мичковський
Любомира,
1,480 дол. — Феденко Стефан
і Анна,
1,465 дол. — Старостенко
Юрій,
1,455 дол. — Старостенко
Володимир і Агнес.
По 1,450 долярів:
Кладочний Михайло,
Коваль Володимир і Анна,
Хлиста Микола і Розалія.
По 1,435 долярів:
Бекерський Іван і Оксана,
Воскобійник Олекса
і Галина,
1,416 дол. — Пузик Стефан.
По 1,405 долярів:
проф. Кисілевський Кость
і Анастасія,
Новотни Вікторія.
По 1,400 долярів:
д-р Боднарук Дмитро,
Довгенко Михайло,
Рокіцький Едвард і
Стефанія,
проф. Чопик Богдан.
1,380 дол. — д-р Борковський
Роман і мгр Марія,
1,370 дол. — Іванчук Андрій
і Ліліяна.
По 1,365 долярів:
о. Крисалка Стефан,
Марущак Василь і
Анастасія.
1,360 дол. — Макар Іван,
1,355 дол. — д-р Худьо Богдан
і д-р Богданна.
По 1,350 долярів:
Дорош Роман,
д-р Дзят Пантелеймон,

Шило Павло,
д-р Цимбала Богдан.
По 1,345 долярів:
Кобаса Олександр,
Ковальчук Роман і Анізія.
1,340 дол. — Цимбала Стефан
і Євгенія,
1,335 дол. — Бекерські Іван
і Оксана.
По 1,330 долярів:
Кротюк Сергій і Марія,
д-р Харкевич Мирослав
і Олена.
По 1,325 долярів:
Васьків Осип і Марія,
д-р Очеретько Аркадій
і Глорія.
1,318 дол. — Плескун Ярослав
і Анна,
1,315 дол. — д-р Жарський
Едвард і Дарія.
По 1,310 долярів:
Дребич Михайло,
інж. Козбур Тарас і Ксеня,
д-р Макаревич Іван
і Наталія,
Оприско Юрій і Катерина.
1,308 дол. — д-р Сидорак
Олександр.
По 1,300 долярів:
Дучинський Володимир,
проф. Кіпа Альберт і Оксана,
Масловський Мирон,
Ходновський Нестор і Марія.
1,290 дол. — Еванчук Іван,
1,285 дол. — Оприско Стефан,
1,275 дол. — Цяпа Михайло,
1,255 дол. — Волос Андрій
і Марія.
По 1,250 долярів:
д-р Гаврилишин Богдан,
Дахнівський Дмитро
і Франка,

д-р Музичка Ярослав і
Лариса,
д-р Попель Юрій і Наталія.
1,243 дол. — мгр Рудик Марта,
1,240 дол. — Новак Ірена,
1,235 дол. — Іваськів Марія,
1,225 дол. — Турчин Марта,
1,220 дол. — Джура Григорій.
1,210 дол. — Чорнобіль Андрій.

По 1,200 долярів:
проф. Боднарук Ярослав
і Наталія,
Іванчук Іван,
інж. Микуленко Юрій,
д-р Моцюк Петро і Ольга,
Ровенчук Юрій,
д-р Слюсарчук Атанас,
Ходновський Нестор
і Марія,
Шило Павло.
1,195 дол. — Костюк Іван-Роман
і Галина.

По 1,190 долярів:
д-р Богданів Віталій
і Александра,
Деркач Іван і Ніля.

По 1,185 долярів:
Іваськів Іван і Марія,
Панків Стефан і Софія.

По 1,180 долярів:
Кецман Дмитро,
д-р Кисілевський Роман
і Іванна.

1,175 дол. — Романюк Євген,
1,170 дол. — Дубик Яремій і
Наталія,
1,165 дол. — д-р Богданів Віталій,
1,155 дол. — д-р Лозинський
Іван.

По 1,150 долярів:
Демчук Ольга,
Дорош Роман,
Ноган Семуел і Лариса.

По 1,145 долярів:
Сікора Василь і Стефанія,
Тучковський Дмитро і Анна.

По 1,140 долярів:
Евенчук Іван,
Шутер Русел і Тетяна.

1,135 дол. — Костюк Іван
і Галина.

По 1,125 долярів:
д-р Болюх Мирон,
мгр Воляник Теодор,
проф. Головінський Іван
і Наталія,
д-р Гошовський Христина,
Каваць Михайло,
д-р Кий Мирослав і д-р
Лариса,
Новошицький Дмитро.

1,115 дол. — Цебрій Григорій
і Дора,

1,105 дол. — Децик Володимир
і Тілля.

По 1,100 долярів:
Барабаш Мирон і Марія,
Бабяк Мирон і Уляна,
Бровінський Павло,
Лилак Микола і Марія,
Пашко Олекса (*зі спадку*),
Скробач Стефан і Марія,
д-р Футей Богдан і
Мирослава.

1,090 дол. — Деркач Іван і Ніля,

1,085 дол. — Крижанівський
Микола і Марія.

По 1,080 долярів:
д-р Зарічний Василь,
Стецик Петро.

По 1,075 долярів:
Бездух Дмитро,
д-р Болюх Мирон,
Новошицький Дмитро,
Прегар Микола.

1,055 дол. — Ровенчук Іван.

По 1,050 долярів:

Вірстюк Франко і Олена,
д-р Віршук В.,
Дубик Богдан і Оля,
Душенко Стефан і Оля,
Зубрицький Ігор і Марія,
Кузик Юрій і Ірена,
Кондрат Петро і Марія,
проф. Лучків Василь і Марія,
Храпливий Марія.

1,045 дол. — Вовчук Богдан
(із ліквідації Корпорації
Союзного дому в Чикаго).

По 1,040 долярів:

д-р Котик Євген
і Володимира,
Ракуш Микола і Ірена.

1,037 дол. — д-р Граб Роман.

По 1,035 долярів:

Артимишин Люба,
Гайдук Дмитро і Галина,
Лотоцький Теофіль.

По 1,030 долярів:

Костик Сильвестер
і Катерина,

д-р Мотика Володимир,
д-р Піянков Адвентина.

По 1,025 долярів:

Козак Ярослав і Калина,
Кушей Стефан
і Володимира,
д-р Кучмяк Мирон і Люба,
Наливайко Євген
і Мирослава,
Палашевський Люба,
інж. Шмігель Мирослав
і мгр Надія,
Чаплій Василь.

1,020 дол. — Ярема Йосиф і Анна.

По 1,015 долярів:

Ждеб Марія,
Лагола Петро,
Мацьола Семен,
д-р Падох Ярослав і д-р Ірена.

По 1,010 долярів:

Давид Яків,
Лаврів Василь і Ерна.

По 1,005 долярів:

Григорчук Лев і Лінда,
мгр Когут Тарас,
Кучма Корнель.

Члени

По 1,000 долярів:

Антонович Омелян і Тетяна,
Гайдук Дмитро і Галина,
Гук Степан,
Гефлер Мілтон і Лідія,
Дзядів Микола,
Джичко Михайло і Катерина,
Задояний Маріянна,
Зінич Анна,
Кавацій Петро,
Коваль Володимир і Анна,
Корженьовський Іван і Анна,
Костюк Гелена,

Костюк Олена (*зі спадку*),
Крайчик Олександр і Марія,
Левенець Володимир
і Евдокія,
Левицька Ольга,
Марусяк Осип і Марія,
Мельник Марія,
Микитин Юрій і Геновефа,
Нагірний Михайло і Марія,
адв.Олесницький Нестор,
о. мітрат Олешко Мирослав,
Панков Петро і Левка,

- Паслась Михайло,
Питель Петро,
д-р Попель Юрій і Наталія,
Потоцький Анеля (*зі спадку*),
Походай Богданна
(*відшкодування із СБС*
60 мінут),
Пришляк Богдан (*зі спадку*),
д-р Савдик Марія,
о. Сивенький Володимир,
Сидоряк Тамара,
Склепкович Олег і Таня,
Стецина Олександр
і Маргарета,
Сусла Андрій і Софія,
д-р Трохимчук Роман і Алла,
Фостяк Богдан,
Франківський Михайло
і Анастасія,
д-р Хрептовський Ахіле
(*жертвував у Мюнхені*),
мгр Щудлюк Орест і Славія.
- 995 дол.** — д-р Дзядів Роман
і Оля,
- 990 дол.** — Чапельський Орест
і Любомира.
- 988 дол.** — мгр Рудик Марта.
- По 985 долярів:**
Брикович Теодозія-Володи-
мира,
Іськів Іван і Марія.
- По 980 долярів:**
Кобилецький Стефан,
мгр Колтунюк Орест
і Антоніна,
д-р Крупа Теодозій і Любомира,
д-р Палідвор Василь і Марія,
Рабарський Василь і Розалія.
- По 975 долярів:**
Ардиковський Владислав,
Козак Ярослав і Калина,
д-р Лизогуб Володимир.
- 955 дол.** — Навроцький Юрій
і Христина.
- По 950 долярів:**
д-р Дерей Еміль,
Іванчук Андрій і Ліліяна,
Штоник Тарас.
- По 945 долярів:**
Шашкевич Софія,
Чаплій Василь і Ярослава.
- 930 дол.** — Боївка Михайло
і Ксеня,
- 925 дол.** — Мацьола Семен,
- 920 дол.** — Гайдук Дмитро
і Галина,
- 915 дол.** — Колтунюк Орест
і Антоніна,
- 910 дол.** — проф. Лобай Іван
і Наталія.
- По 905 долярів:**
д-р Матіяшек Петро і мгр
Лідія,
Модрицький Мирослав
і Галина,
Семенина Володимир.
- По 900 долярів:**
Веселий Олег і Люба,
Вомпель Теодор і Анастасія,
Воробець Теодор,
Магун Володимир і Лідія,
Петріна Богдан і Наталка.
- 895 дол.** — д-р Гойдиш
Володимир і Дарія,
- 890 дол.** — Митрополит
Скрипник Мстислав.
- По 885 долярів:**
проф. Степаненко Микола
і Галина,
Стрілка Мирон.
- По 870 долярів:**
Барицький Микола,
Личковський Юрій.
- 875 дол.** — д-р Очеретько
Ярослав,
- 865 дол.** — Сарабин Стефан і
Францес.

По 860 долярів:
 Пастернак Йосиф,
 д-р Снігурович Марія.

По 855 долярів:
 Зборовський Володимир
 і Анна,
 Кузьмович Денис.

По 850 долярів:
 Зарицький Петро і Анна,
 Крупський Корнель
 і Наталія,
 Шуст Ігор і Дарія,
 інж. Яременко Антін.

845 дол. — Сідлярчук Стефан,
840 дол. — Лозинська Марія.

По 835 долярів:
 д-р Гелета Ярослав
 і д-р Богданна,
 Стадник Іван і Марія,
 Стефанович Богдан.

По 830 долярів:
 Вінич Віктор і Надія,
 Канюка Олександр і Марія.

По 825 долярів:
 Вомпель Йосиф і Анна,
 Ткачук Ілля і Марія,
 Чаплій Василь і Ярослава,
 Качмарський Петро.

По 820 долярів:
 мгр Квіт Зенон,
 Карчмарик Петро,
 Ткачук Ілля і Софія.

По 815 долярів:
 підполк. Голутяк-Галек
 Стефан і Анна,
 Галло Кен і Зірка.

По 810 долярів:
 Карпенко Борис і Тетяна,
 Пиптик Гелен.

По 800 долярів:
 Голюка Олександра,
 інж. Магун Володимир і Лідія,
 Марцюк Марія,
 Лилак Микола і Марія.

805 дол. — Блаженко Христина,
785 дол. — мгр Воронка Василь.

По 780 долярів:
 Стецюк Марія,
 д-р Теребус-Кмета Надія
 і інж. Ігор,
 д-р Слиж Роман і Наталія.

776 дол. — Маркевич Анна,
775 дол. — Корлятович Стефан
 і Павліна.

По 770 долярів:
 інж. Вальчук Володимир
 і Катруся,
 Пашеснік Ірена.

765 дол. — Заліський Антін і Оля.

По 760 долярів:
 Карпенко Борис і Тетяна,
 інж. Чипак Ярослав і Ольга.

По 755 долярів:
 Боївка Михайло і Ксеня,
 Гуменюк Ігор,
 Кріслатий Семен і Марія.

По 750 долярів:
 інж. Гончаренко Юрій і Марія,
 Левицький Лев,
 Лисак Богдан і Лідія,
 Мельник Дмитро
 і Параскевія,
 інж. Ненадкевич Микола
 і Діонізія,
 Пилипів Михайло,
 Старосольський
 Володимир і Анна,
 Федірко Марія,
 Храпливий Зиновій і Марія.

745 дол. — д-р Серант Іван
 і Стефанія,

740 дол. — д-р Федорів Теодора
 і Василь.

730 дол. — д-р Головінський
 Михайло.

По 725 долярів:
 д-р Бернадин Ярослав
 і Стефанія,
 о. Гринюх Стефан,

Гусак Петро і Марія,
Лагола Михайло і Марія,
Лукач Тарас,
Кульчицький Андрій.
720 дол. — Пашесник Ірена.

По 715 долярів:
Барабанов Дмитро і Таїса,
Дзюба Корнель і Емілія.
713 дол. — Йовик Іван і Марія,
710 дол. — інж. Кух Володимир
і Надія,
705 дол. — Савків Василь.

По 700 долярів:
Вінницький Іван,
Закала Андрій і Елеонора,
мгр Кобаса Іван і Лідія,
Кузьо Теодор і Мирослава,
проф. Пилишенко
Володимир і Ірма,
Пискір Володимир і Марія,
Пипко Дмитро,
Сливка Іван,
Федак Євген і Теодозія,
д-р Ярош Іван і д-р
Олександра.

По 695 долярів:
Качмар Михайло і Меланія,
д-р Корчмарик Богдан.
690 дол. — Мульткевич Марія.

По 685 долярів:
Фафендик Стефан і Марія,
Стебельський Лідія.

По 680 долярів:
Волошин Олександра,
Герета Марія,
Кушнір Лев і Ірена,
д-р Свищук Юрій
і Христина,
Тренза Михайло,
інж. Шпонтас Михайло і Віра.

По 675 долярів:
Басько Дмитро і Люба,
Кузик Володимир,

Рубчак Євгенія,
Сирник Ірена,
Семущак Лев і Стефанія.
670 дол. — Тарапацький
Михайло і Оксана.

По 665 долярів:
Данош Орест і Надія,
д-р Когутяк Всеволод
і д-р Лідія,
Пилишенко Слава.
660 дол. — Карпенко Борис
і Тетяна,
658 дол. — Грабець Роман
і Мирослава,
655 дол. — Лешко Теодор
і Стефанія.

По 650 долярів:
Дзіман Олекса,
д-р Залізняк Юрій
і Мирослава,
д-р Іванців Мирослав,
Ковальчук Михайло і Ірена,
Кузик Володимир,
Росцішевський Іван і Юлія,
Фурда Михайло і Лідія,
Хуч Олекса,
д-р Цирик Роман і Уляна,
д-р Яцух Михайло і Іванна.

По 645 долярів:
Корінець Микола,
Гик Михайло.
637 дол. — Фундація УВУ
в Чикаго.

По 635 долярів:
Клос Володимир,
Мудрий Василь і Дарія,
д-р Сілецький Богдан і Люба,
інж. Чипак Ярослав і Ольга.

По 630 долярів:
Іллюк Олександр і Зіна,
Козак Іван і Анісія.

По 625 долярів:
Заблоцький Олександр
і Оля,

Зубаль Стефан і Марія,
Мельник Михайло і Анна,
Похмурський Богдан.

По 620 долярів:

д-р Волянський Олег
і Людмила,
Ганчарук Стефан,
Герун Іван.

По 615 долярів:

Мак Петро і Катерина,
Люти-Лютенко Юрій.

По 610 долярів:

Дзедзик Андрій і Ірена,
Диба Іван і Марія,
Покора Стефан і Стефанія,
Черешня Іван і Марія.

По 605 долярів:

Васильків Йосиф і Марія,
Мельник Семен,
Підстригач Параскевія.

По 600 долярів:

Боднарчук Стефан,
Булавка Константин і
Богданна,
Галатим Петро і Стефанія,
Гіна Василь і Анна,
д-р Дудра Михайло і Дарія,
Костик Михайло і Анна,
Левицький Лев,
Малофій Петро,
Матійців Прокіп,
Михалюк Олександр і Ірена,
Ортинський Михайло і Аліся,
Пришляк Микола.

597 дол. — Пахолюк Ігор
і Бриджіт.

По 595 долярів:

Гайдук Антін і Марта,
д-р Дармограй Петро і Галя,
Черешня Іван і Марія.

По 590 долярів:

Новак Григорій,
мгр Онишкевич Ілля
і Марія,

Підгірний Іван,
Лямпіка Любомир і Марія,
Шкафаровський Петро.

585 дол. — Ярмо Микола.

По 580 долярів:

д-р Галібей Зірка,
Задорецький Володимир,
Зарицький Петро і Анна,
Качмар Михайло і Меланія.

По 575 долярів:

Басько Дмитро,
Гарматюк Стефан і Софія,
о. Грабець Володимир,
інж. Дячук Ярослав і Анна,
Ждан Стефан і Ірена,
Іваськів Володимир і Ніля,
Костка Михайло і Анна,
Круд Василь,
Матковський Ярослав і Марія,
д-р Стронецький Остап і
Гарріет Енн.

По 570 долярів:

проф. Зелик Ігор і Дарія,
Семанишин Микола
і Марія,
Стадник Стефан,
Тустанівський Володимир.

По 565 долярів:

Ганушевський Стефан і Оля,
д-р Когутяк Всеволод і д-р
Лідія,
д-р Петришин Володимир і
Гелен.

560 дол. — Когут Микола і Віра.

По 555 долярів:

Кедринський Олег,
Лехіцький Іван,
д-р Правак Теодор і
Олександра,
Сорочак Володимир,
Сурмач Мирон,
Шульга Андрій і Теда.

По 550 долярів:

Гомзяк Галина,
д-р Кітсай Роман,
Олійник Ярослав і Лідія,
д-р Пушкар Володимир
і Стефанія,
Тимочко Ярослав і Марія,
Шабельник Микола.

По 545 долярів:

д-р Когут Евген
і Володимира,
Когут Володимир,
Копійчук Роман і Маргарета,
Ткачук Роман і Софія.

По 540 долярів:

Матковський Стефан,
Домбчевський Роман і Люба,
д-р Курило Любомир і
Дарія.

537 дол. — Кап Джін-П'єр
і Бірут,

535 дол. — Мілянич Микола
і Дороті.

По 530 долярів:

Ковальчин Микола і Ірена,
Осадца Мирон і Богданна,
Пінгстон Суреле,
мгр Пишко Петро і Надія,
Поперечний Стефан,
Держко Евстахій і Ірина,
мгр Турецький Микола.

По 525 долярів:

Децкий Микола,
Думка Михайло і Анна,
Гулак Василь,
Ковальський Володимир,
Кучма Параскевія,
Мельник Дмитро
і Валентина,
Пилипчук Михайло і Доріс,

д-р Русин Юрій і Емілія,
д-р Школьник Олександр.

По 520 долярів:

Біллі Володимир
і Олександра,
Безубяк Іван і Анастасія,
Дитиняк Володимир і Юлія,
Ільків Олександр і Зіна,
Мазур Поліна,
Мосяк Василь і Марія.

По 515 долярів:

Андроняк Павло,
Заблоцький Маріян і Лідія,
д-р Рижевський Даріан,
Харченко Іван і Євгенія.

514 дол. — Бачинська Марія
і Оксана.

По 510 долярів:

д-р Микулович Ярослав
і Стефанія,
проф. Омецінський
Омелян і Марія.

По 505 долярів:

Букачевський Ярослав
і Ярослава,
інж. Голяш Стефан та інж.
Надія,
Кузик Володимир,
Микита Роман,
о. Мірчук Роман,
д-р Павлишин Юліан і д-р
Мирослава,
Роче Андрій і Розалія,
Садовський Микола,
Станецький Іван,
Танасюк Віра,
Шийка Іван і Силвія,
Шкарупа Іванна,
Юськів-Терен Теодор.

Члени-прихильники

По 500 долярів:

Білоус Іван,
Бергерон Стеля,
Боднаренко Павло і Дуня,
Бойко Андрій,
Вітрик Павло і Євгенія,
Гашенко Андрій,
Гелемей Теодор і Марія,
Гулюка Олександра,
д-р Гординський Володимир,
Домбровський Василь і Марія,
Жовнір Іванна,
Кігічак Ігор і Марія,
Кіцюк Ярослав і д-р Марія,
Корнага Мирон і Христина,
Крохмалюк Любомир,
Кулік Маріо,
інж. Куземський Іван,
Лаврівський Володимир,
Лехіцький Іван,
д-р Мігоцький Маркіян,
Мирошніченко Мирослава,
д-р Міз Юрій,
Музичка Марія,
Наконечний Богдан
і Мирослава,
Никифоруک Юрій,
Олійник Ярослав і Лідія,
д-р Попович Петро і Ірена,
Пилявка Теодора,
Процик Даша,
д-р Рубчак Богдан і Марія,
д-р Солтис Юрій,
Цяприна Іван,
д-р Шебунчак Богдан і Софія,
Шоробура Юстина,
Шпинда Петро і Анастазія,
д-р Шпитко Микола і Ірена.

По 495 долярів:

Білецький Павло і Софія,
Добрянський Іван і Марія,
Сявевко Мирослав і Ірена.

По 490 долярів:

Антипів Ксеня,
Бурий Тарас і Софія,
Вітрик Павло і Євгенія,
о. Гаюк Семен і Олександра,
Масник Юлія,
Шолюха Марія.

По 485 долярів:

Гурський Петро і Ольга,
д-р Кіндрат Іван.

По 480 долярів:

Бобеляк Олена,
Гошовський Володимир
і Леонтина,
інж. Заяць Юрій
і Стефанія.

477 дол. — д-р Кос Роман і Анна.

По 475 долярів:

Винник Іван і Софія,
Гулик Софія,
Кузьмович Стефанія,
ред. Питляр Орест,
Притула Василь.

По 470 долярів:

Білецький Павло і Софія,
Губка Борис і Іванна,
мгр Дацків Ярослав,
д-р Тарнавський Остап
і мгр Марта,
д-р Ткач Роман і Надія.

465 дол. — Гасяк Семен.

По 460 долярів:

Калиневич Ларіон і Донна,
д-р Когут Нестор,
Стефанишин Марія.

По 455 долярів:

д-р Мриць Богдан і Тамара,
Питляк Зеновій.

453 дол. — Антоняк Зенон.

По 450 долярів:

Банах Наталія,
Гнатів Еміль,
мгр Гуменюк Любомир
і Стефанія,
Коссак Олександр і Неоніля,
Майорчак Михайло,
Мудрак Василь і Марія,
д-р Олійник Стефан,
Росоловський Марко,
Шандрук Павло і Анастасія,
Третяк Андрій,

448 дол. — д-р Яблонський
Стефан і Ярослава,

445 дол. — Шепелявий Богдан
і Христина.

По 440 долярів:

Безсонів Володимир
і Любомира,
Ракочий Теодор і Ольга,
Рудницький-Сокіл Марія.

437 дол. — Шведак Зенон.

По 435 долярів:

Висоцький Роман і Дарія,
д-р Грушка Мирослав і Ілсе,
Дякун Теофіль,
Стефанюк Ярослав і Ірена.

По 430 долярів:

Дусаненко Теодор,
Жовнір Іванна,
Кулька Йосиф і Марія,
Легенький Марія,
Машталір Іван,
Стасів Роман і Ірена.

По 425 долярів:

мгр Зацухний Микола і Ольга,
Палачик Микола і Софія,
Філіщак Осип.

По 420 долярів:

д-р Мурський Лев і Оксана,

Паньків Володимир і Юлія,
Садковський Богдан і Стефанія,
інж. Свідерський Мирон.

По 415 долярів:

Бздир Василь,
д-р Миськів Петро і Євгенія,
Ступарек Евдокія,
Харкевич Катерина.

По 410 долярів:

Єнсин Анна,
Кікцьо Михайло і Анна,
Лоза Михайло і Уляна,
Стасюк Іван.

По 405 долярів:

Бекіш Мирослав і Іда,
інж. Дидинський
Константин і Надія,
Луцкевич Всеволод і Марція,
Яхно Ольга.

По 400 долярів:

Венгерчук Остап,
Березинський Михайло,
Дембіцкий Микола і Марія,
д-р Дзвіник Ярослав і Марія,
Дідух Петро і Анна,
Кахній Михайло,
Кігічак Ігор і Марія,
Крамаренко Петро і Марія,
Мельник Еміль,
інж. Мельник Юрій і Ярослава,
Орлич Михайло,
Поповський Стенлей і Софія,
Прядка Стефан і Параскевія,
д-р Ратич Олег і проф. Іванна,
Сендзік Теодозій і Віра,
Сіак Роман і Софія,
Сливка Григорій і Оля,
Цетенко Вячеслав,
Язельський Терентій.

По 390 долярів:

Гриньків Володимир і Ольга,
Робінс Антін і Елена,
Романів Богдан,

Рудницький Осип і Анна,
д-р Сениця Павло і Меланія,
Фецик Василь і Анджеля.

387 дол. — інж. Тишовницький
Омелян і інж. Олена,

386 дол. — Бучма Євген і Ельвія.

По 385 долярів:

Андрійович Михайло
і Людмила,
Бойчук Петро і Христина,
д-р Коваль Богдан і Наталія,
Костецький Любомира,
Ціко Микола і Марія.

По 380 долярів:

Василина Євген і Параскевія,
д-р Лодзінський Орест і
Стефанія,
Незнаний Петро і Катерина,
Шийка Василь і Антоніна,
Ярема Стефан.

378 дол. — Панкевич Михайло.

По 375 долярів:

інж. Барабаш Богдан,
Варварів Константин і Олена,
Вісторт Анна,
Глух Роман і Валентина,
Гулич Іван,
Данилюк Роман і Марта,
Демус Андрій,
Завіський Микола,
Козак Галина,
д-р Кебало Орест,
Копистянський Ярослав
і Марія,
Лучкевіч Марсія і Всеволод,
Половчак Іван і Богданна,
Садлик Михайло і Марія,
Стефанюк Роман і Клавдія,
д-р Тустанівський Ярослав
і д-р Лідія.

373 дол. — д-р Гординський
Ярослав.

По 370 долярів:

Запутович Роман і Віра,

Іванчук Андрій і Лілія,
Кухта Нестор.

По 365 долярів:

д-р Олесіюк Андрій,
д-р Січ Дмитро і Оксана,
проф. Чорнодольський
Володимир і Стефанія.

По 360 долярів:

Елькін Марія,
Лисак Теодозій,
Огаренко Іван
і Володимира,
Пастушок Василь,
інж. Пришляк Олександр
і Анна,
Сороколіт Микола,
Стецишин Володимир
і Зеновія,
Шеремета Орест і Люба.

По 355 долярів:

Бойко Теодор і Ольга,
Воробець Зеновія,
д-р Грабарчук Євген і Лідія,
Ікалович Анастасія і Петро,
Масюк Ярослав,
Мельник Люба,
Микитин Павло і Надія,
Натина Василь і Анна.

354 дол. — Михалевич Михайло
і Ніна.

По 350 долярів:

д-р Алеськевич Роман і Анна,
інж. Барабаш Богдан,
д-р Бурдю Володимир,
Васишин Іван і Марія,
Вох Емілія,
Данилишин Микола,
Демчук Стефанія,
Галан Орест і Мирослава,
Козіцький Володимир і Анна,
Кочмар Григорій,
Маланчук Стефан,
Мізюр Онуфрій і Ірена,
д-р Мосійчук Іван і Зеновія,

Омельченко Григорій і
Олександра,
Пінгстон Сурелле,
Присяжний Павло і Марія,
Росоловський Марко,
Савка Роман і Лариса,
Семянчук Марія,
Шафран Євген,
Шевчук Ілля і Марія.

347 дол. — Васеленюк Юрій.

По 345 долярів:

Германський Андрій і Марія,
Каліновський Володимир і
Марія,
Костюк Григорій і Марія,
Майбо Еміль,
Матковський Еміль і Чеслава,
Мачай Іванна,
Петрушак Ярослав,
Пилипак Роман і Катерина.

По 340 долярів:

д-р Андрушків Роман і мгр
Світлана,
Балей Петро і Лідія,
Боднар Михайло,
Бук Андрій і Катерина,
Зубаль Юрій,
д-р Качмарський Михайло,
Лотоцький Михайло і Гелен,
Мачай Олег і Надія,
Мельниченко Марко і Люба,
Плешкевич Омелян і Емілія,
Цьонка Лев і Дженет.

По 335 долярів:

д-р Макарушка Ярослав,
Питльований Володимир і
Джіні.

По 330 долярів:

проф. Барагура Володимир
і Марія,
Бард Петро і Вірджінія,
Бартків Іван,
Вороняк Олександр і
Алісія-Енн,

Григорович Кирило і Ірена,
інж. Закревський Андрій і Лідія,
Климко Мирослав і Галина,
Костик Стефан і Надія,
Савка Микола,
Чучук Стефанія.

По 325 долярів:

Андріюк Андрій,
Бойко Мирон і Муріел,
Боярський Володимир і Марія,
Візій Віталій і Віра,
Журик Ганна,
Гелнер Йосиф,
Доскочинський Василь
і Євгенія,
Запухляк Семен,
проф. Карк Іван і проф. Нонна,
д-р Лисяк Роман,
д-р Михайлів Стефан
і Мерилин,
Огера Нестор,
Сахарук Сергій і Ева.

По 320 долярів:

д-р Бурбело Григорій і Люба,
Іваницький Роман і Лена,
Недільський Володимир
і Світлана,
Островський Володимир
і Мирослава,
Твердохліб Петро і Ірена,
Федецький Михайло,
Хромьяк Дмитро і Іванна.

316 дол. — Мельничин Василь
і Оксана.

По 315 долярів:

Юродин Богдан і Ольга,
Денисенко Іван і Ольга,
Козак Дарія,
Круліковський Іван і Євгенія,
Кулик Теофіль і Йоанна,
Лесик Іван і Таїса,
д-р Павліскі Ярема і Валентина,
Раковський Мирослав,
Солонинка Анастасія,
Солонинка Маркіян.

По 310 долярів:

інж. Будзяк Володимир,
Вишневецький Ольга,
Гетьманський Володимир,
Голяш Теодор,
д-р Кознарський Мирослав
і мгр Марія,
Мазуркевич Володимир,
Оришин Борис і Люба.

По 305 долярів:

Атгон Іван і Марія,
Головінський Осип і Юстина,
Заращак Данило і Анна,
інж. Крамарчук Богдан і Лідія,
Левко Петро і Стефанія,
Марчуха Петро і Анна,
інж. Мельник Роман
і Любомира,
Мерещак Володимир
і Анастасія,
Підпірка Роксоляна,
Харчишин Ярослав і Анна.

302 дол. — д-р Трігос Віра.

По 300 долярів:

Абрамюк Тарас і Марія,
Бараник Орест (архітект),
Біловус Стефан,
Борис Ілля,
Василик Микола і Ольга,
мгр Гановський Євген і Дарія,
Герцик Стефан,
Глинський Роман і Анна,
Голюка Олександра,
Дзвіник Катерина,
мгр Долинський Любов,
д-р Домбчевський Іларійон
і Анна,
Дупляк Стефан і Марія,
мгр Зобнів Мирослав
і Анна-Марія,
Іскрижицький Валентин,
Калимон Ольга,
Камінський Анна,
Корсунь Беджамін і Віра,

Кравчук Юрій,
Кравчук Ярослав,
Кровіцький Іван,
Лаба Любомир,
д-р Леві Ніль і Люба,
Лепкі Д.,
Максименко Атанас і Марія,
Максимович Роман і Анна,
Маркусь Теодор і Марія,
Меуш Михайло,
Миз Микола,
Олійник Антін і Анна,
Онищак Катерина,
д-р Перейма Константин,
д-р Снігурович Михайло,
Стахів Андрій,
д-р Стефанюк Михайло
і Марія,
д-р Старосольський
Олександр і Каролин,
Тарахівський Теодор,
Трачук Аркадій,
Федорко Дмитро і Любомира,
о. Федоричук Ярослав,
ред. Часто Петро і ред.
Любов-Оксана,
д-р Штогрин Дмитро і Евстахія,
д-р Щербанюк Юрій і Ярослава,
д-р Яблонський Михайло
і Іванна,
д-р Яшук Василь і Марія.

299 дол. — Гайовий Федір і Марія,

296 дол. — Паньків Павло і Іванна,

По 295 долярів:

мгр Піхурко Микола
і Ярослав,
Хухра Антін і Дарія.

По 290 долярів:

Андрейців Василь і Марія,
Демянчук Юрій,
Денисенко Іван,
Кузьмінський Галя,
проф. Романишин Роман
і Неоніля.

По 285 долярів:

Годчак Василь,
Коцелко Гемфрей і Софія,
Мельничук Аскольд.

По 280 долярів:

Дубас Анна,
Кашуба Стефан,
Ланчевський Теодор і Асунна,
проф. Лещишин Петро і Марія,
д-р Лібер Мирослав і Марія,
Мак Мирослав,
Мартиняк Стефан,
Савка Августин,
Сидір Ярослав і Марія,
інж. Сімянець Олександр
і Валентина,
Стасів Микола і Анна,
Стефанівський Юрій і Люба,
Шатинський Франко,
Шумило Дмитро.

По 275 долярів:

Боярський Богдан і Ізидора,
Василишин Михайло,
д-р Вінзор Софія,
Ганас Олександр і Лідія,
Геча Дамян і Лідія,
д-р Демідович Юрій
і Христина,
Демченко Олександр і Юлія,
Дольбін Володимир і Гелена,
Дудко Михайло,
Ємець Юрій,
Кулька Дмитро і Луїс,
Лучковський Юрій і Оксана,
д-р Марчук Василь і Оксана,
Маслейчук Василь,
Мельничук Едвард і Олена,
інж. Плешкан Михайло,
Сидоренко Ярослав,
Слиж Володимир і Богданна,
Телешевський Іван,
Цибрівський Юрій
і Наталія,
Шолдра Діонізій,
Янкович Михайло і Мирослава.

По 270 долярів:

Бах Людвик і Стефанія,
Гробальський Стефан і Надія,
Дуб Михайло і Гертруда,
д-р Качай Ярослав,
Купіна Іван,
Лозинський Юрій і Наталія,
Михайлів Володимира,
Міляннич Евстахія і Мотрія,
Мудрик Павля,
Орел Василь і Софія,
Свансон Ралф і Анна,
д-р Федик Евстахій і Стефанія,
Черевайко Микола і Анна,
Школяр Михайло і Ольга.

По 265 долярів:

Бойко Олена,
Болотенний Михайло,
Гнатишин Антін і Текля,
Кобзар Ольга,
Коцелко Нестор,
Кравець Феодосій,
Кузій Матвій і Оксана,
Мартинюк Микола і Стефанія,
Нестор Юрій і Ірена,
Панкевич Порфирій і Тамара,
Рудик Андрій,
Сірий Іван,
Тарнавський Петро і Анна.

По 260 долярів:

Бачинський Євген,
Древницький Теофіль і Дарія,
Дуркалець Дмитро і Евдокія,
Проданюк Галина,
Салдан Софія,
Сарафин Йосиф і Софія,
Степовий Константин
і Євгенія,
Яворські Мирослав і Йосифа,
Якубовський Михайло і Марія.

По 255 долярів:

о. Антохій Микола і Ольга,
д-р Гудзяк Олександр,
д-р Ісаїв Юрій і Патриція,

Клюфас Зоряна,
Конюх Петро і Дарія,
Купчинський Марія,
Ліщинецький Василь і Віра,
д-р Іваницький Мирон,
Міджак Андрій,
Ніншовський Михайло і Ольга,
Осадчук Іван і Дженіс,
Пакула Володимир
і Катерина,
Палій Яків і Марія,
Яцковський Ярослав.

251 дол. — Тенюк Яким і Аліся.

По 250 долярів:

Айдс Мельвін і Елеонор,
Андрічик Роман і Віра,
Баран Іван,
Басладинський Володимира,
Білан Іван і Марія,
Біляк Реймонд,
Боба Ольга і Йосиф,
Бородайко Богдан (суддя),
мгр Воробець Олександр
і Ірена,
Гаврилюк Василь,
Гішинський Стефан і Євгенія,
Гнатчук Всеволод,
Голод Василь і Василина,
Грищовян Микола і Стефанія,
д-р Грицеляк Юрій,
Горон Микола і Ева,
Данчук Володимир і Текля,
Дудун Богдан і Анна,
Дячук Володимир і Уляна,
д-р Козак Стефан і Наталія,
д-р Комаринський Ярослав,
Коновалов Владімір
і Катерина,
Кузь Іван,
Лаврівський Ірена,
Маєстро Ястремський
Юліан і Оля,
Недільський Євген і Ненсі,

Обущак Володимир і Стефанія,
Остафійчук Михайло і Марія,
д-р Панчук Ярослав і Ярослава,
Павлюк Іван,
Цибрівський Олександр
і Мирослава,
д-р Рак Ігор і Сузанна,
Рогатинський Петро і Ольга,
інж. Сторожук Богдан і Галина,
Титла Євген і Богданна,
проф. Євген Федоренко і Аїда,
мгр Французенко Микола
і Ярослава,
д-р Химинець Юліан і Марія,
Ходонович Дмитро,
Череватюк Стефанія,
Чорний Михайло,
о. Шараневич Еміль,
Шевчук Теодор і Зеновія,
о. Ямняк Павло.

По 245 долярів:

Буцяк Марія,
Гавриш Стефан і Ільсе,
Дробенко Іван,
Кліш Неоніля,
Коцибала Святослав,
Лучка Йосиф і Бريدжіт,
Пантелюк Йосиф і Олена,
Сенюх Дмитро,
Фолтин Здіслав і Оксана,
Яворський Іван і Анна.

По 240 долярів:

Бацвин Володимир і Катерина,
Волошин Алекс,
Гнатюк Мирослав і Анна,
Данилович Софія і Северин,
Жилавий Роман і Елен,
Змий Євген і Наталія,
Овчишин Марія,
Поліщук Юрій,
Потопник П'єр і Параскевія,
Рейнер Ірена і Адам,
Савка Василь і Патриція.

237 дол. — Вагнер Євген.

По 235 долярів:

Карий Володимир,
Козак Ольга,
Рєпа Григорій і Йосифіна.

231 дол. — Грегор Василь і Лідія.

По 230 долярів:

Єфремова Галина,
Івашко Мирон і Анна,
д-р Кушнір Юрій і Віра,
Мандюк Володимир,
Цегельський Юрій і Надія,
Цьонка Роман і Анна,
Шкіра Іван і Дарія.

По 225 долярів:

Безкоровайний Осип,
мгр Бобяк-Качор Софійка,
Ганчарик Антін і Стефанія,
проф. Данчук Павліна,
Дзядзів Юрій і Наталія,
Жмуркевич Ярослав
і Стефанія,
д-р Зарицький Мирон,
Макар Андрій і Ірена,
Мацьків Василь і Ніна,
Михалевич Петро і Ненсі,
д-р Мірчук Ігор,
д-р Мовчан Юліян і Олена,
д-р о. Пєлєх Володимир,
Гавриш Станлей,
інж. Раковський Роман і Люба,
Рудик Михайло і Стефанія,
Станіцький Евстахій,
д-р Тершаковець Андрій і Таня,
Тодд Гемптон і Маргарєта.

По 220 долярів:

д-р Бабяк Павло і Марія,
Васів Василь і Анна,
інж. Глоба Борис і Тамара,
Ковалівський Юрій і Дарія,
Лазарів Анна,
Лєсів Андрій,
Назар Поліна,
мгр Муштик Євгенія,
д-р Риплянський Анатоль,

Скробач Василь і Ірена,
Сплавник Андрій,
мгр Щербанюк Ярослав.

218 дол. — о. Івашук Василь.

По 215 долярів:

Васик Стефан і Катєрина,
Гапій Йосиф і Ярослава,
д-р Гимон Іван і Джєн,
інж. Жук Іван,
Косарчук Сердж і Асє,
Колісничєнко Оксана,
Карабін Петро і Туля,
Ожга Мирон,
Перун Текля,
Пурас Наталія,
Сохон Марія.

212 дол. — Орлїн Іван.

По 210 долярів:

д-р Бурик Микола,
Болонний Петро і Анна,
Волошин Михайло,
Дємус Анатоль і Лідія,
Кавка Микола і Володимира,
Колін Іван,
д-р Павлишин Дмитро,
Паньків Михайло,
Сердюк Василь,
Осташєвський Михайло
і Анна,
Уздейчук Володимир і Марія,
Шмирко Володимир,
Яковєнко Валєнтина,

208 дол. — Рєговський
Михайло і Люба,

207 дол. — Семєнина Іванна.

По 205 долярів:

Бас Розалія,
проф. Богатюк Микола,
Бєднарський Зєнон і Марія,
Божамський Богдан
і Ярослава,
інж. Бурачок Осип і Ірена,
Гєрбачєвський Роман
і Олена,

мгр Гнатейко Мирон і Ольга,
Грицик Стефан,
Дзівак Володимир,
Журавський Богдан,
Камінський Олександр
і Зеновія,
Каша Гарі,
Колюбінський Володимир
і Доріс,
Кравець Михайло,
Кравчук Юрій,
Лех Григорій,
др Луценко Леонард і Лариса,
Мікітіч Карл і Лена,
Моргун Константин і Варвара,
Словік Адольф,
Ульянець І.,
Чорний Йосиф і Стелля.

По 200 долярів:

Амброзяк Максим і Ольга,
Бахір Василь і Марія,
Бачмага Антін і Ірена,
Бідюк Олександр,
Боднар Богдан і д-р Ліля,
о. Бозьо Михайло і Софія,
Біраковський Богдан,
Благий Іванна,
Бровар Володимир
і Ростислава,
Бурда Микола і Тамара,
Вареля Ольга,
Василяк Олексій,
Вегнер Михайло і Анна,
Веремчук Юрій,
Винник Роман і Ірена,
Владика Сулик Стефан,
Воскоб Алекс і Гелена,
Галайда Стефан і Луїс,
інж. Галібей Роман і Люба,
Галус Василь-Іван,
Гандзюк Роман,
др Ганчарик Михайло
і Дженіс,
Гафткович Евген,

проф. Гвозда Іван і Валентина,
Гоміч Роман і Кімберлі,
Горбачук Іван і Марія,
Гординський Роман і Валя,
Гриник Іван і Марія,
проф. Гурський Яків,
Гері Мадіне,
Давиденко Алла,
Даран Володимир і Елсі,
Демків Омелян,
Дитиняк Андрій,
Дуб Ярослав і Стефанія,
Дудун Тарас і Надія,
Завадівський Анна,
др Залізняк Юліан і д-р
Мирослава,
др Залуський Дональд,
Захарчук Андрій,
Качмар Ярослав,
Квасній Ірена,
Кікта Стефан і Євгенія,
Клим Іван,
Климко Панас,
др Клюфас Всеволод і Софія,
Козак Володимир,
Колодій Софія,
др Копинець Василь і Сусана,
Конрад Ігор і Соня,
Кривулич Мирослав,
Крупа Борис,
мгр Кузьма Мирон і Надія,
др Кульчицький Юрій
і Дарія,
Лаба Микола,
Леканка Василь,
Леник Микола і Клавдія,
Луцишин Мирон і Тереса,
Луців Михайло і Роксоляна,
Макар Евген і Ірена,
Мартинюк Володимир і Ольга,
Матійцьо Михайло,
Мац Роман,
Мацюсь Ярослав,
Мелоне Марія,

Микитин Михайло
і Константина,
Миколенко Микола і Кей,
проф. д-р Мірчук Петро
і Анізія,
Наум Василь і Стефанія,
д-р Новосад Мирон,
Олексин Стефан і Елфріда,
д-р Онуферко Теодозій,
Осадчук Василь,
Панкевич Михайло,
Панчишин Петро і Анна,
Папіш Олена,
Петрів Іван,
Петрушак Іван,
Піснюк Володимир,
д-р Піхурок Богдан
і Христина,
Плютос Василь,
Полиняк Павло,
Прийма Михайло,
Псуй Володимир,
д-р Процик Юрій і д-р Марія,
д-р Пундій Павло і Дарія,
Адв. Рак Андрій і адв. Таїса,
Романків Любомир,
Сенйор Франклін,
Симчич Микола,
Слуцький Степан і Еріка,
Сорока Михайло і Марія,
Стефанов Зенон і Юлія,
Стромецький Зенон і Юлія,
Терлецький Катерина,
Тимец Михайло і Анна,
Тимчук Роман і Люба,
Троян Петро,
Турчинський Ігор,
Чен Василь і д-р Марія,
Черней Ігор і Алла,
д-р Шандор Богдан і Марія,
Шаркевич Михайло і Анна,
Щеплоцький Стефан,
Юрчук Іриней і Оленка,
д-р Яремович Михайло.

По 195 долярів:

д-р Барановський Роман і
д-р Стефанія,
Боченський Іван і Лідія,
Брездень Зенон і Стефанія,
Бульба Микола і Лідія,
Городиський Дарія і Тамара,
Завада Петро і Надія,
проф. Каменецький Ігор
і Христина,
мгр Кобрин Атанас і Катя,
Кравець Микола і Валентина,
Куликів Зенон і Марія,
Лукіяненко Філярет і Наталія,
Огієнко Антоній і Христина,
д-р Ричок Роман і Любомира,
Процик Олександр і Ірена,
Самбой Стефан і Мерилин,
Садівник Василь
і Володимира,
Тимків Іван,
Черняк Андрій і Ніна,
Шубак Антін.

По 190 долярів:

Арлінський Іван,
Бабенко Антін,
Бараницький Дмитро,
д-р Барусевич Микола і Софія,
Баторфальді Роман і Леся,
Вилдер Іван і Дороті,
Гладкий Михайло і Доріс,
д-р Гнатик Микола і Ернестіна,
Гомка Петро і Доролес,
Гординський Ірена,
Демус Андрій і Дженет,
Івахів Остап,
Кіт Іван і Марія,
Кузишин Микола,
о. Мудрий Любомир,
Рак Петро,
д-р Свистун Богданна,
д-р Сенковський Теодозій
і Ірена,
Скробач Константин,

Старосольська Юліяна,
Фарійон Орест,
Юречко Василь і Ольга.
189 дол. – Рудавський Лев і Софія.

По 185 долярів:

д-р Бойцун Анна-Марія,
Борис Іван і Анна,
Нестерук Джекоб,
Пезенський Михайло
і Любомира,
Петренко Ігор і Барбара,
Піндучук Евген,
Савчук Богдан і Надія,
д-р Савицький Юрій,
Ткачук Дмитро,
мгр Цісик Марія,
Юрків Ольга,
Юрченко Анна.

По 180 долярів:

Весоловський Олег і Йосифа,
проф. Жила Володимир
і Ірена,
Кульчицький Іван і Теодора,
Лукашевіч Левко і Оксана,
Попаця Василь і Олена,
Проців Роман і Ярослава,
д-р Сарафин Олександр
і Зиновія,
Серант Василь і Анна,
Тимків Юрій,
Токе Олександр,
Чепурківський Марія,
Шмайда Михайло і Марія,
Юзенів Олександра,
Яріш Андрій.

По 175 долярів:

Бабяк Іван,
Баланда Евген і Софія,
д-р Бровінс Володимир
і Зиновія,
Вольчук Оксана,
Воронів Олександр і Оксана,
інж. Галів Микола і Зірка,
д-р Городинський Володимир,

Грубець Стефан і Анна,
проф. Гумецька Ася,
Джус Іванна,
Дратвінський Віра,
Козак Богдан,
Королишин Теодор і Софія,
д-р Корсунь Федір і Ольга,
Лазуренко Лідія,
Лесько Іван,
Литвин Анна,
Ляш Іван,
Медецький Іван,
Мартинець Іван,
Мацілінський Константин,
Назаркевич Іван і Анна,
д-р Онуферко Володимир,
Полянський Теодор,
д-р Процик Володимир
і Надія,
Почтар Ярема і Еліна,
Осінчук Ада,
Островський Теодор і Анна,
Сорочанюк Дмитро і Евдокія,
Стасюк Димитрій і Тамара,
Твердовський Микола і Марія,
Терпак Михайло і Люба,
Урбанський Омелян і Юлія,
д-р Хойнацький Іван і Надія,
Шашко Чарлс і Наталія,
Якіма Володимир і Пірл.

По 170 дол.:

Бен Тереса,
д-р Богонович Богдан,
інж. Войтовський
Олександр і Софія,
Галецький Константин і Марія,
проф. Гаюк Гліб і Зоя,
Косарчин Микола і Марія,
д-р Левко Михайло і Світлана,
Леськів Микола і Софія,
Мельничук Богдан,
Морозевич Ольга,
Недозірний Віктор і Арета,
Палішук Василь і Оксана,

Рінаш Михайло і Альма,
Попович Володимир і Юстина,
Тимків Юрій,
Яцейко Юрій і Магдалина.

167 дол. — Олексюк Борис,

166 дол. — Олійник Володимир
і Стефанія.

По 165 дол.:

Бабій Іван,
Врублевський Петро і Інна,
Гайда Ярослав і Анна,
Дзівак Іван і Анна,
Диба Юрій і Ольга,
Ковінко Володимир,
Король Роман і Анна,
Кручовий Володимир
і Анастазія,
Левін Михайло і Дарія,
Мандибур Микола і Ріта,
Мелінішин Петро,
Почтар Людмила,
Процінський Володимир
і Емілія,
Решітник Василь і Віра,
Семенець Михайло і Вікторія,
Татчин Василь і Стефанія,
Хома Іван,
Янда Макар,
Яримович Роман і Дарія,
Ярошевич Мирон і Дарія.

По 160 долярів:

Атановський Олександр
і Джозефіна,
Баланецький Іван і Гілда,
Грицай Петро і Зеня,
Демянчук Богдан і Ольга,
Загестовський Петро і Марія,
Коваль Марія,
Копей Іван,
д-р Коч Мирон і Джойс,
Крижанівський Юліян і Лідія,
Лаврів Микола і Надія,
Лин Олександр і Гелен,

Принада Богдан,
Пушка Василь і Агета,
Стефанишин Марія,
Супринович Олександр,
Царик Теодор і Тереса.

По 155 долярів:

Артимишин Богдан і Теофіля,
Бурик Петро,
Гомінчак Олександр і Сусан,
Гранківський Михайло,
о. Джиджора Василь,
Елиїв Теодор,
Іванків Іван,
Кондрій Микола,
Кучинський Антін,
Маслій Микола,
Марченко Петро і Елін,
д-р Миколаєвич Роман,
Мінцінський Зенон і Дарія,
Татарський Олександр
і Марія,
Торський Андрій,
Хома Йосиф і Анна,
Шкафаровський Павло
і Дороті.

По 150 долярів:

Багмет Віктор і Ванда,
Балабан Тимотей і Лідія,
Бурделя Маріон,
Бодель Микола,
д-р Драбик Василь,
Вівчар Іван,
д-р Войтович Стефан і Ольга,
Вятник Іван,
Гірняк Іван і Наталія,
д-р Григорчук Наталія,
д-р Гурин Йосиф і Лариса,
д-р Галандюк Сусан,
Гой Зенон і Тамара,
Гойнич Богдан і Марія,
Голд Брус і Христина,
Гулей Мирон і Емі,
д-р Дзюбик Роман і Анна,
Дрозд Іван,

д-р Зайнінгер Карл і Софія,
Заліпський Мирон,
Залуський Мирон,
Іванців Василь і Софія,
о. Івахів Маріян,
Івахів Ярослав і Гендріх,
Івашко Павло,
Казимирів Стефан,
Канитський Володимир,
Карпак Марія,
Кирилюк Джанет,
д-р Кміцекевич Олександр,
Кобилецький Михайло
і Марія,
Когут Стефан,
Комар Стефан,
Косінський Роман,
Котляр Петро і Зоряна,
Княніцький Богдан,
Країк Анастасія,
Крих Іван і Катерина,
Крохмалюк Олена,
Кузьма Орест і Оксана,
Кулинич Теодор і Анна,
проф. Кульчицький-Гут
Володимир,
Кучинський Борис,
д-р Лебедович Віктор,
Лесевіч Дмитро,
Леськів Олександр і Марія,
Лукомська Любомира,
Лучків Михайло,
Майко Йосиф,
Мазурик Стефанія,
Макогон Іван і Євгенія,
Марків Лев і Оріся,
Мирон Мирон,
мгр Мисько Богдан
і Зореслава,
Мілянч Ігор,
Мотрук Дмитро і Марія,
Назаревич Володимир,
д-р Наконечний Василь
і Ольга,

Невмержицький Микола
і Наталія,
Олійник Олександр,
Ольховий Микола,
Омельченко Віктор,
Перхулин Микола і Марія,
Пиріг Любомир і Гелена,
Пиртко Іван,
Пиль Кирило і Ніна,
Покора Олександр і Віра,
Полаский Іван,
Пона Рогер і Катерина,
Походай Іван і Богданна,
Ремчук Микола і Катерина,
Роговський Емілія,
Рудницький-Шрей Катерина,
Савків Марко,
Свердан Теодор і Марія,
Середович Михайло і Ірена,
Сілецький Франк,
Скоцько Євген,
Скробко Олекса,
д-р Смал Іван,
Соболь Роман і Корнеля,
Соневіцький Ростислав
і Христина,
Стасів Марія,
Татарин Микола і Анна,
проф. Телюк Іван і Ірена,
о. д-р Тилявський Іван,
Титла Маркіян і Наталія,
Ференцевич Юрій і Христина,
Халупа Стефан і Олена,
Харина Мирон і Павліна,
Цьолко Марійон і Надія,
Чабан Лев,
Чайківський Михайло
і Мирослава,
Чорномаз Петро,
Шумилович Тарас і Ірена,
Яремко Михайло і Йоанна,
Яремко Дмитро і Елсі,
Ясінський Богдан і Тетяна,
Яцик Петро.

По 145 долярів:

д-р Білик Михайло,
Бойко Михайло,
Бойчук Микола і Марія,
Войчак Юрій,
Волошин Ярослав,
Гімка Павло і Геріет,
Гречка Ярослав,
Годчак Антін,
Гудак Петро,
Джансон Юлія,
Дутко Володимир,
Журавель Лариса,
Захарія Василь і Юлія,
Кіналь Михайло,
Клим Ярослав і Іванна,
інж. Клюфас О.,
Криворук Микола і Надія,
Легета Микола,
Менжега Люба,
Мельник Орест,
Непорадний Михайло і Луїс,
Плюта Іван і Христина,
Пушка Данило,
Рудавський Лев і Софія,
Савчук Ярослав,
Сирко Ілля і Параскевія,
Старостяк Марія,
Ясінський Микола.

По 143 доляри:

Лодинський Павло,
Савчук Дан.

По 140 долярів:

д-р Вірщик Володимир,
Гаврилів Іван,
д-р Голіят Михайло і Оксана,
Дармохвал Ольга,
Демків Петро,
Дмитріюк Володимир
і Мирослава,
о. Желяхівський Богдан і Марія,
Загнійний Ніна,
Зайн Василь,
Ільницький Еміліян і Ксеня,
Коваленко Дмитро,

Козицький Микола,
Конєцький Теофіль і Стефанія,
Копельців Василь і Настуня,
Криса Володимир і Ірена,
Марковський Адам і Лідія,
Німилович Яків і Анеля,
д-р Парфанович Теодор,
Семенюк Микола і Іванна,
Островський Володимир
і Анна,
Цюпа Володимир,
Цюпак Михайло і Марія,
Чорний Стефан і д-р Ольга.

По 135 долярів:

Боечко Юрій,
Боцвин-Головінський В.,
д-р Гаврилук Орест,
Гафткович Надія,
Гопалюк Павло,
Горячий Василь,
Грипа Онуфрій і Юлія,
Демків Семен,
Дорош Ернест,
Казевич Богдан і Лідія,
Кобзар Юрій і Ірена,
Коник Микола і Марія,
Корженьовський Богдан
і Ксеня,
Кузьмович Юрій і Параня,
Лисинецький Орест і Джоана,
Лисяк Олег і Марія,
Ліневич Олександр,
Луців Стефан і Марія,
Масюк Володимир і Наталія,
Маціканич Данило і Анна,
Неприцький Доріс,
Остапчук Анатолій,
Пойда Михайло і Наталія,
Рижий Роман і Катерина,
Світлична Надія,
Стець Марія,
Теребецький Петро
і Анастасія,
Тиньо Андрій і Марія,
Штойко Володимир і Георгета.

134 дол. — Дзюбінський Богдан
і Анна,

132 дол. — Боббі Веслі і Ольга.

По 130 долярів:

Бакало Барбара,
д-р Біляк Роман,
Бойчук Іван,
Вільчацький Семуел,
Гарвас Іван,
Горняткевич Дам'ян,
Гринчук Михайло,
Дорожинський Іван,
Єрмолович Стефанія,
Зліденний Михайло
і Катерина,
Калатало Богдан,
Костенко Федір,
Луків Іван,
д-р Марченко Іван,
д-р Мельник Константин
і Олександра,
Німилович Осип і Надія,
Павляк Христина,
Панас Іван і Анна,
Паш Юрій,
Псюк Йосиф і Анна,
Розгін Юрій,
Сосяк Михайло,
Старчак Кетрин,
Старух Лонгін і Віра,
Федір Теодор і Анна,
Філь Андрій,
Харчевський Олександр
і Христина,
Хомут Наталія,
Штокало Володимир і Юстина,

129 дол. — Галадза Михайло
і Теодозія.

По 125 долярів:

проф. Бей Еміль,
Безушко Анджеля,
Бережницький Оксана,
д-р Бих Мирослав,
Бікі Стефанія,

Благітка Ірена,
Бойко Василь,
Брантон-Балюх Анатолій
і Лідія,
Була Іван і Галя,
Бурбан Олена,
Волицький Микола,
Ворона Василь і Роза-Тереса,
Гайдучок Богдан і Лідія,
Гнатів Юрій,
Головінський Василь,
Голонатий Микола,
Гробельський Стефан і Надія,
Гальо Ралф і Зореслава,
д-р Гілл Євген і Анісія,
Дацко Стеля,
Дейчаківський Н.,
Дозорський Марія,
д-р Дразньовський Роман,
Жук Йосафат,
Заставний Лука і Шерлі,
Ковальчин Іван,
Камінський Микола і Юстина,
Карпинич Володимир і Олена,
д-р Карапінка Юрій,
Карпишин Павло,
Коваль Микола,
д-р Коропей Володимир,
д-р Кремплі Рудольф і Анна,
Кушнір Мирослав і Анна,
Лебедь Микола і Дарія,
Лехіцький Михайло і
Катерина,
Липецький Олександра,
Літовинський Франк,
Лобобяк Роман,
Луцишин Федір і Альбіна,
Марків Євген і Лідія,
Марущак Микола і Марія,
Медуха Володимир і Ірена,
Міхняк Богдан і Віра,
Никифоруک Василь,
д-р Новосівський Іван,
Онїл Стефан і Таня,

Олексин Іван і Наталія,
Олійник Іван і Стефанія,
Оприско Ярослав і Марія,
Остапюк Василь і Гелен,
Павлюк Іван,
Покорні Павло і Оріся,
проф. Попович Орест,
Пукаляк Іван і Марія,
Рогозинський Нестор і Тобі,
Романів Неля,
д-р Савчук В.,
д-р Сидоренко-Кюрмбах,
Стецків Богдан і Гелена,
Устименко Іван,
Цегелик Емілія,
Черевко Володимир і Ядвіга,
Чорненький Володимир
і Марія,
Шкварко Михайло і Христина,
Шмотолоха Стефан і Христина,
Шоробура Тимко і Марія,
Шосток Йосиф і Ева,
Шуль Віра,
мгр Шуя Василь і Наталка,
д-р Юркевич Евстахій і Марія,
Юсип Іссая і Валентина,
Яворський Євген.

123 дол. — Качор Остап.

По 120 долярів:

Бабенко Віктор,
о. Базилевський Володимир,
Вірний Василь і Анна,
д-р Волинець Ілля і Гелен,
Городиський Іванна,
Грибик Василь,
Гуменний Йосиф і Катерина,
Гарете Василь і Анна,
Децик Віктор і Беці,
Добрянський Миرون,
Іванів-Донос Елізабет,
Іваночко Ірена,
Кобрин Михайло,
мгр Климович Оксана,
Корнацький Володимир,

Кулик Михайло,
Лаба Даніел і Катерина,
Левицька Віра,
Масс Семуел,
Мороз Ігор і Христина,
Осідач Мирон,
мгр Прокопович Володимир,
Ракуш Євген і Оксана,
о. Скаський Богдан і Мирослава,
Снігір Іван,
Червінський Нестор і Ольга,
Чума Марія,
Шарий Борис,
Шиприкевич Володимир
і Гелена,
Яжик Іван,
Ярема Андрій і Одарка.

По 115 долярів:

Бабяк Бронислава,
Багрей Василь і Марія,
Вардига Едвард і Гладис,
Винник Іван і Меланія,
Волосенко Ярема і Данута,
Гнідий Володимир,
Гончаренко Петро,
Гусак Етеля,
д-р Гарбовський Богдан,
Джус Теодор і Норма,
Кікта Володимир,
Копитко Семен,
Костецький Петро,
Крупський Адріян,
Мантика Олександр,
Мельник Дмитро,
Мігован Василь,
Мілл Сем,
Петрів Ірена,
Потішко Василь,
Решітник Роман і Катерина,
Савчин Ірена,
проф. Скальський Аскольд,
Смолен Глорія-Анна,
Стангль Мартин і Віра,
Старожитник Северин і Ірена,

Сорока Микола і Євгенія,
Стовбуренко Святослав,
Тимчишин Маріян,
д-р Хомин Анна,
Хоцінський Джін,
Цікало Йосиф,
Чорний Стефан;

114 дол. — Філ Михайло.

По 113 долярів:

Бараник Юрій,
Рихтик Осип і Анастасія.

По 110 долярів:

Боднар Стефан,
Бокон Томас і Оксана,
Бущак Дарія,
Войтович Йосиф і Мона,
Городиський Орест і Дарія,
Гусак Юрій,
д-р Домашевський Микола,
Задойний Микола і Марія,
Захарків Марія,
інж. Коваленко Григорій,
Кліш Володимир і Віра,
Кусма-Туркевич Таїса,
Левицький Олександр і Оля,
мгр Леник Володимир
(*Німеччина*),
Лозинський Василь і Євгенія,
Левицький Роман і Таїса,
Мартін Галина,
Марчук Долорес,
Мартинюк Олена,
Пилипець Михайлина,
Плескун Володимир і Лідія,
Ратич Любомир,
Сверед Василь,
о. Селепина Артем і
Александра,
д-р Сникич Олег,
Статкевич Ярослав,
д-р Столяр Ірена,
Таран Борис,
Ткачук Василь і Оксана,
д-р Федорів Петро,

Фессак Борис і Євгенія,
Холевка Роман і Ірена,
Шморгай Лука і Катерина,
Шмуляк Василь і Анна,
Ярема Петро,
Ясінський Лонгин.

По 108 долярів:

Волянський Стефан,
Мира Михайло,
Наболотна Анна,
д-р Савицький Теодозія,
Яворський Іван.

По 105 долярів:

Бакович Ярослав і
Теодора,
Бачинський Володимир,
Бацад Володимир,
Бордун Василь і Льоля,
д-р Витвицький Ігор і Дарія,
Голойда Володимир і
Маргарета,
проф. Гноєвич Василь,
Гелецінський Олександр,
мгр Дупляк Микола,
Звадюк Орест і Віра,
Кіцьо Теодор,
д-р Колтун Юліян,
Костик Володимир і Людмила,
Костюк Теодор і Олександра,
Кузьма Марта,
Кравс Володимир і Анастасія,
Крамарчук Петро,
д-р Кусма Богдан,
Лисобей Мирослав і Христина,
полков. Лопатинський Юрій
і Лідія,
Мазур Андрій,
Маринович Роман,
Пеленичка Ірена,
Роговський Віктор,
д-р Рогозинський Климентій,
Романовська Олена,
Сердюк Василь і Людмила,
Стецько Роман,

Турчин Андрій і Ірена,
Федишин Теодор,
Цуркевич Константин
і Ева-Марія,
Цибух Євген і Марія,
Ягольницький Дмитро,
Ярема Василь і Наталія.

103 дол. — Мазяк Роман і Уляна.

По 100 долярів:

(Анонім) Іван,
Андрушка-Голинська Мира,
д-р Антоній Іван і Аліся,
проф. Антонович Адам,
д-р Антонович Тарас,
Балабан Орест,
Бабухівський Петро,
д-р Базюк Володимир і Джойс,
Баран Анна,
о. Баріляк Тома,
Барташ Христина і Павло,
Боялкалієв Христина,
Бегей Роман і Марія,
Беймук Алекс,
Белей Михайло,
Бернадин Юліан і Юлія,
проф. Білецький Адам,
Білик Зенон і Лідія,
Білик Ігор і Христина,
Білоус Теодор і Стефанія,
о. Біляк Стефан,
Блашків Олександр і Наталія,
проф. Богатюк Роман,
Боднарчук Василь,
Бойчук Єлисавета,
Бойко Олена,
Бородець Юстина і Йосиф,
д-р Боян Микола,
Брунець Володимир і Марія,
д-р Ванат Франціс,
Векляк Іван,
інж. Вергун Роман,
Вестон Стенлей,
Вигінний Петро і Віра,
Возняк Петро,

Войтович Мирон,
Владика Всеволод,
Владика Кушак Андрій,
Волошин Іван і Калина,
Васічко Володимир
і Володимира,
Воскоб Юрій,
Гаврилко Е.,
Гаврилюк Марія,
проф. Ганицька М.,
Гаєцька Ольга,
д-р Ганушевський Тарас і Іванна,
мгр Гаргай Богдан і Марія,
Гарматій Павло і Марія,
Гвоздецький Василь,
Герлінський Віктор і Ірена,
Гладкий О.,
Гладун Йосиф,
Гладун Володимир,
Гованський Стефан і Марія,
Голак Гері і Соня,
д-р Голінати Лев і Лідія-Марія,
д-р Голіят Роман,
Голонджовський Анна,
Гольтерман Ралф,
Городецький Ярослав і Оля,
д-р Гординський В. З.,
Горіховський Василь,
д-р Грей Марта,
Грещак Богдан і Христина,
Грицин Орест і Анна,
Гумницький Стефан і
Вірджінія,
Владика Гундяк Марко,
Гусак Микола,
Гук Михайло,
Гуран Петро і Тамара,
Гавур Ірена,
Годзяк Ігор і Наталія,
Горчинський Іванна,
Гран Петро і Джін,
Івко Данило і Марія,
Іваницький Ірена,
Іванців Михайло і Анна,

Іванюк Григорій і Катерина,
інж. Івашків Євгеній і Євгенія,
д-р Івануса Володимир
і Володимира,
Данилів Марія,
Дацків Орест і Оріся,
Дебрин Олександр і Гільда,
д-р Данкевич Михайло
і Катерина,
Декайло Орест і Христина,
Денисенко Тамара,
Депутат Михайло і Теодозія,
Джуль Юрій,
Дзерович Остейм і Марія,
Длябога Ігор і Лідія,
Довгань Михайло,
Дребич Юрій і Христина,
о. Дубицький Юрій,
Женецький Стефан і Ольга,
д-р Жгута Андрій,
Жук Борис,
Журківський Іван і Валентина,
Зазуля Теодор і Оля,
Залеський Семен,
др Заліпський Ярослав і Надія,
Запотний Карл,
Зварин Стефанія,
Зварич Любомир,
Здеб Маркіян,
проф. Камінський Анатолій,
Камінський Василь,
Кап Юрій і Віра,
Каркос Михайло,
Карпишин Зенон,
Качала Мирослав і Марта,
Качанівський Ярослав,
Качор Олег і Олена,
Кец Василь і Маргарета,
мгр Кіналь Ярослава,
Кіндзерський Іван і Марія,
Кіфяк Роман,
о. Клепарчук С.,
Клівак Ірена,
д-р Клос Олександр,

д-р Кміцекевич Богдан,
мгр Кобаса Іван і Лідія,
Кобрин Михайло,
Каволь Володимир і Роза,
Коваль Василь,
Ковальчин Юрій і Ніна,
Когут Мирослав і Ірена,
Козак Данило,
д-р Колесник Теодозія,
Комар Зенон і Патриція,
Конрад Кароліна,
Копинець Михайло,
інж. Корнієнко Олександр
і Варвара,
Косакевич В.,
Косоноцький Володимир
і Зенаїда,
Коструба Михайло і Люба,
Коць Катерина,
Кочерга Микола,
Кошів Богдан,
Кравчук Анна,
Кравчук Михайло,
д-р Кравчук Мирон і Ольга,
Кратько Роза,
д-р Кравчук Іван,
Кузич Нестор,
Кузіль Ярослав і Зеня,
Кузьма Григорій і Ірена,
д-р Кулик Михайло,
д-р Кулька Любомир
і Роксоляна,
д-р Крижанівський Юрій,
Кух Юрій і Лариса,
Кріслатий Павло,
Купіняк Віктор,
д-р Кульчицький Володимир,
Крушельницький Стефан,
Кушнір Володимир,
Куцик Олена,
Лапчак Євген,
д-р Лапій Йосиф,
Ласовський Юрій,
Левандовський Володимир,

д-р Лемішка Андрій і Лідія,
д-р Ліщинецький Юрій і
Наталія,
д-р Лоджінський Стефан
і Маріянна,
д-р Лозинський Аскольд і Роня,
Лозинський Миролjub,
Ляпіка Рой,
Любоский Іван і Фріда,
Лаптута Христина,
Мазур Леонард і Гелена,
Макар Петро,
Макогон Юрій і Йосифіна,
о. Маркевич Юрій,
д-р Масик Богдан,
Мастикаш Богдан і Шері,
Машталір Скат і Марія,
Мацко Петро,
Мельник Теодор і Оксана,
Микитин Зенон і Аліся,
Микитин Ліля,
Микитчак Микола і Анастасія,
Миколаєвич Іван і Софія,
Михайлишин Дмитро,
Михайлів Анна,
Мисак Василь,
Мисишин Григорій,
Миськів Василь,
Мицик Роман і Ольга,
Мізак Богдан і Марія,
Мірчук Анізія,
д-р Мороз Осип,
Монастирський Честер і Ольга,
Моравський Теофіль,
Мотрук Петро,
Мулик Антін,
мгр Навроцький Юрій,
Наливайко Орест,
д-р Небожук Теодор і Анна,
Неганів Богдан,
Несторович Л. Б.,
Нидза Володимир,
д-р Ничка Олександр,
Новаківський Віра,

Обаранець Євген і Леся,
Обах Михайло і Єлизабет,
Окрушко Андрій і Євгенія,
Олійник М.,
д-р Олесницький Нестор,
мгр Олех Богдан,
д-р Омельченко Василь і Олена,
д-р Оришкевич Яромир
і Христина,
Оріховська Дарія,
Отрок Михайло,
Павлович Любомир та Ірена
Пальмієрі Барбара,
Паньків Даниїл і Маріяна,
Паславський Богдан і Лідія,
Пейсон Ліо,
Пелех Іван і Дарія,
Пелешук Василь і Марія,
Петрів Андрій,
Петрів Григорій,
Петрівський Микола,
Петрик Стефан,
Петрочук Микола,
Пилипів Павло,
Пистряк Теодор і Катерина,
Пищ Михайло,
Пігуляк Іван,
Пірко Стефан,
Прокопів Теодор і Георгджіна,
Порохняк Дмитро
і Олександра,
Похиба Франк,
Присяжний Ярема і Стефанія,
Пришляк Теодозія,
Процик Володимир,
Ратич Теодор,
Расяк Василь,
Ременюк Лев і Віра,
Рибчук-Месі Віра,
Ройовий Володимир
і Стефанія,
проф. Романенчук Богдан,
Романюк Тед і Марія,
Рудавський Антін і Тетяна,

Русаненко Теодор,
Самотулка Дарія,
Савадж Чарлс,
Самофал Василь,
Свищук Іван,
о. Семенич Петро,
Сенежак Володимир і Софія,
Сененко Микола і Марія,
Сенів Григорій,
Сиротюк Євген,
Скаськів Михайло,
Скірка Микола,
Скоцен Володимир,
Скрипець Марія,
Славиковський В.,
Сливка Данило,
Слободинський Ярослав
і Ангелина,
Сметанюк-Муніз Марія,
Сміт Бернард і Соня,
Смолинський Богдан і Тетяна,
Солиха Михайло,
д-р Слюзар Ольга,
Сохоцький Христина,
Старосольський Володимир,
Старосольський Ксеня,
проф. Стерчо Петро,
Стехалюк Василь,
Сусла Михайло і Марія,
Суховерський Микола і Роз,
Татунчак Наталія і Омелян,
Телега Леся,
Теплицький Петро,
Терлецький Петро,
Тонюк Космас,
Трач Филип і Таня,
Тороус Іван,
д-р Трухан Мирослав,
Тулис Гелена,
Турецький Роберт,
Туричка Василь,
Турчин Ірена,
Фенкор Василь,
о. Форостій Теодор,
д-р Халупа Лев і Таня,

о. Харина Мирослав і Марія,
Харченко Леонід і Карнет,
Хемич Стефан і Марія,
Херік Юрій і Гелен,
Химіч Дарія,
Ховайло Олександр і Ірена,
Хомин Ольга,
Хомут Василь і Ольга,
Цвях Михайло,
Цибух Йосиф,
Цікановський Микола
і Галина,
Чабан Богдан і Марія,
Чавко Юрій,
Чайковський Богдан,
Чапельський Дарія,
Чапельський Марта,
Чміль Лев,
Чарненко Василь,
Черней Юрій і Анна,
Чижик Володимир і Марія,
д-р Чолган Гілярій,
Чолган Мирон,
Чучма Стефан і Маргарета,
Шагай Ігор,
Шарко Євгенія,
Шевчук Володимир і Розалія,
Шеремена Адріян,
Шишка Стефанія,
мгр Школьник Теодор,
д-р Школьник Олександр,
Шнейдер Іван і Марія,
Шпинда Петро,
інж. Шумило Михайло і Ірена,
Червоняк,
Юзенів Андрій,
Юрків Зеновій,
Юрчак Ярослав,
Ющак Іван,
Ющак Михайло і Анна,
Яблонський Олександр,
Янів Володимир – ректор
УВУ,
Ярема Осип.

**Пожертви
Українських
Кредитових
Кооператив
Америки на потреби
Фундації УВУ**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
«Самопоміч», Нью Йорк, Н. Й. — 193,150 дол.**

**Український Федеральний Щадничий Банк
«Певність» в Чикаго, Ілл. — 101,450 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
СУМА, Йонкерс, Н. Й. — 19,750 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
«Самопоміч» в Кліфтон, Н. Дж. — 8,450 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива в
Парма, Ог. — 6,700 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Спілка
в Рочестер, Н. Й. — 5,725 дол.**

**Українська Щаднича Позичкова Спілка «Тризуб»,
Ньюарк, Н. Дж. — 2,675 дол.**

**Українська Національна Федеральна Кредитова
Кооператива в Нью Йорку, Н. Й. — 2,625 дол.**

**Українська Кредитова Спілка «Будучність»,
Воррен, Міч. — 2,500 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
«Самопоміч» в Чикаго, Ілл. — 2,400 дол.**

**Українська Національна Кредитова Кооператива
у Філядельфії, ПА — 2,250 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
в Ньюарку, Н. Дж. — 2,100 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
«Самопоміч» в Джерзі Ситі, Н. Дж. — 2,050 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
в Гартфорді, Кон. — 1,625 дол.**

**Українська Федеральна Кредитова Кооператива
в Балтіморі, МД — 1,150 дол.**

**Українські
організації Америки,
які склали пожертви
на потреби Фундації
УВУ**

Український Американський Клуб в Чикаго, Ілл.
— 15,100 дол.

Український Народний Дім у Лорейн, Огайо
— 10,000 долярів.

Компанія Нешта
— 7,306 дол.

Фундація дослідження Лемківщини
— 3,000 дол.

**Комітет для відзначення 1000-ліття Хрещення
Русі-України, Гартфорд, Кон.**
— 1,625 дол.

**Фундація Українського Вільного Університету,
Відділ у Філядельфії, ПА**
— 1,503.13 дол.

**Товариство Українців-Католиків Америки
«Провидіння» у Філядельфії, ПА**
— 1,550 дол.

Українська Ліга Філядельфії, ПА
— 1,100 дол.

**Ліга Українсько- Американських громадян
у Франкфурті (Німеччина) — 1,000 дол.**

**Фундація дослідження Лемківщини,
Олд Бетпейдж, Н. Й.**
— 1,000 дол.

Український Культурний Центр у Воррен, Міш.
— 1,000 дол.

**1-ий Відділ Організації Оборони Лемківщини,
Нью Йорк, Н. Й. — 500 дол.**

ООЧСУ, Відділ у Сиракюз, Н. Й.
— 500 дол.

**Український Спортовий Клуб копаного м'яча,
Нью Йорк, Н. Й. — 500 дол.**

Комітет Допомоги Україні, Сейнт Пітерсбург, Фл.
— 450 дол.

ОЖ ОЧСУ в Купер Ситі, Фл.
— 450 дол.

- Fellow Dartists from the Jolly Pigeon**
— 405 дол.
- Товариство «Самопоміч», Ньюарк, Н. Дж.**
— 400 дол.
- Школа Українознавства в Пассейк-Ратерфорд, Н. Дж.**
— 350 дол.
- Український Центр у Пассейку, Н. Дж.**
— 335 дол.
- Наукове Товариство ім. Шевченка, Нью Йорк, Н. Й.**
— 300 дол.
- Український Дім в Ля Меса, Каліфорнія**
— 300 дол.
- Клуб емеритів при катедрі св. о. Миколая,
Чикаго, Ілл. — 300 дол.**
- Товариство Українських Інженерів в Чикаго, Ілл.**
— 300 дол.
- Український Союзний Дім в Ок Лавн, Ілл.**
— 300 дол.
- Українська Православна Катедра Св. Трійці
в Нью Брансвік, Н. Дж.**
— 270 дол.
- Український Культурний Центр у Нью Тавн, Кон.**
— 250 дол.
- Український Конгресовий Комітет Америки,
Нью Йорк, Н. Й. — 250 дол.**
- Українське Товариство Учителів у Чикаго, Ілл.**
— 250 дол.
- ОЖ ОЧСУ в Чикаго, Ілл.**
— 250 дол.
- 42-ий Відділ ООЧСУ в Нью Гайд Парк, Н. Й.**
— 250 дол.
- ОЖ ОЧСУ в Маямі, Фл.**
— 250 дол.
- «Просвіта», Вінніпег, Ман., Канада**
— 250 дол.

Український Державницький Фронт у Чикаго, Ілл.
— 250 дол.

**Комітет для відзначення 100-ліття Української
Академічної гімназії у Львові (ліквідаційний)**
— 250 дол.

51-ий Відділ ООЧСУ в Озон Парк, Н. Й.
— 240 дол.

Осередок СУМА ім. Богуна в Чикаго, Ілл.
— 230 дол.

50-ий Відділ ООЧСУ в Голівуд, Фл.
— 200 дол.

54-ий Відділ ООЧСУ в Глен Спей, Н. Й.
— 200 дол.

Українська церква св. Андрія, Воррен, Міш.
— 200 дол.

Товариство Українських Інженерів у Філядельфії, ПА
— 200 дол.

Український Народний Дім в Сиракюз, Н. Й.
— 200 дол.

Елекс Електроник
— 150 дол.

Українсько-Американський Клуб в Чикаго, Ілл.
— 150 дол.

ОЖ ОЧСУ, Воррен, Міш.
— 131 дол.

Міт Продукт (Бруклін)
— 125 дол.

53-ій Відділ ООЧСУ в Пелл Лейк, Віс.
— 125 дол.

25-ий Відділ ООЧСУ в Рочестер, Н. Й.
— 120 дол.

**2-ий Відділ Об'єднання Українських Ветеранів
в Чикаго, Ілл.**
— 105 дол.

**Українська католицька церква св. Йосафата
у Філядельфії, ПА
— 100 дол.**

**Українська католицька церква
свв. Володимира і Ольги в Чикаго, Ілл.
— 100 дол.**

**Українська католицька церква св. Пія Х, Гюстон, Тх.
— 100 дол.**

**Товариство св. Йосафата №7530 «Лицарі Колюмба»
у Вашингтоні, Д. К.
— 100 дол.**

**Український Золотий Хрест, відділ Детройт, Міш.
— 100 дол.**

**Українська Гетьманська Організація Америки,
Ньюарк, Н. Дж.
— 100 дол.**

**Українська Американська Фундація «Воля»
в Рочестер, Н. Й.
— 100 дол.**

**Українське Лікарське Товариство
— 100 дол.**

**Товариство Колишніх Вояків УПА в Чикаго, Ілл.
— 100 дол.**

**Товариство Українських Ветеранів в Чикаго, Ілл.
— 100 дол.**

**Товариство Українських Купців в Чикаго, Ілл.
— 100 дол.**

**Об'єднання українців у Вашингтоні, Д.К.
— 100 дол.**

**Центральний Комітет Дрогобиччан
— 100 дол.**

**Жіноча Асоціація Канади, Торонто, Канада
— 100 дол.**

**Хор «Прометей» з Філядельфії, ПА
— 100 дол.**

- Сестрицтво в Джансон Ситі, Н. Й.**
— 100 дол.
- Відділ ООЧСУ в Кергонксоні, Н. Й.**
— 100 дол.
- Відділ ООЧСУ в Пассейк, Н. Дж.**
— 100 дол.
- ОЖ ОЧСУ в Амстердам, Н. Й.**
— 100 дол.
- ОЖ ОЧСУ в Дірборн, Міш.**
— 100 дол.
- Відділ ООЧСУ в Йонкерс, Н. Й.**
— 100 дол.
- «Пласт» — станиця в Нью Джерзі**
— 100 дол.
- Т/А Біг Сташ**
— 100 дол.
- Корпорація Комп'ютопринт, Кліфтон, Н. Дж.**
(Марія Дупляк)
— 100 дол.
- Комітет «Бучаччина», Рочестер, Н. Й.**
— 100 дол.
- Клуб «Діброва», Нью Йорк, Н. Й.**
— 100 дол.

**Жертводавці на
потреби Фундації
УВУ з Канади**

2,735 дол. — Макар Володимир і Параскевія,

1,220 дол. — Джура Юрій,

1,210 дол. — Панчишин Теодор і Анастасія,

862 дол. — о. Сивенький Любомир Роман,

600 дол. — Молофій Петро,

545 дол. — Якимишин Йосиф,

506 дол. — Бицик Василь.

По 500 дол.:

д-р Крохмалюк Любомир і Стефа,
Лавровський Володимир.

По 400 дол.:

Клюфас М.,
Іваницький С.

305 дол. — Федейко О.

По 300 дол.:

Кремініярівська Марія,
о. Кисілевський Роман,
Стейн Михайло,
Старостенко Юрій.

275 дол. — Басараб Роман і Ольга.

По 250 дол.:

Криницький Богдан,
Владика
Максим Германюк, ЧНІ.

240 дол. — Островська Ірена,

226 дол. — Іваницька Евдокія.

По 200 дол.:

Каленчик Михайло,
Лесюк Елмер,
проф. Жук Радослав.

По 150 дол.:

Винницький Остап,
Поточняк Н.,
Центральна Харківня.

140 дол. — Найко Константин і Уляна,

135 дол. — Ощипко Григорій,

125 дол. — Гусарук Евген.

По 110 дол.:

о. Закревський Роман,
Кредитова Спілка
«Будучність»,

105 дол. — д-р Пінюта Григорій.

По 100 дол.:

Біраковський Михайло,
Качура Марія,
д-р Корчмарик Богдан,
Оливна компанія «Альберта»,
д-р Розумний Ярослав,
Сірський В.,
Чуйко М.

Привітання

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ, ІНК.
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

Від імені Екзекутиви Українського Народного Союзу
та численних членів найстарішої – заснованої в 1894 р.,
і найбільшої братської забезпеченої і громадської
установи українців в Америці

**Маємо шану вітати
Український Вільний Університет
з нагоди його 85-ої річниці**

Висловлюємо Вам глибоке признання за довготривалу і
наполегливу працю!

УВУ зберігав та поширював історичну правду,
захищав рідну мову та культуру.

**Бажаємо Фундації УВУ в Нью Йорку,
котра святкує своє 30-ліття,
дальших плідних успіхів на користь громади
в діаспорі та в Україні.**

ООЧСУ

Організація Оборони Чотирьох Свобід України

*Одна з найстарших повоєнних організацій в США,
створена в 1946-му році,
яка входить в 60-ий рік свого існування*

*ООЧСУ всеціло стоїть в обороні невід'ємних
національних і людських прав українського народу*

Головна Управа ООЧСУ вітає:

*Дирекцію і все членство Фондації УВУ
з нагоди Ювілею 30-річчя;
висловлює признання за три декади
служіння українській вільній науці,
УВУ та українській молоді
та бажає їй надалі при Божій допомозі
та вирозумінні жертводавців
виконувати свою високу місію.*

Слава Україні!

М. Козюпа
Голова

О.Рожка
Генеральний секретар

Український Конгресовий Комітет Америки, Інк.

2-го листопада 2005 року

Хвальній Управі Фундації Українського Вільного Університету
На руки проф. Володимира Стойка, голови

Вельмишановний Пане Голово
Хвальна Управо!

В імені Українського Конгресового Комітету Америки (УККА), провідної представницької організації української громади в США, ми щиро вітаємо Вас з нагоди 85-ліття заснування Українського Вільного Університету та 30-ліття Фундації Українського Вільного Університету в Нью Йорку. Українська діаспора в усьому світі знає про велику працю, яку проводить УВУ, єдиний екзильний університет, який не припинив своєї праці навіть у найскладніші часи. Завдяки вашій праці багато українських громад зберегли своє культурне коріння та змогли далі розвиватися в громадській, політичній та культурній площинах. Систематизація надбань нашої громади та заохота до дальшого вивчення нашої спадщини та сьогодення є надзвичайно важливими. Без знання історії та культурного коріння своєї нації ми загубимо своє коріння і громада припинить своє існування. Ми можемо впевнено йти в майбутнє лише якщо знатимемо історію свого народу.

Ми також надзвичайно раді вітати Фундацію УВУ з 30-літтям. Як установа, яка веде свою працю, спираючись виключно на пожертви громади, ми добре розуміємо важливість такої фундації для продовження розвитку української науки і культури та високо цінуємо щедрість жертводавців, які підтримують працю Університету. Розвиток освіти є однією із найголовніших заповідей світлого майбутнього української громади. Ми клонимо голови в пошані основоположникам та сердечно вітаємо Провід Фундації, як рівнож і її жертводавців зі славним 30-літтям! Ми переконані, що ще багато років успішно працюватиме Фундація, а завдяки їй — Український Вільний Університет.

Ще раз вітаємо вас зі славними ювілеями і надіємось, що наші організації разом працюватимуть для скріплення та розвитку української громади в США. Бажаємо вам успіхів у Вашій праці та щедрих жертводавців! Щастя Вам Боже!

За Крайову Екзекутиву УККА

Михайло Савків, мол.
Президент

Марія Дульняк
Екзекутивний секретар

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ
Мюнхен

11 листопада 2005 р.

Фундації Українського Вільного Університету в
Нью Йорку

На руки Управи Фундації

Високоповажані Пані і Панове!

З нагоди святкового відзначення 30-ліття існування Фундації та 85-ліття існування УВУ маємо велику шану і велику приємність скласти Вам щиросердечні вітання та побажання дальших успіхів.

Користаючи з цієї нагоди, ми хочемо, зокрема, підкреслити важливість існування і праці Фундації УВУ, яка вже довгі роки спричиняється до ефективного існування і діяльності Українського Вільного Університету.

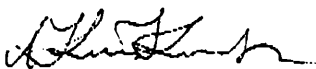
Тим самим Фундація була завжди основною матеріальною підтримкою також і для існування і Педагогічного Інституту УВУ.

Якраз сьогодні маємо нагоду це підкреслити і скласти щирю подяку Голові й членам Фундації та її жертводавцям за це велике діло. Про значення і важливість праці Педагогічного Інституту, зокрема для учителів з України, говорять їхні позитивні і захоплюючі відгуки після закінчення студій у нашому Інституті УВУ.

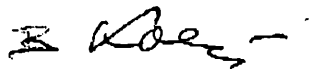
Висловлюючи нашу щирю подяку за прихильне ставлення до Педагогічного Інституту УВУ та добродійну щорічну підтримку студентам Інституту, ми висловлюємо надію, що Фундація й далі ще прихильно і щедро ставитиметься до потреб Педагогічного Інституту УВУ і його студентів-учителів.

З висловами справжньої пошани

За Педагогічний Інститут УВУ

Леся Кисілевська-Ткач
Директор Інституту

Володимир Косик
Секретар Педагогічної Ради

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО У ШВАЙЦАРІЇ
UKRAINISCHER VEREIN IN DER SCHWEIZ
SOCIÉTÉ UKRAINIENNE EN SUISSE

До Голови Ділового Комітету
відзначення 85-ліття УВУ в Мюнхені
і 30-ліття Фундації УВУ в Нью Йорку

Фрібург, 10.XI.2005

Вельмишановні Професори, Довголітні Товариші УВУ, Дорогі
Пані та Панове!

Від імени Українського Товариства у Швейцарії, і від себе особисто, складаю сердечний привіт і побажання з нагоди ювілеїв — 30 років Фундації та 85 років УВУ. Український Вільний Університет є історичним мотором розвитку української громади й інтелігенції у Західній Європі — без нього не знати чи була би наша Батьківщина вільна сьогодні. Довголітня фінансова допомога Фундації дозволила УВУ вдержати свій високий європейський рівень і світову славу.

Нехай живе, нехай росте і нехай процвітає УВУ і Фундація УВУ!

Многая і благая літа!

З правдивою пошаною і щирим привітом

Андрій Лужницький,
Президент

**Голові Фондації УВУ в Нью Йорку
П-ві професору доктору Володимирові Стойку**

Високоповажаний пане Голово!

Співфондатори та колектив Університету «Львівський Ставропігон» щиросердечно вітають Вас і всіх членів Фондації Українського Вільного Університету в Нью Йорку зі славним ювілеєм – 30-річчям від дня заснування відомої в Україні інституції.

В Україні та далеко за її межами знають про активну багатогранну благодійну діяльність Фондації.

Славний Ювілей Фондація зустрічає добрими здобутками на ниві Вашої діяльності на благо Української держави, підтримуючи в першу чергу стипендіатів УВУ в Мюнхені та функціонування цього Університету, якому виповнюється 60 років від початку діяльності в Баварії.

У Львові в 2001 році утворено Університет «Львівський Ставропігон», який став третьою, після Києво-Могилянської та Острозької академій, з числа відроджених в Україні славетних шкіл. Заснована в 1586 р. при Львівському Ставропігійському братстві вища школа стала першим в Україні, утримуваним на громадські кошти, україномовним навчальним закладом, перетвореним згодом у Львівський Ставропігійський інститут, який сприяв формуванню національної свідомості серед широких верств галицького люду. У братській школі викладали кращі педагоги, розвивалися традиції меценатства та соціальної підтримки здібних дітей з незаможних родин. Університет «Львівський Ставропігон» прагне стати правонаступником цих освітянських національно-виховних та благодійних традицій.

Керівництво та студентство Університету передають подяку вам, пане Голово та членам Стипендійної Комісії Фондації Українського Вільного Університету в Нью Йорку за надані дві стипендії здібним студентам Університету «Львівський Ставропігон» з малозабезпечених родин.

У рік ювілею висловлюємо наші щирі вітання й найкращі побажання успіхів у подальшій діяльності Фондації Українського Вільного Університету в Нью Йорку.

Ми переконані, що багаторічна праця, зусилля й енергія, вкладені Вами, пане Голово, і членами Вашої Фондації у розвиток української справи, сприятимуть утвердженню в нашій державі ідеалів Краси, Добра та Істини.

Найміцнішого здоров'я Вам, Вашим родинам і членам Фондації, щастя й радости на Вашій красивій і плідній життєвій ниві.

З глибокою повагою і сподіваннями на подальшу плідну співпрацю

Д-р Ярослав Кміт
в. о. Ректора Університету

Львів, 12 листопада 2005 р.

**Федеральна Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ – НЬО ЙОРК**

Найбільша та найстарша Українська Кредитова
Кооператива в світі – на службі членам та громаді
від 1951 року.

Щирі вітання
Українському Вільному
Університетові
з нагоди 85-ліття
та Фундації УВУ
з нагоди 30-ліття
творчого та благородного
існування.

*Greetings and Best Wishes
to Ukrainian Free University!*

**«САМОПОМІЧ» (Н. Дж.)
Федеральна Кредитова Кооператива**

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

***Вітання Українському
Вільному Університетові!***

***CLIFTON (PRINCIPAL) OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
CLIFTON, NJ 07012
(973) 471-0700***

PASSAIC OFFICE

WHIPPANY OFFICE

**Toll Free: 1-888-BANK UKE
www.bankuke.com**

SUMA (Yonkers) Federal Credit Union

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА СУМА – ЙОНКЕРС, Н.Й.

125 CORPORATE BOULEVARD, YONKERS, NEW YORK 10701-6841 TEL: 914-220-4900 • FAX: 914-220-4090

Федеральна Кредитова Кооператива СУМА в Йонкерсі, Н. Й., із філіями у Спрінг Валі, Н. Й., та Стемфордї, КТ, вітає Український Вільний Університет з нагоди 85-ліття та Фундацію Українського Вільного Університету з нагоди 30-ліття.

Ми усвідомлюємо та високо цінуємо Ваш вклад у збереження і розвиток української мови, науки та культури.

Вважаємо Вашу працю на користь Української Держави та Українського Народу неоціненною в історичній перспективі та достойною всілякої пошани. Ваш жертвний внесок в український патріотичний рух є зразком для наслідування для наступних поколінь українців.

Отож бажаємо Вам подальших успіхів на Многії Літа.

Приклад Вашої організаційно-просвітницької роботи надихає і нас, і доводить нашу силу і життєспроможність, коли ми разом об'єднуємо свої зусилля.

Тому заощаджуймо і позичаймо у своїй фінансовій установі, бо це найвигідніше, бо разом ми – сила.

Федеральна Кредитова Кооператива СУМА в Йонкерсі, Н. Й., пропонує Вам свої додаткові послуги в новому будинку за адресою: 125 Corporate Blvd.:

- АТМ-машина 24 години на добу, 7 днів на тиждень.
- Вікно-каса (Drive thru teller window).
- Зберігальні скриньки.
- Нові позики на землю і на будови.

Отримайте вигоду від наших найкращих умов!

Федеральна Кредитова Кооператива СУМА в Йонкерсі забезпечить усі ваші фінансові потреби.

Дирекція Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ

- Заощадити гроші на високих відсотках,
- Позичити гроші під низькі відсотки,
- Отримати високопрофесійне обслуговування рідною мовою,
- Розпочати кредитну історію з VISA CARD,
- Переслати гроші рідним та друзям через Western Union, Vigo, Wire,
- Мати свою банківську зберігальну скриньку,
- Та багато-багато іншого

ЗАВІТАЙТЕ ДО НАС

COME, JOIN US

• High CD Interest Rates	• Safe-Deposit
• Great Rates for Loans,
Mortgages	• Boxes Available
• Ukrainian/English Spoken
Free Checking	• Friendly Personnel

WE CAN ACCOMMODATE ALL YOUR FINANCIAL NEEDS

Main Office: 215 Second Ave. (between 13th & 14th St.),
New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-2980, Fax: (212) 995-5204

Branches: 1678 E 17th St., Brooklyn, NY 11229
Tel. (718) 376-5057 * Fax: (718) 376-5670

35 Main St., So. Bound Brook, NJ, 08880
Tel. (732) 469-9085 * Fax. (732) 469-9165

265 Washington Av., Carteret, NJ, 07008
Tel. (732) 802-0480 * Fax. (732) 802-0484

E-Mail: admin@uocfu.org

Website: WWW.UOFCU.ORG

Слава Ісусу Христу!

Св. Софія, Релігійне Товариство Українців Католиків у ЗСА, було засноване св. п. Патріархом Йосифом Сліпим у 1974 році. Товариство є благодійною неприбутковою корпорацією з осідком у Філядельфії. Воно є тісно пов'язане з матірньою організацією Св. Софії в Римі, що її Блаженніший Патріарх Йосиф заснував у 1970 році.

Завданням Товариства є морально допомагати і матеріально забезпечувати працю і розвиток Патріарших інституцій і надбань Помісної Української Католицької Церкви, що їх створив або відновив Патріарх Йосиф. Ідеться тут головно про Університет Св. Климента Папи, Собор Св. Софії і храм Жировицької Богоматері й Свв. Сергія і Вакха у Римі.

Товариство Св. Софії в Америці має такі специфічні завдання:

1. Забезпечити матеріальну базу Українського Католицького Університету і його філій;
2. Організовувати і проводити курси, симпозіуми, семінари на теми українського богослов'я і культури;
3. Досліджувати історію християнства, історію Церкви в Україні, українську мову і культуру;
4. Сприяти розвитку релігійних інституцій та організацій, які зміцнюють патріархальну структуру Української Католицької Церкви.

Впродовж тридцяти років свого існування Товариство надало численні стипендії для студентів богослов'я й історії Церкви, видало ряд наукових і популярних праць англійською і українською мовами, організувало низку наукових конференцій та спонзорувало численні публікації про українську духовність.

Та, мабуть, чи не найвагомішим досягком Товариства є спорудження **Музейно-меморіального Комплексу Патріарха Йосифа** в рідному його селі Заздріст'я на Тернопільщині. Цей Комплекс став справжнім духовним центром, який відвідують тисячі паломників і туристів.

Свою працю Товариство здійснює згідно із заповітом свого основника Блаженнішого Патріарха Йосифа. Св. Софія вірно і віддано служить Українській Католицькій Церкві й українському народові. Ця праця була б неможливою без постійної підтримки української громади Америки.

Прохаємо вас і надалі підтримувати Товариство своєю щедрістю. Всі пожертви на Св. Софію, ЗСА, можна відтягати від податку (IRS No. 23-74380645). Чеки слід виставляти на **St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics** і надсилати на адресу: 7911 Whitewood Rd., Elkins Park, PA 19027.

Управа Товариства Св. Софія бажає, з нагоди ювілеїв, УВУ і його Фундації в Нью Йорку всякого добра і блага усім працівникам обох інституцій на многі, многі літа!

Plast Foundation, Inc.

144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003

Многая Літа
з нагоди святкувань
85-ліття Українського Вільного Університету
та
30-ліття Фундації УВУ в Нью Йорку

Бажаємо вам дальших успіхів у Вашій праці,
а особливо в поширюванні та захисті нашої
спадщини — української мови, історії та культури.

Управа Пластової Фундації

Богдан Михайлів
Голова

Стефанія Косович
Секретар

Вітаємо
Український Вільний Університет з 85-літтям
та
Фундацію УВУ з 30-літтям
існування!

COMPUTOPRINT CORP.

Established 1972

Марійка Дупляк – власник

1360 CLIFTON AVE. #402, CLIFTON, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887

E-mail: computopr@aol.com

ВЖЕ 34 РОКИ ОБСЛУГОВУЄМО УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В США

Виконуємо різного роду друкарські роботи

книжки, журнали, брошури,
коверти, канцелярійні друки, візитівки
та весільні запрошення
на різних мовах, головню слов'янських.

**Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час, по низьких цінах
та
з 34-літнім досвідом!**

(973) 574-8800

БОРИСТЕН

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ТА
ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

До Фондації УВУ в США

Вельмишановні Добродії!

Дозвольте привітати у Вашому високому зібранні той увесь щирий та патріотичний загаль Фондації УВУ в США, котрий став стрижнем діяльності та самого існування Українського Вільного Університету. Ваша благодійна фінансова установа ось уже три десятиліття не лише виконує своє пряме призначення — спонзорує роботу храму української науки, як прийнято називати УВУ, а й фактом свого існування допомагає розвою української спільноти в США. Я і мої колеги добре знаємо про таке високе призначення Фондації УВУ на землі Вашингтона. Ми правдиво зворушені патріотизмом Ваших членів не на словах, а на ділі.

Однак, лише найгучнішого гасла в будь-якій діяльності замало. Треба вміти провадити свою справу належним чином, згідно вимог сьогодення західного світу. Особливо, ми свідомі цього, це складно робити у фінансовій сфері, навіть благодійній. Ваша ж праця успішна та скерована в майбуття. На Вашому прикладі для чужинців зрозуміло: українці вміють не лише гарно співати та бути побожними, а бути взірцем добродійности та працьовитости. Насамкінець цього короткого привіту дозвольте побажати усім Вашим колегам усього найліпшого! Щастя, гарного самопочуття та злагоди в родині й товаристві. А також, очевидно, плідної роботи і мудрих, далекосяжних рішень у діяльності Фондації УВУ!

З щирою повагою

Фідель Сухоніс,
письменник, редактор часопису «Бористен»

Листопад 2005 року
Україна — США

Вельмишановні Пані і Панове!

Від імені Редакційної Ради та Редакційного Колективу єдиного на Азійському просторі україномовного тижневика «Українські Новини» (Республіка Казахстан) дозвольте привітати всіх присутніх, рівнож як і всіх причетних до цих славетних дат, які сьогодні відзначає відомий та шанований у всьому світі

Український Вільний Університет!

Сьогоднішні святкування 85-річного ювілею УВУ й 30-річчя його Фундації символічно збагачуються й яскравим святковим «букетом» інших ювілейних дат.

Так, сьогоднішні урочистості також співпадають із 60-ою річницею відновлення діяльності УВУ у Мюнхені, яка за допомогою Всевишнього та відданих меценатів триває до сьогодні й віримо — буде тривати завжди.

Це і 55-річний ювілей визнання Баварським Урядом Українського Вільного Університету й наданих ним академічних звань та дипломів.

Нарешті, саме в цей день — 12 листопада — Міністерство Освіти України в 1992 році визнало правочинність дипломів УВУ в Україні.

Все це свідчить про надзвичайно високу роль УВУ в історії Української спільноти, що підтверджується наявністю десятків тисяч випускників УВУ, які, здобувши докторські й магістерські дипломи, плекають українство по всьому світі.

З нагоди урочистих святкувань просимо прийняти з далекого казахстанського степового краю наш найсердечніший привіт і найщиріші побажання!

З правдивою пошаною
Головний редактор

Тарас Чернега

12 листопада 2005 р.

11 листопада 2005 р.

Високоповажані
Проф. Алберт Кіра,
Ректор Українського
Вільного Університету
і

Проф. Володимир Стойко,
Голова Фундації Українського
Вільного Університету

Високоповажані і дорогі Колеги!

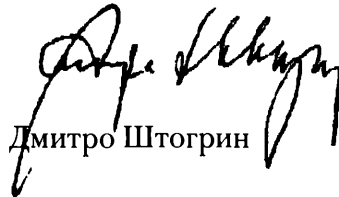
Щиро дякую за запрошення взяти участь у ювілейних святкуваннях Українського Вільного Університету й Фундації Українського Вільного Університету. На жаль, я не можу скористатися з цього запрошення і бути з Вами в часі цих радісних і важливих хвилин. Проте я приєднуюсь до многих і пересилаю цією дорогою мої сердечні привітання Вам та всім учасникам-гостям цього величного свята.

Як бувший професор УВУ і досі його професор-емерит, я добре знайомий з неоціненними здобутками, що їх досягнув Ректорат УВУ серед західно-європейських високошкільних та культурних кіл. Я також знайомий з вашими фінансовими труднощами, що з ними від років бореться адміністрація тої ж єдиної української високої школи у західному світі.

Тож від щирого серця бажаю Вам багато кріпкого здоров'я, сил і не менше обильних успіхів у Вашій примірній і наскрізь шляхетній праці на невдячному полі — на полі розбудови української науки на чужині.

Сердечно здоровлю Вас і обнімаю

Ваш

Дмитро Штогрин

11 листопада 2005 р.

Шановний
Організаційний Комітет
Ювілейного Свята
Українського Вільного Університету
і Фондації Українського
Вільного Університету

Шановні Пані й Панове!

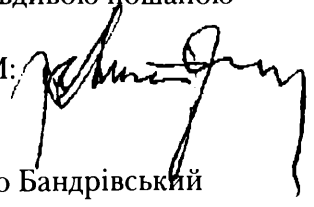
Уважаю своїм милим обов'язком в імені Українського Академічного і Професійного Товариства ім. Міхновського і від себе самого зложити на Ваші руки щирі привітання Ректорові і професорам Українського Вільного Університету, Управі і членам Фондації Українського Вільного Університету та всім Шановним гостям цього радісного свята.

Члени нашого Товариства вповні свідомі того, яку важливу роль відіграє УВУ в розбудові української науки та знань про Україну в західному культурному світі, і являються жертводавцями на цю ціль через Фондацію УВУ в Нью Йорку.

Разом з привітаннями засилаю щирі побажання — багато потрібних сил та обильних успіхів у дальшій важкій, але цінній праці нашої єдиної високої школи в Західній Європі та її єдиній сталій і вірній помічниці — Фондації УВУ. Хай їм Господь помагає.

З правдивою пошаною

За Управу УАПТМ:

Павло Бандрівський
Голова

**Організація
Державного Відродження України (ОДВУ)
в Сполучених Штатах Америки**

До Ректорату
Українського Вільного Університету

Вельмишановні!

Просимо прийняти від Організації Державного Відродження України (ОДВУ) щире привітання з нагоди визначного ювілею УВУ – його 85-ліття.

Український Вільний Університет є від 1920 року нездобутою ворогом твердинею української вільної освіти і науки в світі. У час, коли окупанти з півночі – СССР всіма силами свого режиму ламав основи гуманітарних наук в Україні і спотворював її прадавню культуру, – УВУ поставив духовий спротив силами українських науковців-патріотів, що дотримувались наукової правди, а тим самим Української Правди, на противагу політизованій формі науки в УССР. УВУ не мав своєї армії оборони. Його армією була Правда і Віра в найвищі християнські етичні принципи. Тому не здались в полон чужої брехні українські науковці. Будучи членами українських вільних академічних установ – УВАН, НТШ, вони проводили українську студентську молодь прямим шляхом до знання, до пізнання істини.

Окремо вітаємо Фундацію УВУ з 30-літтям її невтомної діяльності. Ця Фундація не лише підтримувала діяльність УВУ в дуже складних обставинах, але й спонзорувала деякі почини й видання цієї високої освітньої установи.

**ВІТАЄМО УВУ ТА ФУНДАЦІЮ І БАЖАЄМО НОВИХ
ЗДОБУТКІВ У ПРАЦІ!**

З глибокою пошаною

Олександр Процюк
Голова

*З нагоди 30-літнього Ювілею
Заснування Фундації Українського
Вільного Університету
гратуємо Управі Фундації
За всебічну фінансову підтримку
Української Науки в діяспорі й
на Україні.*

Родина Качор

Нью Йорк,

12-го листопада 2005 року.

*З нагоди святкування 30-ліття
існування Фундації УВУ в Нью Йорку*

і

*85-ліття єдиного Українського
Вільного Університету в екзилі*

*щирий привіт та побажання
далшого успіху в корисній праці для
добра Фундації і УВУ та України*

бажають

д-р Володимир і Анна Рак

*У світлі Ювілеї
85-ліття Українського Вільного Університету
і 30-ліття громадської праці Фундації
Українського Вільного Університету в США
з осідком у Нью Йорку
ще кращих успіхів бажає*

**Олена-Леся Гой
з дітьми Марусею і Юрком
з дружиною Шерил
та сином Стефаном-Петром.**

*З нагоди вищезгаданих
Ювілеїв згадаймо
студента, доктора,
професора, проректора і
ректора Українського
Вільного Університету,
співосновника і другого
з перш голову Фундації
УВУ (1977-2001)*

св. пам'яті ПЕТРА ГОЯ

*Щастя Боже у Вашій многогранній праці
для української науки і всього українського народу.*

З нагоди 30-ліття існування Фундації Українського Вільного Університету в ЗСА, як довголітній член Управи на пості фінансового референта, пересилаю градуляції Управі і всім членам Фундації УВУ та бажаю ще кращих успіхів для Української Вільної Науки поза межами Батьківщини і в Вільній Україні.

В світлу пам'ять моєї дорогої і коханої дружини Цени.

Ярослав Моцюк

ПРИВІТ

З нагоди 85-ліття Українського Вільного Університету з осідком у Мюнхені та 30-ліття Фундації Українського Вільного Університету з осідком у Нью Йорку висловлюю подяку і признання професорам, які на протязі довгих років давали змогу досягнути вищу освіту нашої молоді поза межами України.

Дякую всім жертводавцям, які працею та фінансово допомагали Університетові, через Фундацію УВУ в США, яка не тільки давала стипендії студентам, а й видала багато книжок, протягом одинадцяти років організовувала студійні програми під назвою «Стежками батьків по Європі» для молоді, родженої на чужині, ознайомлювала чужинців з історією та звичаями України.

Я започаткував студії економії у Львові, а на еміграції в «Українській економічній високій школі» одержав диплом інженера-економіста. В Українському Вільному Університеті в 1948 році я одержав ступінь «Магістра економії». Переїхавши до Америки, мої дипломи були признані і я одержав працю головного бухгалтера в Головній квартирі пожежної охорони в Нью Йорку. Це доказ, що наш Університет рівнозначний університетам інших держав.

Гратуюю йому, бо він був і є нашим амбасадором України поза межами Батьківщини.

мгр Володимир Магун

З нагоди 30-ліття Фондації УВУ, сердечно вітаю всіх членів Управи, фундаторів, меценатів і жертводавців!

В Україні є неймовірні труднощі збереження українських неоцінених історичних скарбів. І за чверть століття наша українська наукова і суспільна єдність втішається доказом ревнох жнив — культурно-історичних, літературно-мистецьких збережень для майбутніх поколінь.

Нехай Вам щастить робити добро для української освіти й науки!

І нехай це привітання буде ще одним знаком пам'яті про моїх дорогих рідних.

Ірена Стельмах-Захарків

Ірена Стельмах
з братом Нестором,
студентом Львівського
університету
ім. І. Франка у 1943 р.
Нестор Стельмах,
старшина УПА,
загинув на полі бою
в 1950-их роках.

Батьки Ірени Стельмах-Захарків: хорунжий УСС Григорій Стельмах з дружиною Теодозією, яка була головною секретаркою суду вільної України в 1918-1919 рр.

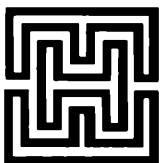
Інж. Остап і Ірена Захарків —
управителі Українського Американського Музею в Детройті, Міш.
Нині п. Ірена Захарків продовжує
бути директоркою даного Музею.

З нагоди 30-ліття Ювілею
Фундації УВУ передаю щирі
вручення і побажання успіхів у
дальшій праці,

в пам'ять перших братів —
інж. Богдана, м'ра Ярослав (Мортка)
і д-ра Романа Рака

та з подякою за стипендії
для Христини Рак на студії
в УВУ у Мюнхені.

Дора Рак
Мілбурн, Н. Дж.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці вітає Український Вільний Університет із 85-літтям та Фундацію УВУ із 30-літтям.

Ваша діяльність в організації української науки поза межами України має особливе значення.

Саме УВУ та Фундація УВУ, зокрема, коли не існувало незалежної України, спричинилися до збереження та утвердження багатьох гуманітарних досліджень, а виховання науковців допомогло не втратити той науковий потенціал, який розбудовував усі галузі українознавства в цілому світі.

Бажаємо Вам плідної праці і нових досягнень!

д-р Лариса Залеська-Онишкевич,
голова

д-р Святослав Трофименко,
науковий секретар

Ukrainian Fraternal Association
УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

3 листопада 2005 р.

Вельмишановні Пані і Панове!

Екзекутива Українського Братського Союзу щиро вітає Ректорат Українського Вільного Університету і Дирекцію Фундації з нагоди 85-ліття УВУ і 30-ліття УВУ.

Бажаємо Вам дальшого служіння на полі оборони української мови, науки і культури для добра української діаспори і нашої Української Самостійної Соборної Держави.

Щасти Вам Боже!

З братським привітом і пошаною

За Виконавчий Комітет УБСоюзу:

Ярослав Гавур,
голова

Христина Шабловська,
головний секретар

**Ukrainian Congress Committee of America
Coordinating Council State of New Jersey**

12 листопада 2005 р.

**ДО ПРЕЗИДІЇ ЮВІЛЕЙНОГО БЕНКЕТУ ВІДЗНАЧЕНЬ
85-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
І 30-ЛІТТЯ ФУНДАЦІЇ УВУ**

Управа Координаційної Стейтової Ради Українського Конгресового Комітету Стейту Нью Джерзі, знаючи про Ваш незмірно великий вклад праці в збереження української науки в часах найбільшого лихоліття нашого народу, і Вашу допомогу українському студентству, висловлює Ректорові УВУ й Дирекції Фундації УВУ найщиріші GRATULACIЇ й бажає ще більших успіхів для добра українства в цілому.

За Управу:

Магістер Іван Буртик
голова

Володимир Васьків
фінансовий

Осип Яцусь
секретар

**Шкільна Рада при УККА
Центрاليا Шкіл Українознавства
в Америці**

щиро вітає

Український Вільний Університет із 85-літтям

та

Фундацію Українського Вільного Університету в Америці

з нагоди 30-річного Ювілею

і щиро бажає подальших успіхів у Вашій праці.

д-р Євген Федоренко,
голова Шкільної Ради

**United Ukrainian American Relief
Committee, Inc.**
**Злучений Український Американський
Допомоговий Комітет**

31 січня 2005 р.

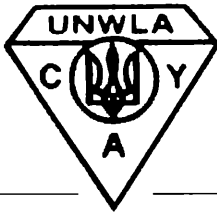
Вельмишановні Пані і Панове!

Злучений Український Допомоговий Комітет (ЗУАДК) вітає Вільний Університет із 85-ою річницею Вашої надзвичайно цінної праці для збереження української мови та науки в дуже важких часах минулого століття.

Також вітаємо Фундацію Українського Вільного Університету в 30-ту річницю її заснування. Ваша фінансова підтримка Українського Вільного Університету необхідна для продовження існування такої важливої нашої наукової установи.

Бажаємо Вам багато успіхів на Многії Літа!

Екзекутива ЗУАДК-у

**Ukrainian National Women's League
of America, Inc.**
Союз Українок Америки

Екзекутива, Головна Управа та все членство Союзу Українок Америки вітає делегатів та учасників святкувань

85-ліття Українського Вільного Університету

та 30-ліття Фундації Українського Вільного Університету .

Бажаємо ділових нарад та створення напрямних діяльності для добра наступних поколінь.

Ірина Куровицька
голова СУА

Лідія Баб'юк
секретар

**Об'єднання Жінок Оборони
Чотирьох Свобід України
Головна Управа — Нью Йорк**

Сердечно вітаємо з нагоди 85-ліття існування Український Вільний Університет, який в часах найважчого поневолення України був створений українською еміграцією, щоб захистити українську мову та науку. Рівночасно вітаємо з нагоди 30-ліття Фундацію УВУ в Нью Йорку.

Низько клонимо наші голови перед засновниками і послідовниками.

На многі літа!

Щасти Вам Боже!

За Головну Управу Об'єднання Жінок
Оборони Чотирьох Свобід України

Голова:
Люба Сілецька

Секретар:
Марія Лозинська

**«Самопоміч»
Об'єднання Українців в Америці
Відділ в Нью Йорку**

вітає

Хвальну Управу, делегатів та гостей Ювілейного свята —
85-ліття Українського Вільного Університету
та 30-ліття Фундації Українського Вільного Університету.

Бажаємо дальших успіхів у Вашій такій важливій праці.

Благослови Вас Боже!

За Управу:

Наталія Дума
голова

Оксана Лопатинська
секретар

Анна Рак
касир

До Ректорату Українського Вільного Університету

6-го жовтня 2005 року

Вельмишановні!

Український Золотий Хрест (УЗХ) щиросердечно вітає Український Вільний Університет із знаменним Ювілеєм — 85-літтям діяльності.

Починаючи з 1920 р., у післявоєнний тяжкий час цей Університет протистояв усім ворожим діям, спрямованим проти розвитку справжньої освіти й науки, проти української духовости. І вистояв. У найтяжчих політичних і історичних обставинах УВУ зберіг основне зерно — науку істину, а тим самим духові скарби української науки в гуманітарній сфері. Його ректори, професори були носіями правди й передавали своє знання молоді, щоб вона продовжувала працю в академічному світі заради найвищої мети — національної Української Держави на демократичних засадах, основаних на християнській етиці.

Отож вітаємо УВУ і бажаємо успіхів надалі.

Водночас щиро вітаємо Фундацію УВУ, що вже впродовж 30-ти років не тільки всецільно підтримує УВУ, але й допомагає у здійсненні починів УВУ та його цінних видань. Бажаємо найкращих успіхів УВУ і Фундації УВУ.

З глибокою пошаною

Наталія Іванів,
голова УЗХ

Об'єднання Вояків і Приятелів 2-ої Дивізії УНА Крайова Управа

До Президії Ювілейного Бенкету
з нагоди 85-ліття Українського Вільного Університету
та 30-ліття Фундації УВУ

З нагоди відзначень обох Святочних Ювілеїв, Головна Управа Об'єднання Вояків і Приятелів Другої Дивізії Української Національної Армії висловлює найщиріші gratulatsii з признанням Ректорові УВУ та Дирекції Фундації УВУ за незмірно важку працю для добра всього українства. Завдяки Вам багато наших членів працюють в наукових і громадських інституціях. Нехай Господь допомагає Вам і надалі.

За Управу:

мгр Іван Буртик
голова

Володимир Васьків
фінансовий

Володимир Янів
секретар

*До Фундації Українського Вільного Університету
з нагоди Наукової Конференції на відзначення 85-ліття існування
Українського Вільного Університету і 30-ліття його допоміжної Фундації*

Дорогі! Як відомо в широкому крузі українського суспільства в Україні і поза її межами, Український Вільний Університет у Мюнхені, Німеччина, був єдиною твердинею вільної наукової діяльності. Протягом своєї 85-річної безперервної наукової діяльності поза межами поневоленої в минулому України університет був єдиним джерелом справжньої і нефальсифікованої науки про Україну в світі.

Десятки визначних викладачів і сотні його випускників протягом довгих років утверджували його авторитет у світі і доносили його заслуги на добро відродженої України.

Завдяки фонду допомоги протягом останніх 30 років, Фундація зберегла успішне існування Університету. Велике признание і шана всім людям, які для цього трудилися.

В цей ювілей, Крайова Пластова Старшина вітає Фундацію Українського Вільного Університету і бажає дальшої успішної праці для добра української науки.

С К О Б !

За Крайову Пластову Старшину Америки

пл. сен. Ігор Микита, ЛЧ
Голова КПС

пл. сен. Надя Нинка, ЧП
Кореспонденційний секретар КПС

З нагоди Ювілейних святкувань заснування Українського Вільного Університету і Фундації УВУ складаємо щирий привіт професорам і Адміністрації УВУ та бажаємо дальшої витривалості в праці і успіхів для добра української науки і нашої нації.

У добу сталінського терору і насильства та русифікаційної політики Москви, кермованої Всесоюзною Академією Наук в Україні, в час терору Постишева були докорінно знищені всі галузі суспільної і гуманістичної науки — історичні, філософські, мовознавчі.

В довгі десятиліття перед проголошенням незалежності України Український Вільний Університет був одинокою твердинею для збереження духових вартостей української науки.

Зі щирим привітом і пошаною

Наталка й Іван Головінські

ПРИВІТАННЯ

З нагоди 85-ліття Українського Вільного Університету в Мюнхені та 30-ліття Фундації Українського Вільного Університету в Нью Йорку, висловлюю подяку і признання професорам, які на протязі довгих років давали змогу досягнути вищу освіту нашій молоді поза межами України. Дякую всім жертводавцям, які працею та фінансово допомагали Університетові через Фундацію УВУ в США.

Велика подяка належиться покійному проф. д-рові П. Гоеві, який свого часу протягом одинадцяти років організовував і провадив програму «Стежками батьків по Європі» для молоді з діаспори, ознайомлював чужинців із звичаями та історією рідної нам України.

Бажаю Університетові й Фундації дальших успіхів у цій важливій праці для українського народу.

Марія П'ятка

